

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇEMBERİN ALTINDA

ALTIN ÇEMBER

ATAMAN

GAMZE AYDENİZ

ÇEMBERİN ALTINDA

EFSANESİ ALTIN ÇEMBER İLE DEVAM EDİYOR!

Hera ve Çağlar hayatlarında yeni bir kapının kilidini açarken Hera'nın gelecek görüşlerinde belirecek olan felaketin ön gösteriminden habersizdirler.

Hera bu süreçte kendisinin Çağlar'ın intikam hırsına yenik düşmemesi adına yaptığı bir planın da içinde bulur. Hayatlarına davetsiz bir şekilde konuk olmasıyla işler hiç olmadığı kadar karmaşıklaşarak ilerleyecektir.

Bir taraftan gelecek görüşleri diğer taraftan Çağlar'ı idare etmenin telaşıyla bayağı çıkmaza giren Hera'yı yolun sonunda kaçınılmazı mümkün olmayan bir yıkım beklemektedir.

*"Seninle göz göze geldiğim ilk andan beri Çağlar...
Sen her zaman benim on numaram olacaksın.
O çember ister parlansın ister parlamasın."*

“Hemen sahanın kenarında
olacağım, her zamanki yerimde,”
dedim takım formamı gösterirken.
“Tanırsın herhâlde.”

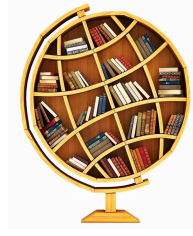
“10 Numara’yı tekrar sahada
görmenin tadını çıkar. Bir daha
hiçbir gelecek görüşünde
göremeyeceğin bir an olacak.”
Onaylarcasına başımı sallarken
gülümsememi korumaya
devam ettim.

“Asıl sen tadını çıkar,
10 Numara.
Bunun için çok büyük
bedeller ödedin.”

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

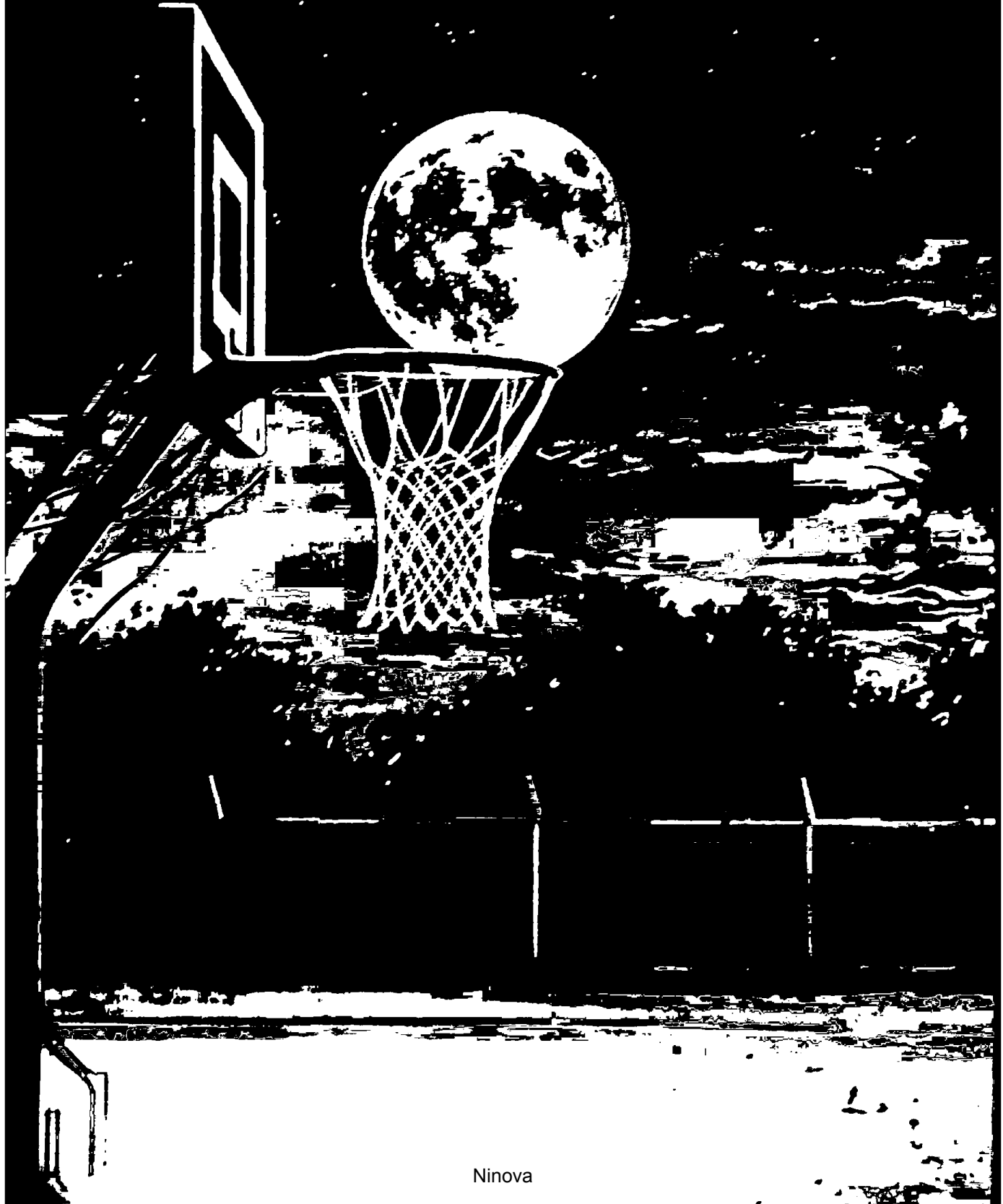
ÇEMBERİN ALTINDA 3: ALTIN ÇEMBER

GAMZE AYDENİZ

*Bir rüzgâr esti buralara doğru,
Ve bir daha hiçbir şey aynı olmadı...
Görkemli diyarların rüzgârlarını kalbinin en
derinlerinde taşıyan herkese...*

BÖLÜM 1

Elinde kalemi, yanı başında dağılmış not kâğıtları ve bilgisayarının başında genç bir kadın.

Ne yapması gerektiğinden emin, sadece düşünceli ve belki biraz da endişeli.

Kahverengi saçlarını bir omzunda topluyor. Havalar ne sıcak ne de soğuk.

Okurlarının çok özlediğini bildiği serisinin devam kelimelerini yazarken parmakları titriyor.

Heyecanlı, karakterlerini çok özlemiş ve verdiği karardan mutlu.

Gözlüğünü çıkarıp dolan gözlerini şöyle bir siliyor.

Bu dönüşe herkesten çok onun ihtiyacı var.

Biliyor ki güzel günler kapıda.

“Hera, iyi misin hayatım?”

Olduğum ana geri döndüğümde duyduğum ses gerçeklik algımı daha da pekiştirdi. Gözlerimi birkaç kez açıp kapattım ve uzun zamandır ilk defa kontrolüm dışında gelişen bu görüşüme istemsizce bir anlam yüklemeye çalıştım.

“İyiyim,” diye mırıldandım şaşkınlıkla. Bir yandan da yattığım yerde doğrulup boştaki elimle ağrıyan boynumu ovuyordum. “Anlamadım, tanımadığım birini gördüm. Bu çok uzun zamandan beri ilk kez oluyor.”

“Allah Allah,” dedi Çağlar. Üzerindeki pikeyi atıp yüzümü tatlı bir hareketle avuçlarının arasına aldı. O da alışmıştı ne de olsa...

“Kötü hissetmiyorum.” Nihayet gülümsediğimde Çağlar derin bir nefes aldı. Şimdiye kadar defalarca şahit olup alışmış olsa da endişelenmeden edemiyordu belli ki. “İyi şeyler olacak, kim olduğunu bilmiyorum ama...”

diye mırıldandım. “Çok yakında onun için gerçekten güzel şeyler olacak.”

“Çok düşünme.” 10 Numara, yatak keyfine devam etmeye karar vermiş olmalıydı ki yastıklarının üzerine kendini sevimli bir şekilde bıraktı. Nasıl da tatlıydı... “İllaki vardır bir bağlantınız.”

“Her neyse. Büyük gün geldi çattı,” diye mırıldandım olduğum yere daha çok sinerken. “Uzun zamandır bugünü bekliyorum ama şu anda burası daha tatlı.” Çağlar’ın saçlarını okşayan eli sırtıma doğru indi ve bir süre sırtımda yavaşça gezindi.

“Gelişikle her şey değişecek, biliyorsun değil mi?” dediğinde başımı kaldırıp sakın ama bir o kadar da alaycı ifadesine baktım. “Şimdiki yorgunluğunu unut. İyi günlerin sona erdi.” Cümlesinin sonuna doğru iyice genişleyen gülümsemesi güzel kahkahalara dönüştü. Göğsüne hafifçe vurup yattığım yerde doğruldum.

“Bakıyorum da epey eğleniyorsun.” Yüzüme dökülen saçlarını geriye atıp ellerimi Çağlar’ın iki yanında sabitledim. Bu arada geriye attığım saçlarım tekrar omuzlarımdan dökülüyordu ama önemsemedim. Çağlar’ın bunu ne kadar sevdiğini biliyordum. “Eğlenceni bölmek istemem ama dediğin gibi muhtemelen çok fazla yorulacağım ve sürekli uyuyor olacağım. Hatta bırak uyumayı, yoğunluktan eve gelebileceğimi bile sanmıyorum.” Gülüşü yavaşça soldu fakat yüzünde daha çekici bir ifade vardı.

“Bu işleri değiştirir.”

“Umarım beni unutmazsın,” dedim dramatik bir oyun sergiliyormuş gibi. “Lütfen beni unutma, muhakkak bir gün sana geri döneceğim.” Oyunumun en güzel sahnesi için saçlarımı hafifçe savurdum ve eğilip Çağlar’ın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Gülüşü tekrar büyürken bir kez daha, elleri yavaşça belime doğru yükselirken bir kez daha öptüm.

Saniyeler içinde öğleden önceki planlarını ertelediğini anladığım Çağlar, beni kendine çekmeye yeltendiğinde elimi göğsüne koyup onu engelledim. “Üzgünüm, 10 Numara. Bu son öpüşmemizdi.”

Ilık bir bahar sabahı, güneş ışıkları üzerimizde parlarken ona kapılmamak her zamankinden daha zordu ama komodinin üzerindeki saate baktım. Biraz daha oyalanırsak geç kalabileceğimizi fark etmemle üzerinden kayıp yataktan çıkmam bir oldu. Dolabıma ilerlerken ne giyeceğimi düşünmeye başlamıştım bile. Üzerimdeki lacivert çamaşır takımı, giyeceğim lacivert elbise için gayet uygundu.

“Hera Koçoğlu Ataman.”

Henüz dolabımın kapaklarını aralamıştım ki seslenişi üzerine omzumun üzerinden ona şöyle bir baktım. Hâlâ bıraktığım gibi rahatça yatıyordu. Dağınık yatağın içinde biraz daha öylece kalırsa en sonunda ona uyacağımı gayet iyi biliyordum.

“Evet, benim. Ne istemiştiniz?” diye cevapladım ona tamamen dönerken. Kollarımı göğsümde birleştirip başımı yavaşça dikleştirdim. Bana böyle seslendiğinde gardımı ne kadar sarstığını bilecek kadar kurnaz olan 10 Numara’nın kazanmasına en azından bu seferlik izin veremezdim.

“Geri gel, eminim ki eksikliğimiz hiç belli olmaz.”

“Bu söylediğine sen de inanmıyorsun bence,” dedim başımı olumsuzca sallarken. “Kalk haydi, hazırlanmamız lazım. Geç kalırsak aylarca susmayacak. Ayrıca çok uzun ve yoğun bir gün olacak.”

“Biliyorum,” derken üzerinden çarşafı atıp ayaklanan Çağlar’ı gülümseyerek izledim. Onu en sade anlarında izlemek bile her zaman böyle mutluluk verici mi olacaktı, bilmiyordum ama bazen onu izlemeden edemiyordum. Bir yanım çok yorucu bir gün olacağı için endişeli olsa da belli etmek istemiyordum. Tabii ki yakalanmam sadece birkaç saniye sürdü. “Yine beni izliyorsun. Hem de hiç utanmadan ve az önce beni bırakıp gitmişken.”

“Seni böyle rahatça izleyip keyfini çıkarmam için evlenmedik mi?” Bu sefer gülen taraf bendim. Daha çok endişelerimi saklamak için konuyu başka tarafa çekme niyetindeydim.

Çağlar ise tüm endişelerimin farkında olduğunu belli edercesine yaklaştı ve yüzündeki kendinden emin ifadeyle bana sarıldı. Geri çekildiğinde ise alnıma sevgi dolu bir öpücük kondurdu. “Ben iyiyim,” dedi üstüne basa

basa. Yürüyüşünde artık herhangi bir aksaklık belirtisi ya da problem yoktu belki ama çok yorulduğunda, ayakta kaldığında ya da zorlandığında epey acı çektiğini biliyordum. “Zorlandığımı hissedersen söyleyeceğim, söz. Sen asıl kendini ve birikmiş dosyaları düşün.”

“Haklısın,” dedim kusursuz adımlarla banyoya ilerleyen Çağlar’ın arkasından bakarken. En nihayetinde Hawaii’den dönen yolcumuzu karşılamaya gidiyorduk ve yalnız gelmeyeceğini tahmin etmek zor değildi.

“Sadece sormak istiyorum. Sence de biraz abartmamış mısın?”

İstanbul Havalimanı’nın dış hatlar çıkış kapısının önünde heyecanla beklerken Kerem’in pankartına dönüp bakmadan edemedim. Parıltılı kâğıtlarla yazdığı “Hoş Geldin Fatih!” yazısı ve yanına yapıştırdığı kalp etiketiyle arkadaşına olan sevgisini daha fazla belli edemeyeceğini düşünüyordum. Etraftaki herkesin en az bir kere bakıp geçtiği pankartı gururla taşıyan Kerem Burgaz heyecanlı görünüyordu. Bir yandan da epey komikti tabii...

“Hem saat daha sabahın dokuzu, ne ara yaptın bunu?” dedi Anıl istikrarla omzuna tırmanmaya çalışan Esin’i tutmaya uğraşırken. “İki dakika dur kızım, aşağı bakınca da korkmuyor yahu!”

“Gece hazırladım, çok da güzel oldu. Ne varmış pankartımda?”

“Benim anlamadığım, Fatih Hoca’yı neredeyse bir yıldır görmeyen biziz,” diye araya girdi Çağlar. “Gören de beş yıldır görüşmediğinizi düşünür. Hâlbuki iki ay önce görüştünüz.”

“Babam ile Fatih Hoca birbirlerini çok geç bulmuş iki dost olarak görüyorlar.” Gizem, kızını tutmak için resmen savaş veren kocasından alırken Çağlar’a döndü. “Hera’yla benden daha yakın olduklarını iddia ediyorlar.”

“İddia etmiyoruz, zaten öyleyiz,” derken kapıdan çıkan her yolcuyla daha çok heyecanlandığı belli oluyordu. Heyecanını bölmemek için Kerem Burgaz’la uğraşmayı bıraksak bile çocuksu heyecanı, hepimizi gülümsetmeye yetmişti.

“Siz nasılsınız?” diye sordum Gizem ve Anıl’a dönerek. Bizim için erken kalkıp harekete geçmek onlarınki kadar zor değildi. İkisi de temiz ve güzel görüntülerini korumayı gayet iyi başarıyorlardı ama onları yakından tanıyanlar, gözlerinin altındaki koyu halkalar ve uykulu bakışlardan ne kadar zorlandıklarını anlayabilirdi. Bir yaşındaki Esin, hepimizin göz bebeği olsa da anne ve babası için zorlu bir dönemdi.

“Esin bütün gece uyumadı. Yeni bir huy edinmiş bir de... O ufacık dişleriyle bile sürekli bir şeyleri ısırarak istiyor.” Gizem’in cümlesi henüz bitmemişti ki Çağlar’ın,

yanacağına dokunmak için uzattığı parmağını ısırma girişimleri fazlasıyla komikti.

“Neyse ki Gizem çok güzel bir mekân ayarladı. Fatih Hoca’yı alalım da bir, Esin’i eve bırakıp öyle geçeriz. Bakıcısı evde bekliyor ama Fatih Hoca mesaj atmış uçağa binmeden. Esin olmadan gelirsek ilk uçakla geri döneceğini yazmış.” Anıl, mesajı Çağlar’a gösterirken bile uykusuzluktan esniyordu.

“Enteresan bir adam.”

Tam da o an bahsedilen *enteresan adam*, dış hatlar kapısından elinde iki büyük bavulla çıktığında gözlerimin dolmaya başladığını hissettim. Hemen arkasında Belgin Hanım vardı ve onun da elleri, arkasından sürüklemeye çalıştığı bavullarla doluydu. Çağlar ve Anıl atılıp bavulları almaya çalışsalar da Fatih Hoca ikisine de izin vermedi. Onun yerine kendisi gibi iki dev adamı kucaklayıp sarılabildiği kadar sarıldı.

Özlemle beklemek kadar kalbi yıpratıcı bir durum yoktu belki ama bekleyiş son bulduğunda beklediğiniz ilk noktaya döndüğünüz garip bir döngüydü bu. Sanki hiç beklememiş gibiydi her şey.

Sanki Fatih Hoca ilk gittiğinde hiç sudan çıkmış balığa dönmemiş gibi, sanki takımın başında onun uzaktan direktifleriyle işleri halletmeye çalışırken bocalamamış gibiydim. Tüm o zamanlar bir anda geride kalmış gibiydi.

“Hocam...” dedim tereddüt etmeden koşup kendimi benim için açtığı kollarının arasına bırakırken. “Seni çok özledim, nihayet geldin.”

“Buraya temelli geleceğimi bana sen söyledin. Gelmekten başka seçeneğim yoktu.”

“Ne?” diye sordu Çağlar şaşkınlığını gizlemeden.

Aynı şekilde, “Nasıl yani?” diye soran Anıl da Çağlar’ın şaşkınlığına eşlik etti.

“Hani görüşlerini kimseye söylemeyecektin artık?” Gizem’in sesini duyduğumda Fatih Hoca’nın kollarından ayrıldım.

“Hocam, hani kimseye söylemek yoktu?” Bir insanın huyu hiç mi değişmezdi... Görüşlerimle ilgili her bildiğini bizimkilere söyleyen ilk kişi her zaman Fatih Hoca oluyordu. “Bırakın şimdi görüşleri. Belgin Hanım, siz de hoş geldiniz.”

Fatih Hoca ve Belgin Hanım yurt dışında tanışıp, kısa bir süre sonra orada evlenip hepimizi şaşkına çevirmişlerdi. Üstelik Fatih Hoca’nın evliliği hepimizin merakla ve istekle beklediği bir durum olduğu için biz olmadan evlenmesi ve o ana şahit olamamamız epey üzücüydü. Yeni yeni tanımaya başladığımız Belgin Hanım uzaktan bakıldığında geçimsiz bir kadın gibi görünse de bize karşı gerek telefon görüşmelerinde gerekse şimdiki gibi yüz yüze sevecen tarafını gösteriyor gibiydi.

Orta yaşlı ama yaşını hiçbir şekilde göstermeyen bakımlı bir kadındı. Sarı saçları omuzlarından biraz daha yukarıdaydı, yeşil gözlerinin etrafındaki yaşlanma izleri sadece birkaç belli belirsiz çizgiden ibaretti. Krem rengi kalem eteği, bordo saten gömleği ve ince topuklu ayakkabılarıyla yanında spor eşofmanı giyen Fatih Hoca'dan epey farklı görünüyordu.

“Hoş buldum, çocuklar. Sizinle birebir tanışmayı çok istiyordum. Umarım bundan sonra birlikte daha sık zaman geçiririz.” Kucağındaki Esin'den başkasını görmeyen Fatih Hoca'nın aksine hepimiz yola çıkmaya hazırдық.

“Geçiririz tabii ki Belgin Hanım. Hatta güzel bir kahvaltı organize ettik. Dinlenmek için kalabalık bir kahvaltı masasından daha iyi bir seçenek yoktur.”

Anıl, Fatih Hoca'nın; Fatih Hoca ise karısının bavullarını alıp otoparka doğru yürümeye başladığında Çağlar ile birlikte arkalarından yürüyorduk. Etrafta bize doğrultulmuş kameralar olduğunu bildiğim için dikkatli davransam da Çağlar kolunu omzuma atıp beni iyice kendine çekti ve saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu.

“Demek görüşlerinden bahsettin,” diye mırıldandı kulağıma eğilerek. “İki yıl oldu. Bana söylemen gereken bir şey varsa... Gelecek Tanrıçası'nı tekrar görmek güzel olurdu.”

Başımı kaldırdığımda gözlerim, ela gözleriyle birleşti. Heyecanlıydı, uzun zamandır konusu geçmese de nasıl

olduğumu ya da neler gördüğümü yer yer merak ettiğini çok iyi biliyordum. “Çok acıktım,” dedim söylediklerini duymamış gibi. “Umarım Anıl bizi güzel bir mekâna götürür. İştahım yerinde, kahvaltının tadını çıkarmak istiyorum.”

“Öyle olsun bakalım.”

Uykusu geldiği için iyice huysuzlaşan bebeği evine bıraktıktan sonra yaklaşık yarım saat süren keyifli bir yolculuk geçirdik. Anıl’ı takip ederek tamamladığımız yolculuğumuz, bizi yan yana sıralı mekânların bulunduğu bir sokağın başına getirdi. “Anıl’a güvenmekten başka çaremiz yok gibi görünüyor.” Arabanın giremeyeceği kadar dar yollar kare taşlarla kaplıydı ve binalar modern gibi görünse de nostaljik yapıları baskındı.

“Sokağın ilerisindeki mekânda çalışan bir şef arkadaşım var. Rahatça konuşabilelim diye öğleden öncesi için kafeyi bize ayırdı. Ama söylediğine göre kafenin bir köşesi bir yazara aitmiş. Orada olursa onu mekândan çıkaramayacağını söylediğinde sorun olmayacağını söyledim, arkadaşımın eli epey lezzetlidir.”

“Ne olacak canım,” dedim Fatih Hoca ve Belgin Hanım yanımıza yaklaştığında. “Zaten mekânı bize ayırarak büyük incelik yapmışlar.”

“Şu sıralarda herkesin gözü bu iki adamın üzerinde,” diye araya girdi Gizem. “Biri ülkenin en iyi basketbolcusu olma yolunda ilerliyor, biri de ülkenin en iyi basketbolcusu olmakla birlikte ülkenin en iyi spor tesisini

yönetiyor.” Gizem’in iltifatları iki yakışıklı adam tarafından gülümsemeyle karşılandı. Hatta mekâna giden yolda keyifle yürürken birbirlerine omuz atıp şakalaşacak kadar şımarmış durumdalar idi.

Eğlenceli atışmalar eşliğinde nihayet ulaşabildiğimiz mekân bir an için hepimizi afallattı. Fazla büyük değildi belki ama kesinlikle gelenin bir daha ziyaret etmek isteyeceği bir dekorasyonu ve havası vardı. Bizim için önceden birleştirilen masa çoktan hazırlanmıştı, sadece sıcak servisler eksikti. Masanın baş kısmına Fatih Hoca, yanına da Belgin Hanım oturduktan sonra çiftler yan yana oturacak şekilde masanın etrafına dizildik.

Henüz yerlerimize yerleşmiştik ki kasa tarafının arkasındaki kapıdan belindeki beyaz önlükle genç bir adam çıktı. “Hoş geldiniz,” diye kibarca hepimizi selamladıktan sonra Anıl’a döndü. “Anıl geleceğinizi söylediğinde sizi özel olarak ağırlama fırsatı bulabileceğim için çok mutlu oldum. Çağlar Bey, kişisel olarak belirtmem gerekirse sizinle tanışmak benim için bir onurdur.” Zarif bir hareketle ayaklanan Çağlar, adama elini uzattığında küçük ve samimi selamlaşmaları hepimizi gülümsetmişti.

“Bana hiç böyle davranmadın, Mesut.”

“Sana en sevdiğin börekten hazırlattım, yetmez mi?” Masadaki herkes biliyordu ki bu, Anıl için gayet geçerli bir sevgi gösterisiydi.

Yavaş yavaş yemeğe odaklanmaya başladığımızda Çağlar tabağıma benim için uzakta kaldığını düşündüğü

yiyeceklerden koymaya başladı. Düşünceli yönünden hiçbir şey kaybetmeyen 10 Numara, her defasında ona gülerek bakmamı sağlayacak şeyler yapmaktan vazgeçmiyordu.

Bir yandan da dikkatimi fazlasıyla çeken biri vardı mekânın bir diğer köşesinde. Kalabalık masamızın aksine, kafenin tek cam duvarının önüne kurulmuş masasında tek başına oturan genç kadın epey dalgın ve düşünceli görünüyordu. Sarı saçlarını bir omzunun üzerinden bırakmıştı, bir elinde kalem çevirirken diğer eliyle kahve bardağını çevreliyordu.

“Anıl’ın bahsettiği yazar olmalı,” dedi Çağlar nereye baktığımı fark ettiğinde.

“Değişik bir enerjisi var,” diye itiraf ettim ortamda göze batmamaya çalışarak. Fakat öyle birikmiş bir enerjisi vardı ki şu an istesem her şeyi görebileceğim kadar açıktı. Tabii, dışarıdan bakan bir insan için durum tam tersiydi. “Sen başla canım,” dedim Çağlar’ın koluna dokunup ayaklanırken. “Ben hemen geliyorum.” Çantamı da alıp masadan kalktığımda direkt olarak kadının tek başına oturduğu masasına yöneldim. Yanına yaklaştığımı masasına kibarca birkaç kez tıklatana kadar fark etmemişti.

“Merhaba,” dedi beni gördüğünde. Dudaklarına birdenbire güzel bir gülümseme yayıldı, enerjisini değiştirmeye çalıştığının farkındaydım fakat bunun bir maske olduğunu anlayacak kadar da gözlemlemiştim insanları.

“Merhaba, rahatsız etmeyeceksem birkaç dakika vaktinizi alabilir miyim?” Konuşmasa bile zarif bir el hareketiyle oturmam için karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Oturduğumda ise bu sefer selamlaşmak için uzattı elini.

“İnci Sözeri,” dedi sadece kendini tanıtırken.

“Hera Koçoğlu Ataman,” dediğimde bakışları bir an için kafenin ortasında kalan masamıza doğru çevrildi.

“Çağlar Ataman ve Anıl Balkan’ın kafemize gelmesi çok hoş.” Mırıldanışının ardından bana döndü. “Sizi dinliyorum.”

“Dinlemekten ziyade...” dedim çantamdan avuç içi büyüklüğündeki kristal kuvars taşıyı çıkarırken. “Size bunu vermek istiyordum.”

“Bu nedir?” Meraklandığını hissedebiliyordum ama şimdiye kadar belli ettiği en belirgin duygusu şaşkınlıktı.

“Kristal kuvars. Enerjinizi dengelemenizde yardımcı olacak ve daha rahat odaklanabildiğinizi fark edeceksiniz.” Ufak bir gülümseme eşliğinde taşı avucuna bırakmama izin verirken elinde çevirdiği kalemini bıraktı ve taşı havaya kaldırıp ışığın kırılma noktalarından yayılan renkleri izledi.

“İlham verici,” derken bile taşı incelemeye devam ediyordu. O sırada yanımıza iki adamın yaklaştığını, İnci Hanım başını çevirip taşı onlara gösterene kadar

fark etmemiştim. “Mete, Behçet... Bakın, Hera Hanım bana ne hediye etti.”

“Çok nazıksınız,” dedi takım elbiseli olan adam. “Ben Mete, kafenin yöneticisiyim. Arkadaşım İnci, kafenin daimî müşterisi ve bu masanın sahibi. Ayrıca kendisi yazar. Sizi konuşurken gördüğümde okuru olduğunuzu düşündüm.”

“Henüz kitaplarıyla tanışma fırsatım olmadı ama ilk fırsatta okuyacağımdan emin olabilirsiniz,” dedim gülümseyerek. Henüz kendini tanıtmayan adama döndüğümde kendimi karanlıkta hissettim. Işıklar sönmüş gibi bir histi. Daha doğrusu tüm gelecek hislerimi kaybetmiş gibi hissediyordum, öyle olmadığını bilsem de bu garip hisle uzun zamandır karşılaşmadığımdan bir an için ne yapacağımı bilemedim.

“Ben de Behçet Aral. İnci ve Mete’nin arkadaşayım, ayrıca burada çalışıyorum.”

“Hera, her şey yolunda mı?” Omzuma dokunan el, dalgınlığımı dağıtmama yardım ettiğinde yanımda beliren Çağlar’a baktım.

“Evet, İnci Hanım’la tanışmak istedim. Arkadaşları Mete Bey ve Behçet Bey’le de tanıştım. Mete Bey bu kafenin yöneticisiymiş,” deyip tanıdıklarını bilmeme rağmen nezaketen Çağlar’ı tanıttım. “Eşim Çağlar Ataman.”

“Burada Çağlar Ataman’ı tanımayan kimse yoktur bence,” dedi İnci Hanım tanıştığımızdan beri bozmadığı inceliğiyle.

“Benimle daha önce tanıştırmadınız, herkes tanıdığına göre sevdiğiniz bir arkadaşınız sanırım,” diye pek mantıklı olmayan bir tahminde bulundu Behçet Aral. Kibarlığını bozmayan İnci Hanım’ın gözlerinde, nihayet sabitlemeye çalıştığı maskesinin arkasında kalan farklı bir ifade gördüm. *Endişe* diyebilir miydik?

“Çağlar Bey, ülkemizin en yetenekli basketbolcusudur, Behçet.”

Şaşkınlığı bakışlarına yansıyan adam, “Rick Barry kadar ünlü mü?” diye sorduğunda bu sefer şaşıрма sırası Çağlar’daydı.

“Uzun zamandır Rick Barry’yi tanıyan birini görmemiştim. Basketbolla epey ilgili olmalısınız,” dedi sorarcasına 10 Numara. Bu üçlüyle tanışmak şimdiden güzel ve enteresan bir deneyim olmuştu bizim için.

“Hayatımın bir döneminde epey alakam vardı. Rick Barry’yi canlı izlediğim *Warriors* maçını unutmam mümkün değil.”

“Nasıl yani?” dedi Çağlar. “Sanırım oyuncuları karıştırıyorsunuz. Tabii 1970’lerde yaşamadıysanız...” 10 Numara’nın cümlesi biter bitmez üçü de birbirlerine şaşkın bakışlar attı, sonra da hiç beklemediğimiz şekilde gülmeye başladılar.

“Yok, bir de *zaman yolcusu* olduğumu söyleyin,” diyen Behçet Aral ile birlikte gülüşler daha çok arttı. Doğrusunu söylemek gerekirse neye güldükleri hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu fakat fazlasıyla sevimli görünüyorlardı.

En nihayetinde kahvaltı masamıza dönmek için ayaklandım. Benimle birlikte İnci Hanım da ayaklandığında hepimiz birbirimize baktığımız bir daire şeklinde kaldık.

“Hera Hanım, bu güzel hediyenizin karşılığı olmasa da müsait bir zamanınızda sizi tekrar görmek isteriz. Tatlı ve kahve eşliğinde sizi yanıma getiren şeyin ne olduğunu daha ayrıntılı konuşmak isterim. Hem belki kitaplarımdan hediye etmeme izin verirsiniz.”

“Çok sevinirim. Hepinizle tanıştığımıza çok mutlu oldum. Biz artık izninizi isteyelim.”

“Son olarak,” dedi Mete Bey, Çağlar’a bakarak. “Bu çok soruluyordur tabii ama sizinle böyle tanışma fırsatı bulmuşken sormak istedim. Basketbolla ilgili yeni bir projeniz olacak mı?”

“Bilmem,” diye yanıtladı Çağlar. “Yarının ne getireceğini kim bilir?”¹

O an İnci, Mete ve Behçet Aral’ın bakışlarının birbirine değdiğine, bu bakışların altında başka anlamlar olduğuna şahit olmuş gibi hissediyordum.

¹Gamze Aydeniz’in *Yarın Etkisi* adlı kitabına gönderme yapılmıştır.

“Haklısınız,” dedi İnci Sözeri. “*Yarının ne getireceğini kim bilir?*”

Masamıza döndüğümüzde kendimizi keyifli bir sohbetin ortasında bulduk. Anıl ve Fatih Hoca çoktan atışmaya başlamış; Kerem Burgaz, Belgin Hanım’la derin bir sohbeta dalmış, Gizem ise kahvaltının keyfini çıkarmaya odaklanmıştı.

“Demek Gelecek Tanrıçamız gizlice aramızda dolaşıyor.” Sevimlice gülümseyip başımı omzundan kaldırdığımda yanağına ufak bir öpücük kondurdum.

“Hem de her zaman.”

“Öhö öhö...” diyerek boğazını temizleyen Fatih Hoca’ya döndük. İki dakika ilgisiz kalınca her zamanki gibi hemen dikkati kendine çekmek istemişti. “Siz hiç değişmemişsiniz yahu. Evlendikten sonra biraz yatışıp sakinleşirsiniz sanmıştım ama daha beter olmuşsunuz.”

“Hera’yı evlenmek için çok zor ikna ettim, biliyorsunuz. Çok uzun zaman olmadı, hâlâ keyfini çıkarıyorum. Onun karım olduğunu her yerde herkese söylemek istiyorum.”

“Şimdi ağlayacağım,” dedi Anıl her zamanki gibi alaycı bir tınıyla. “Sanki sen çok farklısın.” Başıyla Fatih Hoca’nın masanın altında kalan elini işaret etti. “El ele tutuşmasanız zaman geçmeyecekmiş gibi geliyor galiba. Ah, şu cicim ayları... Bizimki biteli çok oldu. Biz artık profesyonel evli sayılıyoruz. “

“Elini omzundan indirseydin belki sana inanırlardı, hayatım.” diyen Gizem hepimizin kahkahalarla gülmesine neden oldu. Neyse ki sevgilerini göstermekten çekinmeyen adamlarla beraberdik ve hayatlarımızın en güzel zamanlarını paylaşmaktan keyif alıyorduk.

“Çok tatlısınız,” diye araya girdi Belgin Hanım. “Sizinle vakit geçirdikçe gençleşiyor gibi hissediyorum.”

“Ben de tam aksine... Her biri ayrı ayrı ömrümü yediği için yaşlandıkça yaşlandım,” dediğinde abartmayı seven Fatih Hoca’yla karşı karşıyaydık.

“Ah, Fatih ah, Hawaii’de çocukları özlediğin için ağladığın zamanları anlatsam mı diye düşünüyordum ben de.”

“Bana peyniri uzatın, haydi bakayım.” Konuyu alelacele değiştirmeye çalışan Fatih Hoca her zamanki gibiydi işte.

“Aslında sizi davet etmek istediğim bir yer var. Daha doğrusu Fatih ile ben, müsaitseniz akşam sizi bir yere götüreceğiz.” Bir an merakıma yenildim, gözlerimi kapatıp saniyeler sonra açtığımda Fatih Hoca’nın kıstığı gözleri ve neredeyse delici bakışlarıyla karşılaştım.

“Çok hainsin,” dedi kısaca. Kimse görmemişti fakat Fatih Hoca’ya yakalanmıştım.

“Bizim bir işimiz yok, gelebiliriz. Gizem, siz de gelin. Bu kadar heyecanlı olduklarına göre bence kesinlikle gitmeliyiz.” Nereye gideceğimizi bildiğim için ben de en

az Belgin Hanım ve Fatih Hoca kadar heyecanlanmıştım. Herkesten onay geldiğinde Belgin Hanım mutlulukla ellerini çıırttı. Bense Fatih Hoca'ya arsızca göz kırptım.

“Yalnız böyle olacaksa işimiz var seninle. Yeni döndüğümü ve seni dosyalara boğacağımı az çok biliyor olmalısın. Ben olsam benimle iyi geçinirdim, kızım.”

“Doğru söylüyor, Hera. Bu kötü adamın seni dosyalara boğup benden almasına izin verme.”

“Merak etme,” diye fısıldadım 10 Numara'nın kulağına doğru. “İstese de beni dosyalara boğamayacak.”

Herkesin dikkati farklı noktalara dağıldığında kendimle ve düşüncelerimle baş başa kaldım. Çağlar'a söylediklerim doğruydu. Fatih Hoca'nın buraya yerleşeceği görüşüm ve onunla paylaştığım birkaç gelecek dönümü dışında ona ihtiyacım olduğu için de çağırmış sayılırdım.

Bir yanımda bunun bencilce olduğunu kabul ediyordu ama bir yanımda bu meseleyi Fatih Hoca olmadan çözemeyeceğinin farkındaydı. Sadece o da değil... Birbirinden farklı olsak bile bir araya geldiğimizde dönüştüğümüz ekibin tekrar toplanmasına ihtiyacım vardı.

Kahvaltı merasimimiz çoğu zaman sakin ama bir o kadar da keyifli bir şekilde devam etti. Uzun zamandır bu şekilde vakit geçirmediğimizden olsa gerek, bütün bu dünya işleri arasında güzel bir nefes aralığı kazandığımız için mutluydum.

En nihayetinde herkes kendi çekirdek ailesini kurmuş sayılırdı. Birbirlerine derin bir bağla bağlı olan aileler bile günün sonunda çekirdeklerinde nefes alır, kabuklarında dinlenirlerdi. Kibarca uzandığı peçeteyle Belgin Hanım'ın dudağındaki henüz kendisinin bile fark etmediği kalıntıyı silen Fatih Hoca'yı ve çocuğuyla uğraşmaktan saçları hafif de olsa dağılmış eşinin saçlarını sevgiyle düzelten Anıl'ı izlerken genişçe gülümsemeden edemedim.

“Bu da bizim büyük resmimiz,” diyerek kulağıma doğru eğilen 10 Numara, her zamanki gibi nane esansıyla başımı döndürüyordu.

“Dur bakalım, büyük resmi görmek için daha çok zamanımız var.”

Başıma kondurduğu küçük öpücükten sonra ellerini yıkamaya gittiğini söyleyerek masadan ayrıldı. Derin bir nefes alıp oturduğum yerde doğruldum ve Çağlar'ın gidişinden emin olmak için o köşeyi dönene kadar bekledim.

“Size söylemem gereken bir şey var,” diye lafa girdim, acelem olduğu için Belgin Hanım'ın varlığını lafı ortaya attıktan sonra fark etmiştim. Nasıl böyle dikkatsiz davranabildiğimi bilmiyordum ama endişeli bakışlarımdan olsa gerek ki Fatih Hoca *sorun yok* dercesine elini şöyle bir salladı.

“İstediğin her şeyi söyleyebilirsin. Karı koca arasında sır olmayacağı için hâliyle senin mor bir *Hulk* olduğunu

ve epik hikâyenizi sadece bizim bildiğimiz versiyonuyla Belgin'e anlattım."

Tabii ki artık şaşırmıyordum. Hatta geleceği görebildiğimi nasıl bütün dünya duymadı, büyük bir merak içerisindeydim. "Neden artık şaşırmıyorum?"

"Çünkü şaşırmaya hakkın yok, ben senin hocanım."

"Ne diyebilirsin ki?" diye mırıldandı Anıl gülerek. Fatih Hoca'nın dokunmadığı yılansanız eğer, elbette bin yaşarken bunun keyfini çıkarabilirdiniz. "Buna bir sınır koymalıyız. Belgin Hanım, yanlış anlamayın ne olur, siz ailedensiniz ve Fatih Hoca'nın sırtutamama gibi bir huyu olduğundan endişe ediyoruz."

"Endişe ediyoruz demek az kalır." Kocasını tatlı bir baş hareketiyle onaylayan Gizem bir yandan da tabağındaki çilekleri yemeye devam ediyordu.

"Siz de abartmayın şimdi. Hayatım, kanma sen bu iftiralara, üzerime oynuyorlar." Belgin Hanım öyle güzel gülüyordu ki onu izlerken istemsizce gülümsedim. Yine de bu tatlı anı bölmek zorundaydım.

"Sohbetinizi bölmek zorundayım, lütfen kusura bakmayın," diyerek dikkatleri tekrar üzerime çektim. "Çağlar varken bahsedemem. Şu sıra görüşlerime karşı çok ilgili, kafasının karışık olduğu çok şey var. Haklı da."

"Nasıl yani? Bir şey mi gördün?"

"10 Numara gelmek üzeredir, ayrıntılarıyla anlatamam ama özel bir buluşma ayarlamamız gerekiyor."

“Benim ofisimi kullanalım,” dedi Kerem sessizliğini bozarak. Arkadaşına kavuşmuştu fakat arkadaşı bekâr biri olarak hayatından uzaklaşmış, evli biri olarak geri dönmüştü. İsteddiği gibi yakın olamadıkları için huysuzluk yapması o kadar komikti ki...

“Yarın sabah Çağlar’ın çocuklarla antrenmanı var, güzel olur,” diyerek başımla onayladım. “Tabii, sizlerin programı da uygunsa. Anıl’ın programı zaten bende. Gizem?”

“Esin saat beşte uyanıyor,” derken hayalî gözyaşlarını ince parmaklarıyla sildi Gizem. “Buluştuğumuzda muhtemelen ben güne çoktan başlamış olacağım.”

“Harika o zaman.” Cümlemi bitirdiğim sırada Çağlar’ın masaya doğru geldiğini göz ucuyla gördüm.

“Neymiş harika olan bakayım?” Meraklı 10 Numara...

Bir an ne diyeceğimi bilemesem de eğilip yanağımdan öpmesine izin verdim, tabii bir de zaman kazanmak için. Tam o sırada güzel bir ses böldü bizi. “Yarın için kızları alışverişe davet ettim,” dedi Belgin Hanım. “Arayı kapatmamız lazım.”

“Eyvah,” diye mırıldandı Çağlar. “Alışveriş tayfasına bir kişi daha eklendi.”

“Bu arada akşamki planı bu hafta içinde başka bir güne ertelemeye ne dersiniz? Sizi özlediğim için biraz acele ediyordum ama şimdiden epey yorgun hissediyorum.” Fatih Hoca dünden beri bizi bir yere götürmek

istediğini söyleyip dursa da yorgunluğu daha ağır basıyordu belli ki. “Belgin’in de buradaki evde görmesi gereken şeyler var. Her şeyin sıkışmasını istemiyorum. Nasıl olsa temelli döndük.”

“Keyfinize bakın,” dedi Çağlar çatalını tabağının kenarına zarıfçe bırakırken. “Daha yeni döndünüz, artık her nereye götüreceksen ki Hera kesin biliyordur...” Çağlar’a, bunu söylediğine inanmadığımı gösteren şaşkın bir ifadeyle döndüm. Son zamanlarda görüşlerime karşı olan bu ilgisini anlamakta güçlük çekiyordum. İki yılın sonunda ilk defa böyle bir süreç geçiriyorduk. “Dinlendiğiniz ve tamamen yerleştiğiniz zaman gideriz.”

“Anlayışınız için teşekkür ederim.” Belgin Hanım’ın kibar tavrı fazlasıyla tatlıydı ama bir an önce gergin kibarlığını üzerinden atıp bizim yanımızda istediği gibi rahat olabilmesini umuyordum.

“Ee,” dedi Anıl peçeteleri elinde top yapıp bana doğru basket atarken... İşte, tam olarak bundan bahsediyordum. “Ne yapacaksınız buradan sonra? Planlar ne?”

Gülerek ona peçetesini hızlı bir şekilde iade ettim ama peçete topum ona ulaşmadan yere düştü. Ortada gerçek bir top yokken bile basketbolla aram hâlâ bu kadar kötüydü. Çağlar onaylamayan bir ifadeyle başını sağa sola salladı. Umutsuz vaka olduğumun ne yazık ki o da farkındaydı.

“Hera’yla akademiye uğrayıp oradan da eve geçeriz. Siz ne yapacaksınız?”

“Esin kuş bizi bekler. Hazır günün geri kalanı tamamen boşalmışken Esin’le bolca vakit geçiririz,” diyen Anıl’a sevgiyle gülümsedi Gizem. Büyük ihtimalle onun da aklındaki buydu fakat kocası antrenman yapmak isterse ona saygı duyacağı için önce onun söylemesini beklemişti. Anıl’ın programı şu sıralarda o kadar doluydu ki...

“Büyük ihtimalle bizim günümüz de tamamen yerleşme ve düzenlemeyle geçecek.” Fatih Hoca hesabı isterken her zamanki gibi tartışacaklarını bildiğimden Gizem’e döndüm. Seviyorlardı bu tartışma durumunu en nihayetinde, kimin ödeyeceğini tartışmanın onlara iyi geldiğini iki senenin sonunda anladığımız için kendi hâllerine bırakmanın en doğru karar olduğu kanısına varmıştık.

“Yorgun görünüyorsun.” Uzanıp arkadaşımın elini ona enerji vermek istercesine sıkıca tuttum. “Esin’in seni çok yorduğunu biliyorum. Ne yapabilirim senin için? Son zamanlarda takım çok yoğun ama inan ki senin için zaman bulurum.”

“Senden tek bir isteğim var,” diyen Gizem bana doğru eğildi, bir yandan da göz ucuyla ekibin hâlâ tartışma içinde olup olmadığına baktı. Neyse ki Fatih Hoca henüz kartını masaya vurduğu evreye gelmemişti. “Senden tek istediğim en acilinden felekten bir gece. Erkekler yok, bebek yok, bilmem anlatabildim mi?”

Diğer elimi de elimi tutan elinin üzerine koyup başımı onaylarcasına salladım. “Anladım, Gizem,” dedim iyice birbirimize eğildiğimiz sırada, neredeyse başlarımız

birbirine degecekti. “İhtiyacın olan geceye hazır ol, bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Dışarıdan bakan biri, *bu insanlar ne yapıyor böyle,* diye düşünebilirdi ve muhtemelen bu kişi de Belgin Hanım’dı. Bir bizim tarafa bir de kendi içlerinde derin derin konuşan ve meselenin sadece hesap ödemek olduğu ekibe bakarken yakaladım onu. “Sence kadını korkutuyor muyuz?” diyerek Gizem’le yerlerimize oturup normal davranmaya çalıştık.

“Büyük ölçüde.”

Hesap nasıl ve kim tarafından ödendi, bilmiyordum ama nihayet mekândan ayrıldığımızda keyfim yerindeydi. Yarın sabah konuşacağım konu ve yapacağım planı düşünmezsem tabii... *Yaşanacak her şeyi o an yaşayacaksın, yarının telaşını şimdiden üstlenmek yok.*

“Savaşı kazandın mı?”

“Bir sonrakinde kazanacağım,” diyen Çağlar arabayı çalıştırırken öyle sevimliydi ki... Elimi ensesine götürüp sevgiyle okşadım. Koskoca 10 Numara çocuk gibi gülümseyerek başını eğdiğinde ben de gülümsedim. Bunu yapmamı ne kadar sevdiğini biliyordum.

“Kocam,” diye seslendim yola çıktığımızda. “Bugün akademiye uğrayacağımızdan haberim yoktu ama masada sormak istemedim.”

“İyi yapmışsın. Çünkü benim de haberim yoktu.”

“Nasıl yani?”

“Senin peçeteden topunun masanın ortasına düştüğünü mü sandın, hayır karım. Kalbime bir bomba gibi düştü. Bu bir skandal.” O kadar ciddi bir şekilde, o kadar komik şeyler söylüyordu ki sonunda büyük bir kahkaha attım.

“Ciddi misin?” dediğimde dikkati yolda olsa da dehşet ifadesinin gerçekliğiyle kısa bir bakış attı.

“Şaka yapar gibi bir hâlim mi var?”

Gerçekten de yoktu.

Beni apar topar akademiye götüren 10 Numara, küçücük çocukların yokluğunda ne kadar ciddi olduğunu kanıtlamaya kararlıydı anlaşılan. Ne ara üzerini değiştirip sahaya döndüğü hakkında fikrim bile yoktu. Sahanın ortasına doğru sürüklediği top sepetini bırakıp içinden bir top aldı.

“Bugün en baştan başlayacağız, Hera. Ufacık çocuklar bile düzenli çalışmayla öğrenebiliyor bu sporu.”

“Çağlar...” diye mırıldandım omuz silkerek. “Oynamak isteseydim oynardım. Evet, bu işe pek yatkınlığım yok gibi ama basketbolu sevmiyorum.”

“Karım, sen bir basketbol takımı yönetiyorsun.”

“Çünkü yönetmeyi seviyorum.”

“Bütün söylediklerin, bana bir ok gibi saplanıyor, farkında mısın?”

Gülmeden edemedim ama karşımdaki adamın ciddiyeti öyle keskindi ki onun bu enerjisini kırmak istemedim. İşin doğrusu, uzun zamandır 10 Numara'nın kendisiyle bu şekilde karşı karşıya kalmamıştım.

“Şu an tam olarak seni ilk tanıdığım zamanlardaki 10 Numara gibisin. Forman aynı, renklerin aynı, tutkun aynı... Sadece azıcık yaşlanmış mısın?” Peşimden koşturmaya başladığında ufak bir çığlık eşliğinde kaçmaya başladım.

“Yaşlanmamdan endişe etmek yerine bu yaşlı adamın sana neler yapabileceğinden endişe etmelisin, Hera Koçoğlu Ataman.”

“Hera Ataman...” diye mırıldandım kendi kendime. Hâlâ o kadar çok hoşuma gidiyordu ki adımları soyadımı kendi kendime söylemekten bile ayrı bir zevk alıyordum.

“İşte, ben de bundan bahsediyorum. Karım, basketbolu sevmiyorum diyemezsin. Soyadının hakkını vermelisin,” dedikten sonra bunun epey iddialı bir söylem olduğunu fark etmiş olacak ki kendini düzeltme ihtiyacı hissetti. “Tabii, şimdilik birkaç isabetli atış hepimiz için yeterli.”

“Seni kırmayacağım.” Hayatımın büyük bir bölümü basketbolken daha fazlasını isteyip istemediğimden emin değildim. Fakat uzun zaman sonra 10 Numara'yla karşı karşıyayken onu geri çevirecek değildim. Hem biraz eğlenmeden kime zarar gelirdi? Üzerimdeki transparan hırkamı çıkarıp beyaz, ince askılı bluzum ve kot pantolonumla

sahanın içinde yavaşça yürümeye başladım. 10 Numara bana bir şeyler öğretmek istiyorsa dikkati epey dağılmaya müsait bir öğrenci olduğumu kabul etmesi gerekecekti. “Sana ne diye hitap etmeliyim? 10 Numara? Kocam?”

“Bak sen,” derken döndü ve ne ara isabet aldığını anlamadığım bir atışla topu potayla buluşturdu. Üstelik potaya hiç de yakın sayılmazdı. “Yirmi beş küçük veletle uğraşıyorum Hera, beni manipüle edebileceğine gerçekten ihtimal veriyor musun?”

“Bunu nasıl yapabiliyorsun?” dedim şaşkınlıkla elime başka bir top alırken. “Basketbolu sevmiyorum, evet ama sana hayranlığımı gün geçtikçe artırıyor. Kocam olduğun için de değil, 10 Numara. Fenasın ve bunun farkındasın.”

Bu sefer Çağlar’ın kahkahası sahada yankılandı. Ancak hemen ardından dudaklarında kalan gülüş, buruk bir tebessümden başka bir şey değildi. Yürüyüşünde, koşusunda neredeyse hiçbir problem kalmamıştı. Akademi hocası olduğu ve aktif spor süreci devam ettiği için de kondisyonu yeterince yerindeydi. Durumu mucize demek için fazla emek verilmiş, emekten ibaret demek için de fazla mucizeviydi.

“Fenayım ama hâlâ karımın isabetli bir atışını görmek nasip olmadı,” diyerek konuyu tekrar bana çevirdi.

“Dedim sana, istemediğim için atmıyorum.” Yavaşça potaya yaklaşıp isabet aldığımı düşündüğüm bir atış yaptım ama tabii ki olmadı. “Mesela bu atışı yapmak istemedim.”

“İsteseydin de atamazdın çünkü duruşun doğru değildi, hayatım.”

“Sen istediğin her yerden her şekilde atıyorsun. Bana gelince mi duruş doğru olmuyor?” Evet, *bunca yıllık hayatımda kendimi ülkenin en yetenekli basketbolcusuyla kıyaslamadım*, demezdim.

“Bunu duymadığımı varsayacağım,” dedi kibarca kocam. Ben olsam çoktan kıyaslamanın saçmalığıyla başka bir tartışma konusuna yelken açmıştım. “Gel bakalım buraya.” Beni potanın altından yavaş adımlarla çizgiye kadar götürdü. Sırtım göğsüne değerken adımlarımız uyumlu bir şekilde hareket ediyordu. Bir eli belimdeydi, diğer eliyle ise havada tuttuğu topu dengede tutuyordu.

“İşte, bana bunlarla gel, 10 Numara,” diye mırıldandım sırtımı sıcacık göğsüne daha çok yaslarken. Şimdiden başımı geriye yaslama ihtiyacıyla dolup taşmıştım.

“İki dakika odaklanamaz mısın, karım?”

“Odaklanmam gereken şeye göre değişir.” Hafifçe belimi sıktığında uyarıyı aldım ve bana uzattığı topu tuttum. Bu uyarı dokunuşunun sadece birkaç dakikalığına odaklanmamı sağlayacağını biliyor olmalıydı ki hemen lafa girdi:

“Çok dik ve sopa gibi kaskatı duruyorsun. Yaylanmayı sana daha önce öğretmiştim.”

Olumsuz anlamda kafamı sallayıp arkaya doğru döndüm.

“Beyefendi, sen en fazla beni topun üzerine çıkarıp oradan da kendi üzerine düşürdün. Eğer en başından doğru düzgün bir eğitim görseydim şimdi işler daha farklı olabilirdi.”

“Zor bir öğrenci olduğunu biliyor muydun?” Tabii ki biliyordum fakat bu farkındalığımı ona belli etmeye niyetim yoktu.

“Dizlerimi mi kırmam gerekiyor? Böyle mi?” derken dizlerimi hafifçe kırıp zıpladım, gücümü dengelemeye çalışıyordum. Çağlar’ı çocuklara eğitim verirken izlemeye bayılıyordum, hâliyle birkaç şey biliyor sayılırdım.

“Bu yaptığın, çocukların bacaklarını güçlendirmeleri için. Yetişkin bir hanımefendi güçlü bir şekilde zıplayabilir,” dediğinde tüm gücümle birkaç kere zıplamaya çalıştım ama hepsi birbirinin aynısı oluyormuş gibi hissediyordum.

“Çağlar, benim 2024 sürümüm bile basketbola elverişli değil bence.”

“Üç dediğimde tüm gücünle zıpla ve topunu isabetle. Bir...” diye saymaya başladı ama daha isabet almaya bile hazır değildim. “İki...”

“Hayır, hayır, bir dakika!” desem de Çağlar geri sayımına devam etti.

“Üç!” Tüm gücümle zıpladığımda belimdeki elleri beni destekledi ve kendimi her zamankinden daha hafif hissederken top ellerimden ayrıldı. İşin zevkli tarafı ise topun potaya isabet etmesiydi. Gözlerim kocaman açılırken 10 Numara beni yere bıraktı ve anında ona döndüm. “Bugünleri de gördük.”

“Bir daha yapalım.” Koşup topu alarak küçük bir çocuk gibi önüne geçtim. Güzel gülümsemesi ve ne yaptığını bilen klas tavrı o kadar etkileyiciydi ki yaptığı işten bir kere daha etkilendim. Bu sefer o saymadı, geri sayımı ben yaptım. Beni desteklediğinde bir atış daha gerçekleştirdim ama isabet ettiremedim.

“Ah be!” diye söylendim kendi kendime.

“Oyun içinde değilken bile insanı gaza getiriyor, değil mi?” diye sordu. Yaşadığım her bir hisse hâkimdi. Farklı bir hayat işleyişiyle sahada kalmayı başarabilmişti, bunun için de çok büyük bir emek vermişti fakat onun için hâlâ yeterli olmadığını biliyordum.

“Heyecan verici.” Samimi itirafım karşısında sadece başıyla onayladı. “Sen beni belimden destekleyince uçuyormuşum gibi hissettim. Bunu tek başına yapabiliyor olmak muazzam olsa gerek.”

“Olay sadece uçabilmek olsa keşke... Şu çemberi görüyor musun?” dedi potayı işaret ederek. “Altın gibi benim için. Benim atışlarımla parlayan altın bir çemberdi eskiden.”

Sahanın ortasına oturup yanıma gelmesini bekledim. Sadece birkaç atış yapmış olmama rağmen yorulduğuma inanamıyordum. Ne kadar yorucu olduğunu test ettikten sonra Çağlar'ın genel durumu için endişelenmeli miydim, bilmiyordum. "Hâlâ parlıyor."

"Her şeyi birlikte aştık, biliyorsun," dedi beni rahatlatmak istercesine. Çağlar'ı tekrar hayata döndürdüğümüz eşik unutulacak gibi değildi. Elbette ki hepimizin anılarında zor bir dönem olarak kalmıştı ama onun da aştığını biliyordum.

"Beni rahatlatmaya çalışmana gerek yok. Her şeyi geride bıraktın, sen hayatımda gördüğüm en güçlü adamsın, Çağlar Ataman. Bundan şüphem yok," dedim derin bir nefes alarak. "Seni anlamıyorum sanma. Endişelenirim diye bana anlatmadığını, yarım kalmışlıklarını, hayallerini ve son maçına çıkmayı için için istediğini çok iyi biliyorum."

"Hera... Ben tekrar..." derken kendini açıklama ihtiyacıyla dolup taşıtığını görebiliyordum. Bunu yapmasını istemiyordum. Ben onun bu hayatı birlikte yürüyeceği, hayatını paylaştığı kişiydim. Birinin yanında tüm hayatınızı açıklamalarla geçirmek yerine kalbinizi o kişinin önüne serebilmeyi öğrenmeniz gerekir. Açık iletişim, sevgi ve saygı bağının en önemli temeliydi.

"Bu yüzden son zamanlarda gelecek görüşlerimi merak etmiyor musun?"

“Biliyorsun ki jübilemi henüz gerçekleştirmedim. Buna hazır mıyım, emin değilim.” Bakışları gözlerimden yavaşça ayrıldı ve sahanın zemininde gezinmeye başladı. Çenesinden tutup yavaşça kendime doğru çevirerek tekrar gözlerime bakmasını sağladım.

“Son maçına çıkacaksın, 10 Numara. Eğer bilmek istediğin buysa...”

“Öyle ya da böyle bunun olacağını biliyorum. Son olması beni korkutuyor.”

Ruhunda derin ve hiç kapanmayacak yaralar taşıyan kocama sıkıca sarıldım. Elimden bir şeyler gelmesini ve Çağlar’ın basketbola devam edebilmesini sağlamayı o kadar çok isterdim ki bu arzumu kelimelerle tarif edemiyordum. Yine de geldiğimiz bu nokta için şükretmeli ve hayatımıza yeni çıktığımız yollar ve o yolları süslediğimiz hedeflerimizle devam etmeliydik.

“Seninle göz göze geldiğim ilk andan beri, Çağlar... Böyle olmasını istemezdim. Sen her zaman benim 10 Numara’m olacaksın. O çember ister parlasın ister parlamasın...”

“Altın çemberimin adil bir şekilde sönmesini tam olarak yürekten kabul edebilirdim belki,” diye samimi bir şekilde açtı kendini bana. “Sen de biliyorsun ki adil değildi. Hâlâ değil.”

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. En nihayetinde bu kaza, hiçbir zaman sadece bir kazadan ibaret değildi. Hakan Doğu yaptıklarının bedelini ödemiş

miydi derseniz, marka gücü çok yüksek bir oyuncu olmasından dolayı üstü örtülen birçok detayla basketbola ve hayatına devam ettiği bir gerçektir.

“Herkes hak ettiğini bulur.”

“O iş öyle değil işte,” derken bu konuda teselli edilmeye açık olmadığı her hâlden belli oluyordu.

“Herkes Çağlar Ataman’ın son maçını bekliyor, biliyorsun değil mi? Akademinin önü hiçbir zaman boş kalmıyor; sevenlerinle aradaki bağ, basketboldan uzaklaşmana rağmen asla zayıflamadı. Ne kadar sevildiğini sana anlatamam ama sen zaten bunu hissediyor olmalısın.”

“Ne demek istediğini biliyorum, Hera. Sevdiğimin, sayıldığının, her programda ve her takım maçında adımın geçtiğini biliyorum. Her şeyin farkındayım. Sadece... Hayallerimi artık gerçekleştiremeyeceğimi bilsem de hayallerimin ağırlığı kalbime baskı yapıyor. Gözlerimi kapattığımda sahanın içinde, izleyicilerin ısıkları eşliğinde kan ter içinde parladığımı, hangi sayıyı hangi alandan koparacağımı, en imkânsız yerlerden isabet almayı ve çoğu zaman sadece ülkede de değil, dünyanın en iyileriyle yarıştığım o senaryoları görüyorum.”

“Çağlar...”

“Yanlış anlama beni, beraber inanılmaz bir macera yaşadık seninle. Hâlâ da yaşamaya devam ediyoruz. Hastanede gözümü açtığım anla şu an akademinin ortasında güzelliğini izlerken gördüğüm şeyler bir olabilir

mi? Beni yürütmeye çalışırken hissettiğim yetersizlikle seni kucağıma alıp evimize girdiğimiz ilk gece hissettiğim güçlü duruş bir mi? Değil, yaşadığımız mucizenin farkındayım ve şükrederek yaşıyorum.”

“Yaşıyorsun, dürüst olmam gerekirse benim için en önemlisi bu. Hiçbir zaman bakış açılarımız aynı olmayacak, kabul edelim. Ben bu yola çıktığımda zaten bir savaşçıydım, senin savaşın ise benim savaşıma katılmandan sonra başladı. En başından beri benim için önemli olan tek şey yaşamandı. Tabii, sonra ne ara âşık olduğumu, ne ara beni kandırdığını ve evlendiğimizi anlamadım.”

“İşim pek zor olmadı, evlendiğim hanımefendi bana âşık olmaya epey meyilliydi. Sürekli gözü üzerimdeydi, sürekli peşimdeydi.”

“Bak sen,” derken kucağına çıkıp onu hafifçe geriye doğru yatırdım. Öyle güzel güldü ki nasıl olduğunu anlamadığım şekilde sürekli yaşadığım an tekrarlandı ve ona yeniden âşık oldum. Sanki mümkünmüş gibi...

“Kesin bana büyü yaptırdın. Başka bir açıklaması olamaz.” Belimi saran kolları sıkılaştı, parmak uçlarımda yükseldiğimde saçlarımı omzumun bir tarafına aldım. Aynı yerde yalnız kaldığımız ilk andaki gibi.

“Çağlar Bey, bak bakalım bu gözlere. Sence böyle gözlerim varken büyüye ihtiyacım var mı?” Yavaşça eğilip dudaklarını dudaklarımin arasına aldığımda gülümsemesi genişledi. Geri çekildiğimde yüzü ıslı ıslıdı.

Paylaştığımız ağır konuların gölgesi yüzünden silinmişti neyse ki... Hayatımız boyunca ağırlığını paylaşacağımız birçok konu olacaktı elbette. Ancak günün sonunda gölgeleri üzerimizden atabildiğimiz sürece aşamayacağımız bir engel olmadığını ikimiz de biliyorduk.

“Şu an çocuklar burada olsaydı çığlık çığlığa ortalıkta koşuştururlardı.”

Gülümsediğim sırada küçük bir öpücük daha çaldı benden. “Hele o Efe... Seni benden nasıl kıskandığını fark ettin mi? Çok seviyor seni. Boynuz kulağı geçebilir derecesinde de yetenekli bir çocuk.”

“Bunu tek fark edenin ben olduğumu sanıyordum.”

“Az önce sana gözlerime bakmanı söylemiştim. Ah, Çağlar, hiç dinlemiyorsun beni. Bu gözlerden bir şey kaçır mı?” Üzerinden kalkıp onun da ayağa kalkması için elimi uzattım. Sıkıca tuttuğu elimden destek almadı belki ama tutunarak kalkması rutinlerimizden biriydi.

Düşmeye hazır olduğumu hissettiği anlarda elini uzatırdı bana, ben de ona destek olmak istediğim her an eline uzanırdım.

“Çok seviyor beni, üstelik daha beş yaşında. Nasıl bu kadar sahiplenebildiğini anlamıyorum.” Sorunsuzca ayağa kalkan 10 Numara’m sıkıca sarıldı ve beni dünyada kendimi en iyi hissettiğim yere, kollarının arasına aldı. “Teşekkür ederim.”

"Hiçbir şey edemezsin," dedim Fatih Hoca'nın repliğini çalarak. Çağlar buna her zaman çok gülüyordu ve nedenini hâlâ anlayabilmiş değildim.

"Bakıyorum da Fatih geldiği gibi yine birbirinize benzemeye başladınız."

"Aramızda kimsenin anlayamayacağı bir bağ var."

"Görürüm seni bir hafta sonra."

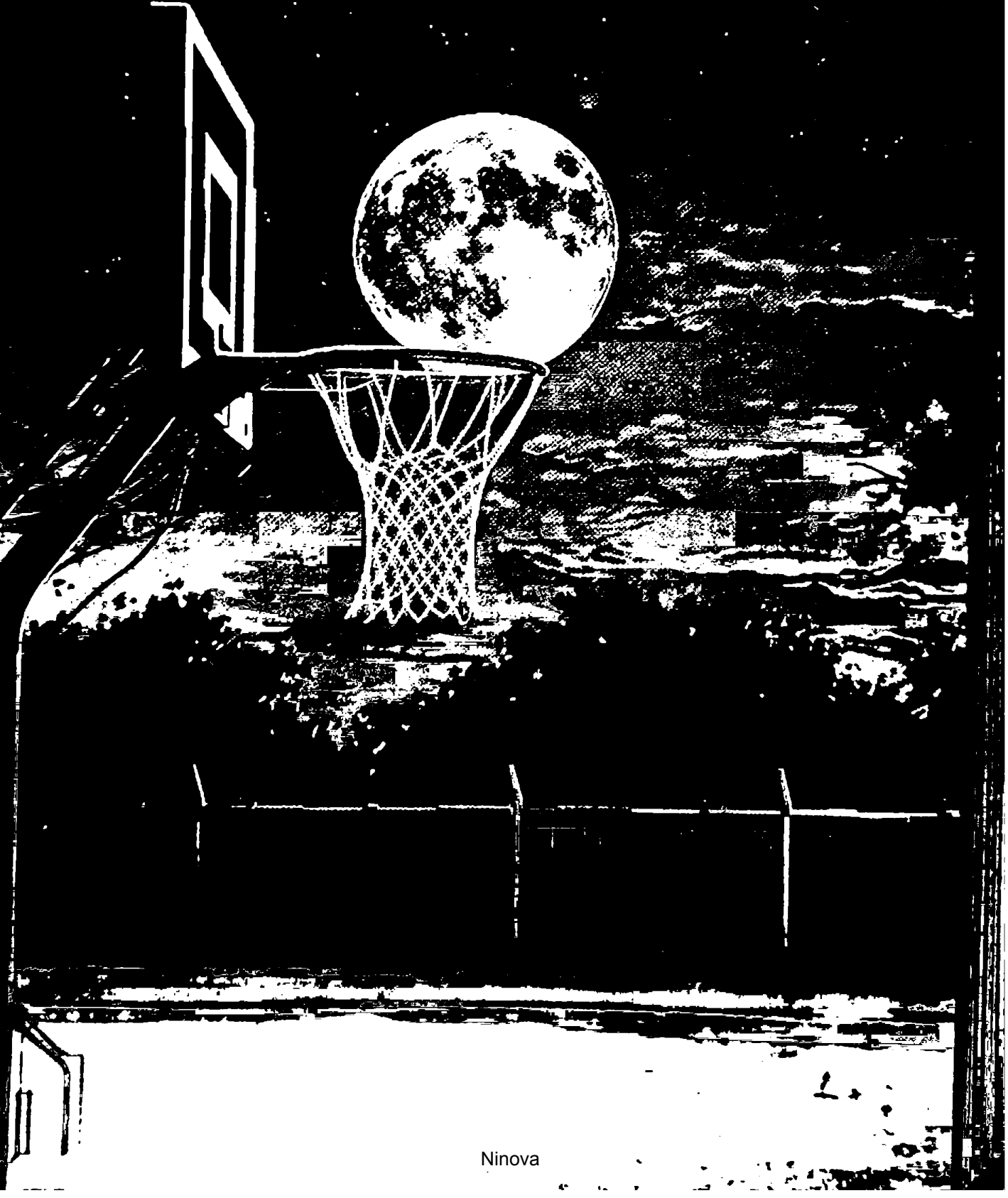
Sadece gülümseyebildim, o kadar haklıydı ki... Aslında onu tekrar yurt dışına gönderme arzumun bir hafta bile sürmeden belireceğini biliyordum ama süreci haşlatmıştık bir kere.

Çağlar üzerini değiştirdikten sonra sabahın ve kişisel tatlı zamanımızın etkisi hâlâ üzerimizdeyken dinlenmek üzere eve döndük. İşin doğrusu, yarın sabah için hem redirgin hem de biraz endişeliydim. Neyse ki artık Fatih Hoca'nın dönüşüyle ekip tamamlanmıştı ve bu sefer yalnız olmadığımın bilincindeydim.

Günün geri kalanını geçirdiğimiz tatlı sakinlik, gücümü toplanamama yardımcı olmuştu olmasına ama en çok saçlarını okşadığım adamın gerçek gücünü bulmasını istiyordum. Bir dolunay gecesinde, parmaklarım saçlarının arasında dolanırken Çağlar derin bir uykudaydı.

Ben ise halı altına süpürdüğümüz duygularımızın bekçisi gibi olan uykusuzluğa yakalanmıştım. 10 Numara'm haklıydı, şimdi adalet zamanıydı.

BÖLÜM 2

“Vay canına! En son iki yıl önce burada toplandığımızda birinin canı yanmak üzereydi,” diyen Fatih Hoca, hepimize teker teker bakıp Kerem’in yanındaki sandalyeye geçti. Burada olmasını istediğim herkes toplanmıştı ve gerçekten de böyle bir toplantıyı en son iki yıl önce Çağlar’ın bir türlü kontrol altına alamadığımız duygu durumunu kurtarmak için yapmıştık.

“Şimdi ise...” Bunu söylemenin başka bir yolunu bulamadığım için direkt söze girmenin daha doğru olacağını düşündüm. “Birinin canını yakmak istediğim için buradayız.”

“Artık kötü adam mı oluyoruz? Sonunda!” diyen Anıl’a gülerek baktı Gizem. Tabii, ardından ufak bir dirsek dokunuşu uyarısı geldi ve Esin’i kocasının kucağına bıraktı.

“Herhangi bir gelecek görüşünden mi bahsediyoruz?”

Onaylatmasına başımı salladığımda herkesin, özellikle Belgin Hanım'ın pürdikkat beni dinlediğini görebiliyordum. Derin bir nefes alarak ayaklandım ve otağın ortasına doğru geçip herkesle birebir göz temasında kalabileceğim bir noktada durdum.

“Desteginiz benim için her zaman çok değerli fakat bu sefer kimseyi herhangi bir tehlikeye atmak istemiyorum,” dediğimde sözümü kesen Kerem Burgaz oldu. Oturduğu yerde doğruldu ve gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

“Hera, kibarlığı bırak. Biz her şeyden önce bir aileyiz. Lütfen aklından geçenleri paylaş ki ne yapabileceğimize bir bakalım.”

“Hakan...” diye mırıldandım direkt olarak. “Geçen hafta sezonun başlangıç fragmanlarında onu gördüğümde geleceğini, daha doğrusu yakın geleceğindeki durumunu gördüm.”

“Sahi Fatih, Hakan'ın yurt dışına transfer olabilmesi bile ayrı bir olaydı. Çağlar bu kadar sevilirken ve hayranlar onu bu kadar özlerken olay unutulmuş da sayılmaz üstelik. Nasıl sezona, eski takımına geri dönebilir?”

Gizem de bunu merak ettiğini belirtircesine öne doğru eğildi ve kollarını dizine yasladı. “Çağlar'ın yanında konuşmasak bile bu durum sinirimi bozuyor. Daha olay ilk olduğunda basketboldan menedilmesi gerekmez miydi?”

“Olay medyaya hiçbir zaman Hakan’ın art niyeti olarak yansımadı, çocuklar. *Çağlar Ataman’ın başına gelen kaza* olarak servis edildi. Eğer Çağlar kazadan sonra bu kadar kötü bir durumla baş etmek zorunda kalmasaydı bunu o şerefsizin yanına asla bırakmazdım, biliyorsunuz. Tek düşündüğüm Çağlar’ın iyileşmesiydi, federasyon ise benim yokluğumda olayın üzerini çoktan örtmüştü.”

“Bu noktada... Federasyonun bile örtemeyeceği bir durum var. Hakan yasaklı madde kullanıyor ve bunu temin etmek için sektörü domine eden bir bahis çetesiyle anlaşmak üzere. Düşündüğünüzden daha kötü durumda olsa da şansının ve bağlantılarının farkında, sırtının yere gelmeyeceğinden de emin.”

“Hera, bu söylediklerin...” dedi Fatih Hoca gözündeki ince parıltılar pekişirken. Yüzündeki ifade en az benim ifadem kadar sakindi ama ne demek istediğimi de gayet iyi anlamıştı. “Doğruysa Hakan’ın fişini çektik demektir.”

“İşte, bu noktada işler çirkinleşecek. Birinin kariyerini elinden almaktan ve hayatını belli başlı noktalarda da olsa sekteye uğratmaktan bahsediyorum. Sizden bana yardım etmenizi isteyemem ama size haber vermeden kafama göre hareket edemezdim.” Hararetli bir konuşma içinde olduğumuzdan olsa gerek, sıcaqladığım için saçlarımı geriye atıp ellerimle kendimi yelpazeledim. Odanın içi birden çok sıcak olmuştu.

“Kerem, paran mı yok? Çalıştır şu klimayı, kız bayılacak şimdi.”

“Yok, yok, çalıştırmayın. Esin’e çarpar,” dedim aceleci bir tavırla. “İyiyim zaten, büyük ihtimalle tansiyonum düşüyor. Şu sıralar bunları düşünmekten biraz gerilmiş olabilirim.”

“Gerilmene gerek yok,” dedi Anıl, Esin’i bu sefer de Kerem’in kucağına verirken. Dedesinin kucağına tırmanıp gözlüğüyle oynamaya başladığında Esin’in keyfi hepimizden daha çok yerinde gibi görünüyordu. “Biz buradayız.”

“Biz ona saldırırken Hakan’ın duracağını mı düşünüyorsun?” Fatih Hoca’nın Anıl’a karşı tavrı çok netti. Ağız birliği yapmamıştık ama benim de Anıl’ın bu süreçteki rolü için düşüncem Fatih Hoca’yla bir olacaktı belli ki.

“Beni korkutamaz! O soğan cücüğünden mi korkacağım Fatih, Allah aşkına?”

“Seni korkutamaz zaten ama ya kariyerin? Ya emek verdiğin bunca şey? Ya ailen? Senin artık bir kızın var, Anıl. Ve işin acı ama gerçek tarafı, en iyi oyuncumuzu zaten kaybettik. Seni kaybetmeyi de göze alabileceğimizi nereden çıkardın?” İşin ucunda, kariyer ve diğer şeylerin yanında Esin’in de konuya dâhil olması Anıl’ı düşünmeye iten nokta oldu.

“Biz onun yasaklı madde kullandığından emin olacağız ya da bahis çetelerine kafa tutacağız diyelim. Senin için bunların hiçbirisi gerçek olmayacak. Yine de böyle bir iftirayla başa çıkmamız bile iki sezon harcatır bize.”

“Haklısınız,” dedi en sonunda Anıl. Gergin omuzları ve dik sırtıyla o kadar düşünceli görünüyordu ki... Ne hissettiğini tahmin etmek zor değildi. “Ama ne yapayım, siz hep beraber altından kalktığımız onca yenilginin hesabını sorarken ben uzaktan izleyecek miyim?”

“Eğer yapman gereken bir şey olursa sen zaten hep burada olacaksın.” Fatih Hoca her ne kadar yardımcı olabileceğini söylese de kesin duruşu ve tartışmaya kapalı ses tonuyla gereken mesajı fazlasıyla veriyordu.

“Aslına bakarsanız, bence yapması gereken bir şey zaten var,” dedi Belgin Hanım. Hepimizin bakışları birden ona döndüğünde utanmış olacak ki yanakları hafifçe kızardı ama konuya dâhil olabilme hızı bile herkes için yeterince etkileyiciydi. Onu izlerken gülümsememe engel olamadım. Genişleyen ailemizin Esin’den de yeni üyesi Belgin Hanım’ın konuşmasını merakla bekliyordum. “Bütün bunlar gerçekleşirken Çağlar etrafında olup biteni anlamayacak mı sanıyorsunuz? Ben, onu sadece Fatih’in anlattığı ve çok kısa da olsa kurduğumuz iletişim çerçevesinde tanıyorum ama bu kadar az tanımama rağmen şu an bile bir şeylerden şüphelendiğinden eminim.”

“Doğru söylüyor,” diye mırıldandı Kerem. “Çağlar’ın geldiği bu noktada tekrar bir travma yaşamasından endişeleniyorum.”

“Bunu bana sen öğretmiştin.” Kerem’e dönüp buruk bir şekilde gülümsediğimde neden bahsedeceğimi anlamış olsa gerek, onun dudaklarına da benimkine

benzer bir gülüş yansıdı. “Zamana bırakmak ile zamanı kenara bırakmak arasında fark vardır. Zamana bırakırsan ruhunun duvarlarındaki çatlaklar iyileşmez belki ama derinleşmez de... Zamanı kenara bırakırsan sadece çatlaklarının olduğunu kabul edersin, ne kadar derinleştiğiyle ilgilenmezsin bile.”

“Sence Çağlar zamanı öylece kenara mı bıraktı?” diye sorduğunda belirsiz bir omuz hareketiyle cevap verdim ona.

“Sadece kabullendi ve bir noktada atlattı da bence. Kendini iyileştirmek için çok fazla yol katetti. Fakat sürecin kendisinde bu hiçbir zaman adil bir olay olmadı. Çağlar bunun farkında, Kerem. Bu yeni düzenini istediği ya da öyle olması gerektiği için değil, mecbur olduğu için kurduğunun farkında. Ve izliyor, kendi mecburiyetlerinin içinde ömür boyu savaşıacağı bir ikilem olduğunu biliyorum.”

“Anıl onun dikkatini dağıtır bence. İllaki bir noktada öğrenecek, bundan şüphenez bile olmasın,” dedi Gizem, bir yandan da dedesinin kucığında annesine gelmek için kıpırdanmaya başlayan çocuğuna doğru harekete geçmişti. “Yine de gerek akademi gerekse Anıl’ın yardımıyla elimizden geldiğince onu bu konudan uzak tutabiliriz.”

“Ben de ilerleyen zamanlarda bunu saklayamayacağımızı biliyorum. Son maçına çıkmak istiyor, hocam. İçten içe jübile maçını ne kadar çok istiyor, anlatamam

size ama durum böyleyken içine sinmeyecek. 10 Numara'nın son maçı herkes için adil bir maç olmalı."

Cümlelerimin sonuna doğru Fatih Hoca ayaklanıp yanıma geldi ve nazikçe ellerimi ellerinin arasına alıp unutmayacağım bir gülümseme sundu bana. Bazı anlar çok fazla kelimeye ihtiyaç duymaz da ömrünüzün sonuna kadar anlatacağınız bir anıya dönüşür ya... Bu da benim için öyle bir andı.

"Beni çağırmasaydın sana çok kızardım. Senin için bir saha dolusu dosya ayarlardım, emin ol." Sözleri hepimizi güldürse de ellerimi bırakmadı. "Bu söylediklerinin sadece Çağlar'la alakalı olmadığını bilecek kadar tanıyorum seni, küçük hanım."

"Art niyetli insanların oyunlarını bozmayacaksak mor bir *Hulk* olmanın ne önemi var, hocam?" Beni belki de buradaki herkesten daha fazla tanıdığından olsa gerek, anlatmak istediklerini biliyordum ama herkesin içinde bu konuşmayı yapmak istemediğim için ufak bir espriyle konuşmayı sonlandırdım. Tekrar konuşacağımızdan adım kadar emindim üstelik.

"Şimdi dağılalım artık, ilk seansım on beş dakika sonra."

"Senden randevu alıyorlar mı hâlâ ya? Geçenlerde şikâyet etmiştim, demek ki işe yaramamış." Ona takıldığı mı biliyordu ki zaten Kerem'e takılmadan bu odadan çıkarsak herkes asıl o zaman endişelenirdi. Bizim de böyle bir dinamimiz vardı işte.

“İstese de benden randevu alamayacak tek kişi sensin, hayatım. Benden seans alabilen şanslı insanları kıskanmak sana yakışmıyor.”

“Aman diyeyim, yine başlamayın,” dedi Fatih Hoca arkadaşına sarılıp odadan ayrılırken.

“Yok, ben alıştım artık, bu kız ömrüm boyunca çekececek bana.”

“Hak etmediğini söyleyemezsin, babacığım.” Gizem, insana baharı hissettiren gülümsemesiyle babasını öpüp ofisten ayrılırken Anıl da ona eşlik etti.

“Tese mi geçeceksin?” diye sordu Anıl kapıdan çıkmadan hemen önce. “Bizimle gel istiyorsan.”

“Önce akademiye uğramam lazım. Oradan geleceğim yanınıza. Bizimkiler antrenmana başlamak üzeredir. Bence yetişebilirsin.”

“Geç kalmamı sorun etmeyeceksin herhâlde?” derken söylediklerime inanamayan tatlı ama bir o kadar da şaşkın bir ifade vardı yüzünde.

“Ee, Anıl Bey, huylu huyundan vazgeçmez. Amaç ne olursa olsun, saatlerimize özen gösterelim lütfen.”

“Sen Fatih Hoca’dan da betersin,” dedikten sonra söylene söylene ofisten ayrıldı. Bir sonraki görüşmemize dek görüşlerimi netleştirip nasıl bir yol izleyeceğime dair kararlar almak üzere dağıldığımızda derin bir nefes aldım. Belki en başında biraz gerilmiştim ama işin hem en kolay hem de en boğucu tarafı geride kalmıştı.

Görüşlerimden bahsetmek, her ne kadar alışmış olsam da hâlâ boğucuydu benim için.

Bana inandıklarını ve bu konuda bana farklı davranmadıklarını biliyordum ama geçmişten geleceğime yük ettiğim kötü anılarımın gölgesinde aşamadığım anlar vardı en nihayetinde.

Neyse ki tüm endişelerim ve gerginliğim kısa bir yolculuğun ardından akademinin kapısından girdiğim an son buldu. Burası her zaman dünyanın en kaotik ama aynı zamanda en komik yeri olacaktı benim için.

“Atamıyorum diyorum, a-ta-mı-yo-rum!”

“Atarsın yavrum, sana gösterdiğim gibi yapmıyorsun ki. Aç biraz daha bacaklarını, biraz daha zıpla.”

“Kuş muyum ben, biraz daha zıpladığımda uçacak mıyım?”

“Pota sizin boyunuza göre ayarlandı. Normalde attığın basketi bugün mü atamıyorsun?” Sesleri akademinin kapısına kadar yükseldiğine göre Efe, Çağlar’a kök söktürüyor demekti.

Sahaya indiğim gibi bir kenara oturup onları izlemeye başladım. Etrafta koşuşturan en az yirmi beş ufaklık vardı. Hepsi, üzerlerinde akademinin forması ve spor ayakkabılarıyla minyatür sporcular gibi koşuştururken gülmemek imkânsız bir durumdu. Her beş çocuğa düşen bir asistan eğitmen ve hepsiyle teker teker ilgilenen Çağlar’ı izlerken tam bir cümbüşün ortasındaydım desem yalan olmazdı.

“Bahadır! 7 Numara topun üzerine çıkıyor, tut!” diye bağırdı 10 Numara.

“Hocam hiç inmiyor ki... Hayır, topun üzerinde nasıl kalıyor, onu da anlamış değilim.”

“Belki de basketbol oynaması değil, jimnastik yapması gerekiyordur.”

İşin doğrusu, çok yetenekli ve potansiyele sahip çocuklar vardı ama bazıları ise her türlü sporu deneyip ilgi alanlarını kendilerinin keşfetmesi için kısa bir dönem akademiye kaydettirilen çocuklardı.

“Çağlar Hoca’m, Başak parkeleri yalıyor!” diye bağırان bir diğer asistan, Çağlar’ın ipi kopmuş gibi koşuşturan çocukların durmasını sağlayan o düdüğü çalmasına neden oldu. Uzunca çaldığı düdükle bütün çocuklar oldukları yere çökerken hepsi yavaşça soluklanmaya başladı. Asistan eğitmenler teker teker çocuklara sularını içirirken 10 Numara ise Başak’ın yanına gidip yeri yalamaktan vazgeçtiğinden emin olmak istedi.

“Başakçığım,” diye söze girdi, bir yandan da küçük kızın iki kulak yaptığı saçlarını düzeltiyordu. “Yerin tadına bakamayacağın konusunda anlaşmıştık.”

“Ama...” dedi Başak yerdeki spot yansımalarını gösterirken. “Ama bu beyaz yerler lolipopa benziyor. Şeker gibi tadı olmalı, eminim.”

“İnan bana, şeker gibi değil.” En fazla beş yaşında olan küçüğün yere oturmasını sağladıktan sonra başını

sevgiyle okşadı. “Bir sonraki dersimizde size şeker getireceğim. Sen de yerlere değil, potaya bakacağına söz ver.”

“Söz!”

Haftaya Çağlar ve sürekli sınanan sabrını izleyerek başlamak kadar güzeli var mıydı dersiniz, inanın ki yoktu. 10 Numara sahanın kenarından kendilerini izlediğimi fark ettiğinde derin bir nefes çekti ve ara vermiş olmalarının ona kazandırdığı bir buçuk dakikada yanıma gelip kendini yere bıraktı. Başını kucağıma yaslayıp gözlerini kapattığında her hafta başında tekrar ettiği, artık benim de ezberlediğim o cümlelerini sıraladı.

“Yanlış yaptım, televizyon programından gelen o teklifi geri çevirmeyecektim. Ömrümü bir sandalye üzerinde birkaç saat konuşup eve döndüğüm bir programla geçirebilirdim. Bu veletler beni delirtecek karım, lütfen beni eve götür.”

“Seni eve götüremem, hiç sızlanma. Hepsi de çok sevimli.” Gözlerini açtığında o çok sevdiğim ela parıltılarla karşılaştım. Saçlarını okşayıp, çaktırmadan da olsa eğilerek küçük bir öpücük kondurdum okşadığım yere.

“Her seferinde nasıl sana ihtiyacım olan anları hissedip burada olabiliyorsun?”

“Tek gücümün geleceği görmek olduğunu düşünmedin herhâlde?”

“Bugün basket atamazsam basketbolu bı-ra-kı-yo-rum!” Efe kendi kendine basket atağı geçirmeye

başladığında Çağlar derin bir nefes alıp kucığımdan kalktı.

“Şu son kelimelerini bağırarak hecelemesi yok mu? Delirteceksin sen beni, çocuğum!” Düdüğünü tekrar çalıp çocukları ayaklandırmaya başladı, kısa bir süreliğine de olsa dinlenen çocuklar daha bir coşkuyla koşturmaya başlamıştı.

“Gitmen gerekiyor. Ben de tesise dönmeliyim Yapılacak çok şey var.” Başıyla onaylayan 10 Numara'm yaklaşip alnımdan kibarca öptü.

“Kendini yorma, akşam görüşürüz.”

Tesise geri dönmek için yola çıkmadan önce akademinin kafesinden kendime bir kahve aldım. Hatta yolculuğumun çok uzun sürmeyeceğini düşündüğümünden Fatih Hoca'ya da alırsam bugünü dosyasız kapatmanın mümkün olabileceğini varsayıyordum.

Tabii ki öyle olmadı.

Tesise girdiğimde ilk işim ofise gidip raporlarımı hazırlamak olacaktı ama bu benim planımdı. Fatih Hoca'nın benim hakkımdaki planları daha farklı olsa gerek ki ofiste elinde kahvesiyle beni bekliyordu.

“Ben de kahvenizle birlikte gelmiştim,” diye gösterdim elimdeki paketi.

“Olsun, bir tane daha içeriz. Kahveye ihtiyacımız olacak.”

“Sabah söylediklerimle alakalıysa eğer...”

“Takımın başkam olduğumu kamuoyuna duyurmam gerekiyor.”

Koltuğuma otururken bir an duraksadım ve Fatih Hoca'ya bakakaldım. Bu sadece benim, Çağlar'ın ve onun bildiği bir durumdu. Kaşlarım yavaşça çatılırken başım hafifçe yana doğru eğildi.

“Neden böyle bir şey yapmamız gerekiyor?”

“Hakan'ın yasaklı işlerini ortaya çıkarırken federasyonu karşımıza almayacağımızı mı sanıyorsun? Hakan en az Çağlar kadar marka değeri yüksek bir oyuncu, ne yazık ki... Sadece basketbolcu değil, takımının marka yüzü. Üzerinden dönen milyon dolarlık reklam anlaşmaları var. Sence üzerinden bu kadar para dönen birinin ne yaptığından federasyon haberdar değil midir?”

“Bu söylediğiniz şey...” diye mırıldandım yüzüme memnuniyetsiz bir ifade yayılırken. “Mide bulandırıcı. Hakan'ı bile isteye kayırdıklarını söylüyorsunuz şu an.”

“Çağlar da bunu gayet iyi bildiği için şimdiye kadar harekete geçmedi. Sence kazanın aslının öyle olmadığını bas bas bağırılmaz mıydık? Kanıtlarımız da yok edilseydi Çağlar kaza sonrası travma geçiren, iftiracı bir imajla anılacaktı.”

“Bunları bana neden şimdi söylüyorsunuz?” Elimde çevirdiğim kalemi masaya bırakıp arkama yaslandım. Fatih Hoca'nın anlamlandıramadığım bir bakışı vardı.

Bir şeyi anlamak istediğinden emindim ama onun aklını kurcalayan esas konunun ne olduğunu çözebilmiş değildim.

“İşini kaybedebilirsin, itibarın zedelenebilir... Federasyonun karşına ne çıkaracağını bilemezsin,” dediğinde ellerimi iki yana açıp ne anlamam gerektiğini sorarcasına kaldırdım.

“Ee, hocam?” dedim en sonunda. “Korkup korkmadığımı anlamaya mı çalışıyorsunuz, anlamıyorum.”

“Sadece boyundan büyük bir işe kalkıştığını bilmeni istiyorum.”

En nihayetinde kendimi tutamadım ve endişesine rağmen gülmeye başladım. “Bunu bana söylediğimize inanamıyorum. Buraya Çağlar’ı kurtarmak için geldiğim andan beri boyumdan büyüktü her şey. Takıma zarar gelmesin diye işimi bırakabilirim, ailemize zarar gelmesin diye daha fazla çaba sarf edebilirim ama kimleri karşıımıza aldığımızdan ziyade şimdiye kadar neleri geride bıraktığımızı düşünmek güç veriyor bana. Bu yüzden sabah hepinize sadece haber verdiğimi söyledim. Uzak durmak isteyebilirsiniz, anlarım.”

“Benim korkusuz kızım.”

“Hayır, gerçekten derdin bu muydu sabahtan beri? Germeye çalışmalar, korkutmalar...”

“Ekip arkadaşımın dayanıklılığından emin olmalıyım.”

“Demek ekip arkadaşınız. İşte bu!”

“Öyleyiz tabii ki. Seni zorlamak istedim sadece. Çünkü karşılaşacağımız adamların neler yapabileceğini biliyorum.”

“Benim kararım kesin, görüşlerim de öyle. Bana güvenin.”

“O zaman dosyaların hazır.”

İtiraz bile edemedim. Dosyalar ile ben çok uzun süredir ayrılmaz bir ikiliydik, artık bunun üzerine laf söylemeye zahmet etmek bile yersizdi.

Kahvemi gündelik sakinliğin verdiği huzurla yudumlarken dosyaları koltuğumun altına aldım ve Fatih Hoca'nın arkasından sahaya indim. Şimdi biraz da iş zamanıydı.

Geldiğimiz bu anı, yaşadığımız en güzel *şimdiyi* inşa ederken hayatımdan memnumdum. Takım oyuncularını izleyip dosyalara gerekli raporları girmek için antrenman sahasının kenarındaki yerime oturdum. Neyse ki üzerimde rahat bir şeyler vardı. Siyah taytım, siyah spor ayakkabılarım ve bordo bluzumla takım renklerine uyum sağladığım bir gündeaydık.

“Hera!” diye bağırdı 76 Numara Selim Bey. Koştururken bağırarak seslenmeleri hep korkmama sebep oluyordu.

“Bir şey mi oldu?”

“Bu hafta içi bana doktor kontrolü ayarlayabilir misiniz? Kendimi çok iyi hissetmiyorum.” Fatih Hoca’yla göz göze geldikten sonra ayaklandım, Selim de bizim yanımıza geldi.

“Selim,” derken elini adamın omzuna attı Fatih Hoca. “Koçum, neyin var?”

“Son zamanlarda eski enerjimi bir türlü yakalayamıyorum. Hafta sonu maç var, tek düşündüğüm şey biraz ara vermek.”

“Sen antrenmanı erken bitir bugün. Dinlen, kadroyu düzenleriz. Baştan sona bir kontrole gir ki hepimizin içi rahat etsin, olur mu?”

“Sen öyle diyorsan, hocam.” Selim’in bu maça özellikle çıkmak istediğini biliyordum ama böyle şikâyet başlangıçlarının altından her zaman iyi sonuçlar çıkma-yabiliyordu. Oyuncuların her biri günlük rutinlerinde en düzenli şekilde kontrol edilirdi. Fatih Hoca’nın kurduğu düzen o ara verdikten sonra da değişmemiş, hatta yokluğunda ekstra hassasiyet konusunda daha da titiz davranılmıştı.

Selim soyunma odasına doğru yürümeye başladığında Fatih Hoca bana döndü. “Takip et bakalım. Sonuçları bu hafta içinde alırsak maça da çıkar belki. Sen yine de söyleme. Söylersek antrenmana abanmak ister.”

Başımın onayladıktan sonra direkt olarak hasta-neyle görüşmelerimi yaptım, süreçle ilgili notlarımı aldım ve diğer oyuncuların durumları ve kondisyonları

hakkındaki raporlarımın üzerinden geçtim. Dosyaları ofise bırakıp arabamın anahtarını almıştım ki bir an için gözlerim karardı. Daha doğrusu istemsizce andan koptum. Kendimi hazırlamaya ve görüşlerimi yönetmeye fırsat bulamamıştım bile.

Bakışlarından birbirlerine saf nefret akan iki adam.

Karşı karşıya kalmışlar, maçın başlangıç işaretini bekliyorlar.

Maç başlıyor ama bir sorun var. Anıl neden endişeli?

İzleyiciler teker teker sahaya iniyor. Kızgınlar.

Bir forma, 10 Numara Çağlar Ataman. Jübile maçı.

Küçük bir çocuk bakıyor Çağlar'a, kaybederse bütün savaşı hiç edecek...

Derin bir nefes aldığımda bulunduğum ana döndüm ve derin nefesler almaya başladım. Uzun zamandır bütün görüşlerim kendi isteğimle ya da kontrol edebildiğim anlarda oluşuyordu. Son bir haftadır ise birdenbire gelen bu görüşleri kontrol etmekte ve etkilerini azaltmakta zorlanıyordum. Arka cebimden telefonumu çıkarıp gördüklerimi not almaya çalıştım.

Çağlar'ın son bir maça çıkmak istediği artık bariz olsa da bu kadar ciddi olduğunu ve son maçının anılarında Hakan'la yer etmesini hedeflediğini tahmin edememiştim. Sahi, tam olarak ne düşünüyordu bu adam?

Akademnin girişinde bir fotoğraf asılı...

Adamın üzerinde siyah gömlek; kadının elbisesi ise bordo, kadife.

Sabahın ilk ışıkları ve hafif seher yeli akademnin kapısından içeri doğru süzülürken antrenmanı henüz biten Çağlar'ı bekliyordum. Dudaklarımdaki sakın gülümseme, önünde durduğum duvardaki tablonun yansımasıydı.

“Bu fotoğrafa ne zaman bakarsan aynı şimdi söylediğim gibi sesim canlanacak zihninde,” demişti bana o an. Her baktığımda kulaklarımda çınlayan sesi ne kadar haklı olduğunu gösterse de küçücük çocukların fotoğrafımızla alay ettikleri anları daha komik buluyordum.

“Neden gülüyorsun?” diye sorduğunda ona döndüm. Antrenmanı yeni bittiği için hareketlerine yansıyan bir dinginlik vardı. Bacağını zorlamamaya çalıştığını biliyordum ama yorgun görüntüsüne rağmen yüzündeki tatlı ifadeyi korumayı başarıyordu. Son maçının üzerine yüklediği gerginlikle bu kadar güzel başa çıkıyor olmasından dolayı gurur doluydum.

“Geçen gün çocuklardan birinin fotoğrafa bakıp seninle alay ettiğini hatırladım.”

“Sorma... Deli ediyorlar beni,” derken iyice yanıma yaklaştı, kolunu belime sarıp beni kendine çektiğinde başımı göğsüne yasladım.

“Haydi eve gidelim, 10 Numara.”

Evimize gitmek niyetiyle çıktığımız kapının önünde karşılaştığımız görüntü bir an için duraksamamıza neden oldu. Çağlar'ın kolundan çıkıp bir adım öne çıktım, neler olduğunu anlamaya çalışırken küçük bir erkek çocuğu olduğu yerde kırırdandı. Daha çok ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Kumral, küt kesimli saçları hafifçe kabarmış; yeşil bahçıvan pantolonu ve içine giydiği krem rengi tişörtü kırıışmıştı.

“Bu saatte burada ne işin var bakalım senin?” diye sordu Çağlar fakat çocuktan herhangi bir cevap alamadık.

Kimse var mı diye etrafa bakındım ama çocuk dışında kimse yok gibi görünüyordu. Üşümesinden endişelenerek çocuğu içeri almak için harekete geçecektik ki en fazla altı yaşında olduğunu tahmin ettiğim çocukla göz göze geldik.

Göz göze geldiğimiz an oldu ne olduysa. İlk önce avuçlarım karıncalandı ve ardından zihnimin içinde çakan şimşegin etkisi tüm vücuduma keskin bir sızı olarak yansıdı. Aynısının küçüğe de olduğunu gördüğümde ikimiz de şaşkınlıkla birbirimize bakakaldık. Hissettiklerim beni bile bu kadar dehşete düşürdüyse küçüğün ne kadar korktuğunu tahmin edebiliyordum. Gözlerine yansıyan korkuya karşılık sorun olmadığını anlatmak istercesine baktım gözlerine.

“Çağlar...” diye mırıldandım gözlerimi çocuktan ayırmadan. Az önce hissettiğim acı ve sarsıntının yanı sıra derin bir şaşkınlık içerisindeydim. “Söylemek üzere olduklarımı duyduğunda hayatımızda yeni bir döneme

gireceğimizi hissediyorum,” dediğimde nihayet dönüp Çağlar’a bakabildim. Bakışlarındaki merak öyle yoğundu ki...

“Sanırım bu ufaklık az önce geleceğimi görmeye çalıştı. Hem de çok güçlü bir şekilde...”

“Sen ne dediğinin farkında mısın?” diye sordu yüzüne yansıyan şapşal bir şaşkınlık ifadesiyle. Fakat bu sefer onun bu tatlı ifadesine gülemedim, belli etmek istemiyordum ama bir dehşet hissi vardı içimde.

“Sanırım öyle.”

“Gel bakalım buraya,” desek de çocuğa yaklaşan taraf bizdik. Onun bizimle pek bir işi yokmuş gibi görünüyordu. “Adın ne senin?”

Çocuk bakışlarını Çağlar’a çevirdi, bu onların ilk göz teması sayılırdı. Ve çocuğun istemsizce Çağlar’ın geleceğinde gezindiğini anında anladım. Bile isteye yaptığından emin değildim, küçücük biri bu kadar otokontrol sahibi olamazdı. Eli dikkatimi çektiğinde daha büyük bir şokla karşılaştım.

“Eline bak.” Paniklemiş miydim yoksa endişeli miydim, bilmiyordum. Bütün bu olanlardan sonra delirmiş olabilirdim ya da karşılaştığımı düşündüğüm şey gerçekse bununla nasıl başa çıkmam gerekirdi? “Morarıyor.”

“Siktir!”

“Çağlar! Çocuk var,” diye ciyakladım ama neyse ki çocuk içinde bulunduğumuz ana yeni yeni dönüyordu.

“Hey!” 10 Numara, çocuğun gözlerinin önünde birkaç kez parmağını şıklattı ve dikkatini tamamen bize vermesini sağlamaya çalıştı. “Beni duyuyor musun? Adını biliyor musun?”

“Kulaklarım duyuyor ve aptal değilim. Benim bir adım var.”

“Adını bize söylemek ister misin? Sana yardımcı olmak istiyoruz,” dedim koluna yavaşça dokunarak. “Çocukların dışarıda olması için uygun bir saat değil. Bizimle konuş ki seni evine götürebilelim.”

“Adım Poyraz.”

“Hah şöyle delikanlı, konuş biraz.” Çağlar iyice eğilip çocuğun göz hizasına gelmeye çalıştı. “Nerede yaşıyorsun?” diye sorduğunda ise Poyraz’ın kaşlarının çatılmasını anbean izledik. Bariz bir şekilde belliydi ki çocuk nerede yaşadığını bilmiyordu.

“Üşüdüm ve acıktım,” dedi sadece. Üzerimdeki örme hırkayı çıkarıp çocuğun üzerine giydirdim ve o sırada düşünmekte olan Çağlar’ın yüzüne baktım.

“Ne yapmalıyız? Aklım durdu resmen. Gördüklerimden eminim ama gerçek olma ihtimali var mı, onu da bilmiyorum. Kafam çok karıştı, Çağlar.”

“Şimdi bizim nasıl hissettiğimizi anlayabiliyor musun?” diye sordu. Daha önce bunu düşünme ya da

deneyimleme fırsatın olmadığı için elbette karşımdakinin nasıl hissettiği konusunda empati yapabilmem mümkün olmamıştı. “Verdiğimiz tepkiler, sana inanmadığımızdan değildi hiçbir zaman. Zaten görüyorsun ya, buna nasıl inanalım şimdi?”

“İçim bulanıyor desem? Daha doğrusu kusacakmış gibi hissediyorum. Çocuk daha çok küçük Çağlar, polise gidemeyiz.”

“Başka ne yapabiliriz Hera, ya ailesi arıyorsa?”

“Eli morardı, saat sabahın beşi ve çocuğun benim gibi olduğunu sen de gördün. Bunu onlar anlamaz, anlasalar bile çocuğun hayatını mahvederler. Beni neden sakladılar sanıyorsun?”

“Haklısın,” dedi en sonunda. Yine de birileri var mı diye etrafına bakınmadan edemiyordu. “Bu çocuk kaçırılmaya girer, karım. Ne yaptığımızı biliyoruz, değil mi?”

“Üşüdüm, acıktım ve uykum geldi.” Poyraz bıkkın bir ifadeyle dikkatimizi çekmeye çalıştığında ona döndük. 10 Numara ile olduğumuz yerde kriz anını değerlendirirken onun bize aptalmışız gibi baktığına yemin edebildim.

“Tamam.” Çağlar elleriyle yüzünü sıvazlayıp derin bir nefes aldı. Kontrolü eline alacağını hissettiğim için anında rahatlardım. Şu an ikimizden birinin daha soğukkanlı ve çözüm odaklı olması gerekiyordu. “Birdenbire karşımıza çıkmış olabilir, dediğin gibi saat sabahın beşi

ve doğru düzgün düşünmek için biraz dinlenmeye ihtiyacımız var. Çocuk da üşüdü ve acıktı.”

“Uykum da geldi,” dedi sevimli ama çokbilmiş bir tonda.

“Ayrıca evet, uykusu da geldi. Ne yapacağımıza uyanınca karar verelim. Gidiyoruz.” Poyraz sanki Çağlar’ın sözünü dinlemeye alışkınmış gibi küçük adımlarla dev gibi 10 Numara’nın yanına gitti ve elini tuttu.

Çocuklarla her gün birlikte vakit geçirdiği için midir bilinmez, Poyraz’la birlikte arabaya doğru yürürlerken içimde değişik bir his yeşeriyordu. Daha önce kendimi ve hislerimi bu kadar yoğun fark ettiğim bir zaman aralığı olmamıştı. Hissettiğim duygunun adını koymakta zorlanırken tek emin olduğum şey ne kadar endişeli olduğumdu.

Arabada herhangi bir çocuk koltuğumuz olmadığından Çağlar öne, ben de Poyraz’la birlikte arka koltuğa geçtim. Yola çıktığımız gibi ısınan arabanın içinde kedi gibi kıvrıldı küçük çocuk.

“Bu arada,” dedi Çağlar dikiz aynasından bana bakıp. “Ne kadar da güzel ve tatlı bir çocuk, fark ettin mi?”

“Gerçekten...” Bir yandan mayışan çocuğun tamamen rahatlamasını sağlamak için sırtını okşuyor, bir yandan da istemsizce inceliyordum. “Şimdiye kadar gördüğüm en güzel çocuk. O kadar küçük ki... Nasıl yalnız bırakabilmişler ya da nasıl gözden kaçırmışlar, anlamıyorum.”

“Yarın akademinin güvenlik kamerası görüntülerini isterim. Eğer polise gitmeyeceksek -ki bu hâlâ bir opsiyon, süre uzarsa gitmemiz gerektiğini biliyorsun- ailesini bulmamız lazım. Doğru olan neyse onu yapmalıyız.”

“Haklısın, kocam,” diye mırıldandım oturduğum yerde. “Yine de çözemediğim ve aklıma takılan bir şey var. Lütfen bana biraz zaman ver, düşüneyim.”

“Şu hâlimize bak.” Gülümsemesi içimi ısıtsa da onun da en az benim kadar endişeli olduğunu biliyordum. “Hayatımızın en sakin ve her trenin rayında gittiği dönemimizde olduğumuzu düşünmüştüm. Normal treni bıraktık, hız trenine ani bir geçiş yaptık yine.”

“Evlilik teklifini ilk başta neden reddettiğimi hatırlıyor musun?”

Çağlar, anılarının aklına dolmasıyla birlikte dudaklarına yansıyan gülümsemeyle arabayı sürmeye devam etti. Neyse ki eve az bir yolumuz kalmıştı. “Nasıl unutabilirim, Hera Koçoğlu Ataman? Bana üç kere evlilik teklifi ettirdin.”

Güzel günlerdi, diye geçirdim içimden. Gerçekten de zaman öyle hızlı geçiyordu ki...

“Önemli değil, beş kere de reddetsen altıncı defa teklif etmeye hazırdım.”

“Seni sevdiğimi biliyordun çünkü.”

“Evet ama sevmek her zaman hazır olmak demek değildir. Benim için her zaman hazır olduğunu düşünmüştün ama korkuların daha ağır basmıştı. ‘Benimle hayatın hiçbir zaman sessiz sakın, bilindik olmayacak. Şimdi geleceği görüyorum; ileride bu neye dönüşebilir, bilmiyorum,’ diye saçma sapan şeyler söylemiştin.” Taklidimi yaptığı kısım öyle komikti ki gülmeden edemedim. Ayrıca ön koltuğa doğru uzanıp koluna vurmayı da ihmal etmemiştim.

“O gün geldi çattı en nihayetinde.”

“Karım, bunun seninle ne alakası var?”

“Çağlar, sabahın köründe kapımızda geleceği görebilen bir çocuk bulduk. Öyle ya da böyle bir bağlantı çıkacağını biliyorum. Sadece şu an neden ya da nasıl olduğunu düşünemeyecek kadar şoktayım.”

“Sakin ol. Halledeceğiz.” Ne yaptığını bilmese de beni rahatlatmak için gösterdiği çabaya minnettar oldum. Düşündükçe paniklediğim için şimdilik düşünme işini birkaç saat sonrasına ertelemek doğru bir karar olacaktı.

Yolculuğumuzun geri kalanına sessiz bir şekilde devam edip eve geldiğimizde Poyraz’ı uyandıramadık. Yakın zamanda büyümesini izlediğimiz tek bebek Esin’di. Ona da hiç tek başımıza bakmamıştık. Çağlar çocuğu kucaklayıp arabadan çıkarırken ben de evin kapısını açıp kolaylıkla geçmesi için sonuna kadar araladım.

En nihayetinde küçüğü koltuğa yatırdığımızda bir kere daha uyandırmaya çalıştık. Aç olduğunu söylediği

ıçın öylece uyumasına izin veremezdik ama bir türlü uyanmıyordu. Daha doğrusu badem gözleri hafifçe aralanıyor, uyumak istediğini mırıldanıp biraz da huysuzluk yaparak tekrar uyuyordu.

“Aç aç uyumasına izin mi vereceğiz?”

“Gizem’i mi arasak? Gerçi saat altı olmak üzere, uyan-dırmak istemiyorum ama başka seçeneğimiz yok gibi.”

Çağlar birkaç saniye düşündükten sonra başıyla onay-ladı. “Çocuk konusunda bilgililer. Aramak zorundayız.”

Çantamdan telefonumu çıkardım ve aceleci hareket-lerle Gizem’i aradım. Bu saatte aradığım için hissettiğim vicdan azabı yüzüme derin bir memnuniyetsizlik ifadesi olarak yansımış olmalıydı. Esin’den dolayı zaten güç bela uyuyabiliyorlardı. Birkaç çalıştan sonra cevaplandı aramam. Pek de uykulu bir sesle karşılaşmadım.

“Hera?” dedi Gizem endişeli bir sesle. “Her şey yolunda mı? Hayırlar olsun.”

“Korkma lütfen, her şey yolunda,” diyerek sakinleş-tirdim onu konuya girmeden önce. Bu saatte herhangi bir arama alsam bundan kat kat fazla evham yapacağım için arkadaşımın sakinleşmesini bekledim.

“Çok şükür,” diye mırıldandı. “Niye ayaktasın bu saatte?”

“Çağlar’ın gece antrenmanı programı vardı. Ben de onu yalnız bırakmamak için akademideydim ama konumuz bu değil. Merak ediyorum da Esin *acıktım*,

devip uyunakalsa ve uykusundan uyanmamak için dirense öylece yatmasına izin veriyor musun?"

"Sabahın altısında merak ettiğin şey gerçekten bu mu? Hera, neler oluyor? Doğru düzgün anlatacak mısın?"

Derin bir nefes aldım ama anlatmak istesem de göstermenin daha kolay olacağını biliyordum. "İnan ki anlatmak yerine göstermeyi tercih ederim. Sadece bana bu konuda yardımcı ol. Yarın müsait olduğunda bize gel, her şeyi anlatırım."

"Dur bir dakika," diye mırıldanıp Esin'e birkaç şey söyledi. "Kucağımda kıpır kıpır vallahi. Emmek için kaldırdı, emzirmeme izin vermiyor deli kız."

"Sabahın köründe emmek mi istiyor?"

"Ne sandın, kızım? *Son bir senedir doğru dürüst uyuyabildin mi* diye sor bakalım. Saat fark etmiyor."

"O zaman aç uyuması bir sorun mu?"

"Kaç yaşında?" diye sordu direkt olarak. Neyse ki bana uyum sağlamak konusunda bir dünya markasıydı arkadaşım.

"En fazla beş ya da altı."

"Hmm." Mırıldanışı ona düşünmek için zaman kazandırırken ilk defa bir sorunun cevabı beni bu kadar meraklandırıyordu. "İsteği dışında uyanmasını sağlarsanız ne yemek yer ne de uyur. Saatlerce sürecektir bir huysuzluk demek bu. Üzerini hafifçe örtün, siz de uyandığınızda

gözünün görebileceği bir yerde uyuyun. Gerçekten açlığını hissettiğinde zaten kimse durduramaz. Uyanacak ve sizi de uyandıracak.” İlk defa böyle bir sohbet gerçekleştirdiğimden olsa gerekti, garip bir şekilde gülümsedim. Herhangi bir konuda bu kadar pasif kalabileceğimi düşünmemiştim.

“Sen muazzam bir kadınsın.”

“Sabah uyandığınızda mesaj at, geleyim. Böyle bir soru soracak duruma nasıl düştüğünüzü çok merak ediyorum.”

Kısa bir konuşmanın ardından telefonu kapattım ve beni büyük bir merakla dinlemek için gözlerime kilitlenen 10 Numara’ya döndüm. “Ee, ne diyor?”

“Sanırım uyumasına izin vermeliyiz. *Etrafında olun, gerçekten acıktığında zaten uyanır, sizi de uyandırır, diyor.*”

“Yastık ve battaniye getireyim o zaman. Sen çocuğun yanında kal.” Tatlı bir telaşla söylediklerini başımla onayladıktan sonra Poyraz’ı yatırdığımız koltuğun bir ucuna yavaşça oturdum. Koltuğun hareketlenmesinden endişe eder miydi insan, bilmiyordum ama uyanıp uyanmadığını kontrol ederken parmağımın ucuyla alnına düşen saçlarını yavaşça kenara ittirdim. Küçük küçük aldığı nefesler göğsünü kendi gibi minik minik hareketlendirirken gayet huzurlu görünüyordu.

O sırada Çağlar getirdiği yastıkları ve battaniyeyi koltuğun üzerine bırakıp çocuğun tam karşısındaki

koltuğun altındaki ek kısmı açtı. İlk önce yastıkları yerleştirdi, ardından battaniyeyi serip uzandığında bana da hemen yanını işaret etti.

Sessizce yanına sokuldum, sırtım ona dönük şekilde bana sarılmasını büyük bir minnetle karşılarken bir gözüm Poyraz'daydı. Salonun loş ışığında karşılıklı koltuklarda biz ve küçüğün varlığı, kabullenmekte zorlanabileceğim kadar garip bir durumdu.

Çağlar'ın şefkatli dokunuşlarını saçlarımda hissettiğimde gözlerimi birkaç dakikalığına kapattım. "Çağlar, düşündüklerimiz gerçekse bununla nasıl başa çıkacağız?"

"Zihnini rahatlat karım, bunları düşünmek için vaktimiz olacak. Öncesinde güzelce uyu."

Kapalı gözlerimin ardında şimşekler çakar gibi bir hisle kalbim hızlıca atarken nefeslerim sıklaştı. "Uyumak istiyorum ama şu an salonumuzda hiç tanımadığımız, nereden geldiğini bile bilmediğimiz ve gözlerinde gelecek parıltıları olan bir çocuk uyuyor. Üstelik o kadar küçük ki..."

"Tamam," dedi otoriter bir tınıyla. Aynı zamanda saçlarımı okşayan eli nazikçe sırtımda gezinmeye başlamıştı. "Farkındayım, bir anda beklemediğimiz bir olay yaşadık ama halledeceğiz, karım. Şimdi uyu, Gizem'in dedikleri doğruysa zaten çok geçmeden uyanacağız."

Tam olarak da öyle oldu. Çağlar'ın şefkatli dokunuşları ve telkinlerinin ardından uykuya dalmayı başarmıştım başarmasına ama kaç saat geçtiğinden emin olmadığım

bir anda uyandırıldık. Bir el nazikçe kolumu dürtüyor, bir yandan da olduğu yerde kıpır kıpır hareket ediyordu. Gözlerimi açmayı nihayet başardığımda ise hava çoktan aydınlanmıştı.

“Çişim geldi!”

“Nasıl yani?” Bahçıvan pantolonunun önünü hafifçe tutan Poyraz orta sehpanın etrafında dönmeye başladığında Çağlar’ı resmen sarsarcasına uyandırmaya çalıştım.

“Çişim geldi! Çişim geldi!”

“Çağlar, uyan! Hemen!”

En az benim kadar zorlukla gözlerini aralayan Çağlar, duruma benden daha kolay adapte olmuştu. Çocuğu sehpanın etrafında dolanırken gördüğünde hemen ayaklandı ve Poyraz’ı kucağına aldığı gibi tuvalete doğru koşmaya başladı. O kadar komik bir görüntüydü ki gülmeden edemedim. Sabahımız tüm garipliğiyle sürüyordu.

“Hallettik!” diye bağırdı Çağlar salona doğru. “Biraz daha işi varmış. Kapıda beklememi istiyor.”

Erkekler sabah işlerini hallederken ben de battaniye ile yastıkları toplayıp koltuğu eski hâline getirdim ve eşyaları odaya götürmek üzere kucağıma aldım. O sırada oldu ne olduysa.

Ucunda akik taşı sallanan kolyenin zinciri narin bir elin parmaklarına dolanmış.

Bu defa başka bir el, bir adamın eli uzanıyor selam vermek için.

Başka bir el ise bu sefer düşmanca uzanıyor.

“Hayatımı karartamaya niyetliysen...” diyor bir ses. “O karanlığın seni de yuttuğundan emin olacağım.”

Bir an için sendelesen de kucağımdaki yastıklarla dengemi tekrar bulduğumda gözlerimi birkaç defa açıp kapattım. Alışkanlıkla elim telefonuma gitti, niyetim görüşlerimi ve tarihi not almaktı ama gelecekte ziyade görüşlerimin aklıma getirdiği bir anı kaşlarımın çatılmasına sebep oldu.

“Saçmalama!” dedim kendi kendime ama neredeyse saniyesi saniyesine hatırladığım anı o kadar netti ki emin oluşum bu sefer beni ayrı bir dehşete düşürdü. Kucağıma bastırdığım yastıklarla birlikte yatak odasına koşup yastıkları yatağa resmen fırlattım. Makyaj masamın takılarımın olduğu çekmecesine koşar adım ulaşip bütün çekmeyi dağıtırcasına aradıktan sonra nihayet gördüm kolyeyi.

Gizem’in darbesiyle bayıldığım akşam uyanıp Çağlar’a ulaşmaya çalıştığım o çaresiz anımda karşıma çıkan genç kız ile ufak çocuk vermişti bu kolyeyi bana. Taşı nazikçe kavrayıp ışığa doğru tuttum. Turuncu kısmı hâlâ gün batımı gibi parlıyordu, aynı tonlarda sergilenen renk geçişleri de hâlâ ilk günkü kadar büyüleyiciydi.

Sahaya indiğimde göğsümün ortasında açılmaya başlayan yaranın kötüleşmesini **engellediğine inandığım**

kolyeyi öyle güzel korumaya almıştım ki kendim bile varlığını unutmuştum doğrusu.

Fakat burada beni dehşete düşüren şey kolye değildi. “Çok iyi hatırlıyorum,” diye mırıldandım istemsizce. Bir yandan da avucumun içiyle ensemin ovuşturuyor, o anı zihnimde tekrar tekrar canlandırmaya çalışıyordum. Bana bu kolyeyi veren kadının yanındaki çocuktan Poyraz. Yine de öyle olsa bile şimdiye kadar en azından onu son gördüğümde daha büyük bir çocuk olmalıydı.

Yaş olarak daha büyük olması gerekmesinin yanı sıra, üzerindikilerinin ve saçlarının bile aynı olması mümkün değildi. “Zaman mı kayıyor, ne oluyor, anlamıyorum ki!” Kendi kendime içsel bir savaş verdiğim sırada Çağlar odanın kapısında belirdi.

“Karım, neler oluyor?” derken bir bana bir de elimdeki kolyeye bakarken yanıma yaklaştı.

“Sana bu kolyenin hikâyesini anlatmıştım, değil mi?”

“Evet, kazanın olduğu akşam tanımadığın bir ikilinin verdiğini söylemiştin. Güzel de bir taş aynı zamanda.”

“Sana sürekli garip şeyler söylemek istemiyorum, delirdiğimi düşünmeni de istemiyorum ama delirmiş olabilirim. Çocuğu sen de görüyorsun, değil mi?”

Çağlar’ın dudakları anlayışlı tavrına destek olurcasına yukarı kıvrıldı ve sıcak bir gülümseme sundu bana. “Görebiliyorum inan ki.”

“Sen Poyraz’ı tuvalete götürdüğünde yeni bir görüş gördüm. Birkaç farklı zamana aitti sanırım, üzerinde düşünemiyorum şu an ama görüşlerimden bir tanesi gelecekte ziyade bana geçmişî hatırlattı. Kolyeyi gördüm, bu da bana kolyeyi verenleri hatırlattı,” dedikten sonra bir süre devam edemesem de merak dolu ifadesini daha fazla sürdürmek istemedim. “Kolyeyi veren iki kişiden biri ufak bir çocuktı. Poyraz.”

“Hera...” dedi Çağlar avucuyla yüzünü sıvazlarken. “Söylediklerinin başını ve sonunu yakalamakta zorlanıyorum.”

“Ben de.” Biraz daha konuşsam ağlayacak durumdaydım. “Genç bir kadın ile yanında ufak bir çocuk vardı. Giydiklerine, saç şekillerine kadar aynı. Sen gelmeden önce bunu düşünüyordum. Poyraz olduğuna eminim ama şimdiye kadar en az iki yaş büyümüş olması gerekiyordu. Ya da giysileri bile nasıl aynı olabilir?”

“Yani diyorsun ki... Aşağıdaki çocuk iki yıl önce sana bu kolyeyi veren çocukla aynı kişi...”

“Bunu nasıl kanıtlayabilirim, bilmiyorum ama öyle,” dedim kolyeyi çekmeceye geri koyarken.

“Eğer karım geleceği görebiliyor olmasaydı ve daha önce kimseye açıklayamayacağımız olaylar yaşamamış olsaydık kesinlikle ikimizin de sonunda delirdiğini düşünebilirdim. Garip bir şekilde söylediklerin bizim yaşantımız için kulağa normal geliyor,” dediğinde istemsizce gülümsedim. Çağlar’ın duruma ve söylediklerime

yaklaşımı içimi fazlasıyla rahatlatmış olsa da elbette gergindim. “Şu an öyle tatlı görünüyorsun ki seni öpmek istiyorum ama çocuk açlıktan bayılacak.”

“Doğru söylüyorsun. Yumurtalı ekmek yapayım mı? Hem biz de çok seviyoruz, ayrıca hemen hazırlamış olurum.”

“Yanında vişne reçeli de olacak mı?” diye sordugunda beline sarıldım ve beraber salona doğru yürümeye başladık.

“Kocam, bu nasıl kombinasyon? Miden bulanacak.”

“Dene şunu sen de. Acayip güzel oluyor diyorum, inanmıyorsun.”

Bir yandan yürüyor bir yandan da kolumun altından gıdıklamayı ihmal etmiyordu. Gülüşlerimiz eşliğinde salona ulaştığımızda Poyraz’la göz göze geldik. Huysuzlanmaya başlayacak gibi görünüyordu. Haklıydı çünkü iki yetişkin, bir çocuğu beslemeyi becerememiştik. Çağlar’la çocuğun oturduğu koltuğa yaklaştık ve onunla göz teması kurabilmek için dizlerimizin üzerinde eğilerek konuşmaya başladık.

“Birazdan kahvaltı hazır olacak, acıktığını biliyorum ama bana sadece beş dakika verebilir misin?” diye sordum. Doğrusu o kadar güzel bir çocuktaki ki ona baktığım her an büyülenmeden edemiyordum. Badem gibi ela gözleri ve parıl parıl parlayan kumral saçları vardı. Yanaklarındaki tatlı kırmızılık, ona sürekli bakmak isteyebileceğim kadar vazgeçilmez bir görüntü sunuyordu.

“Tamam ama yumurtalı ekmek istiyorum,” dedi Poyraz dudaklarını sarkıtarak. Dikkati sürekli dağılıyor ve etrafı inceliyor olsa da isteklerini belirtme konusunda gayet netti. Çağlar’la birbirimize baktık.

“Ben de sana tam yumurtalı ekmek yapmak üzereydim. Yanında ne içmek istersin peki? Koca bir bardak süte ne dersin?”

“Bir şey içmek istemiyorum.” Homurdanışından ve kaçırdığı gözlerinden başka bir şey istediği sinyali mi almalıydım? Yavrusu olan insanlar, yavrularıyla nasıl iletişim kurabiliyordu, Allah aşkına?

“Başka bir şey mi istiyorsun?” diye sordu Çağlar.

“Vişne reçeli istiyorum, ekmeğimi banıp banıp yemek istiyorum. Acıktım!” Huysuzlanma evresine geçmiş olmasının yanı sıra, isteği ikimizi de bir an için duraksatmıştı. 10 Numara’yla tekrar göz göze geldik. Ne düşünmemiz gerektiğini bilmediğimiz anlardan birindeydik. Poyraz açlıktan depresyona girerken uzandı ve minderi yüzüne kapattı.

“İşte, bu biraz garipti.” Çağlar’ın mırıldanışını zar zor duysam da ben de aynı fikirdeydim. “Nadir rastlanan bir damak tadı.”

“Evet,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Hem de biz odada konuştuktan sadece birkaç dakika sonra... Tesadüfe bak,” desem de bu garip duruma tesadüf demek ne kadar doğruydu, bilmiyordum.

“Yumurtalı ekmek ve vişne reçeli beş dakikaya hazır!” Tatlı bir şekilde sesini yükselten Çağlar’ın ne yapmaya çalıştığını anladığımda minnetle gülümsedim. “Dertlenmek için çok gençsin. Haydi gel, yumurtalı ekmeklerimiz hazır olana kadar bahçede oyun oynayalım.”

Oyun kelimesini duyduğu an canlanan Poyraz ayaklanıp kendi gibi ayaklanmış olan Çağlar’ın onun için açtığı kucağına bıraktı kendini. “Bu arada resmî olarak tanışmamız lazım,” dedim onlar bahçeye çıkmadan önce. “Ben Hera.”

“Ben de Çağlar,” dedi, böylece basitçe tanıttık kendimizi.

“Ben de Poyraz,” dedi sanki daha önce defalarca söylememiş gibi. Gülümseyerek başını okşadım ve onlar bahçeye doğru giderken düşünceli bir şekilde mutfağa yöneldim. Her şey enteresan bir hızla ve akıllalmaz bir gariplikle ilerliyordu.

Dolaptan yumurtaları çıkarırken bile ezbere iş yapıyordum. Aklım öyle bulanıktı ki... Emin olduğum tek bir şey vardı. O da Poyraz’ı polise götüremeyeceğimizden adım kadar emindim. Bütün her şeyi bir kenara bıraktığımda bile çocuğun geleceği gördüğü gerçeği, geri plana atılamayacak kadar önemli bir konuydu. Bunun öğrenilmesine izin veremezdim.

Yumurtalı harca buladığım ekmekleri kızarttığım sırada çalan telefonum düşüncelerimi böldü. Fatih Hoca

arıyordu. Çocuğu polise götürmesek bile Fatih Hoca'dan nasıl koruyacaktık, Allah bilir...

“Ben de tam seni arayacaktım, hocam.”

“Bırak şimdi yalanı dolanı. Neredesin sen bakayım?” dediğinde telefonu kulağımdan çekip saate baktım. Tabii ya, sabah toplantısı.

“Öyle şeyler oldu ki... Haber veremedim, özür dilerim ama anlattığımda hak vereceksin. En azından bugün gelebileceğimi sanmıyorum.”

“Hera...” Ciddileşen ses tonundan endişelenmeye başladığını anladım. “Ne oldu, iyi misiniz?”

“Akşam bize yemeğe gelmeye ne dersiniz? Anıl ve Gizem’i de çağıracağım.”

“İyisiniz, değil mi?”

“İyiyiz ama size göstermemiz gereken bir şey var.”

“Çağlar planımızı mı öğrendi?” 10 Numara’nın duymayacağından emin olsam da bahçeye doğru baktım. Danalar gibi koşturmaya devam ettiklerini gördüğümde derin bir nefes almadan edemedim.

“Tabii ki hayır, hocam. Böyle bir ihtimali düşünmek bile istemiyorum şu an.”

“Tamam, akşam sizdeyiz.” Telefonu kapatacağım sırada bas bas bağırarak Fatih Hoca gülümsememe neden oldu. “Bir dakika, bir dakika!”

“Buradayım hocam, kapatmadım, korkmayın.”

“Seni tanıştırmam gereken biri var. Federasyon konusunda bize yardımcı dokunacak biri.”

“Güvenebilir miyiz?” diye sorduğumda memnuniyetsiz homurdanması, bana sorumdan hiç hoşlanmadığını gösterdi.

“Sence güvenilmez olduğunu düşündüğüm bir adamı kızım ile tanıştırmam mıyım, Hera? Bugünün dosyaları konusunda endişelensen iyi olur. Sana kızdım ve şu an seni dosyalara boğmaya karar verdim.” Harika...

“Tabii ki tanıştırmazsın. Gençliğime ver, tecrübesizliğime ver, hocam,” desem de sinirlenmişti bir kere. Geri dönüşü olmadı.

“Çok geç.” Konuşmamız sonlanırken ofiste masama bırakacağı her dosyanın ağırlığını şimdiden hissedebiliyordum. Fatih Hoca ve bitmek tükenmek bilmeyen dosyaları...

Tabakları hazırlayıp beyefendilerin vişne reçellerini iki küçük kâseye bölüştürdüm. İyice kızaran yumurtalı ekmekleri de tabaklara koyduktan sonra tavayı lavaboya bırakıp ellerimi tezgâhın kenarına yasladım. Omuzlarım bile ağırlaşmıştı, akşamı nasıl çıkaracağım konusunda ise hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM 3

“Yani demem o ki...” İçime çektiğim derin nefesi, merakla ve yüksek ihtimalle aklımdan şüphe eden bakışlarla bana bakan ailemi izlerken verdim. “Küçük bey bir süre misafirimiz olacak. Nereden ve nasıl geldiğini çözdüğümüzde onu güvenli bir şekilde olması gereken yere götüreceğiz.”

Üçlü koltukta ben, aramızda Poyraz ve yanındaki Çağlar’la karşı koltukta oturan dörtlüye sakinliğimizi koruyarak olanları anlatmaya çalışıyorduk. Akşamın ilerleyen saatleriydi. Belgin Hanım, Fatih Hoca, Gizem, Anıl ve canımız Esin’le birlikte salonda oturmuş; yemekten önceki tanışmayı daha fazla ertelememek için Poyraz’ı salona getirmiştik.

“Benim anlamadığım...” dedi Fatih Hoca ayaklanıp Poyraz’ı sevgi dolu bir hareketle kucağına alırken. “Bu velet nasıl senin gibi geleceği görebilir ki? Bu arada ne güzel bir çocuksun sen. Gözlerini yerim senin.”

“Yiyemezsin.” Poyraz’ın tatlı sesi salonu doldurduğunda hepimiz hissettiğimiz tüm gerginliğe rağmen gülümsedik. “Hera,” diye seslendi bana. Fatih Hoca’nın gözlerine baktığını anlayabilmişim ama her şey o kadar ani oldu ki müdahale etmeye fırsat bile bulamadım. Her gördüğümüzü söyleyemeyeceğimizin bilincinde olamayacak kadar küçüktü en nihayetinde. Belgin Hanım’ı işaret ettiği gibi ortalık karıştı. “Bu kadının karnında bebek var.”

“Evladım, ne diyorsun sen?” diyen Fatih Hoca bir bana bir Poyraz’a bir de Belgin Hanım’a bakarken ne yapacağımı şaşırdım.

“Adı da...” Poyraz dur durak bilmeden gördüğü her şeyi patır patır dile getirirken filtresi yoktu. Hatta belli ki bunu bir oyuna çevirmişti. “Leyan.”

Fatih Hoca az önce duyduklarıyla gülüp alay ediyorsa bile ismi duyduğunda ciddileşti ve neler olduğunu çözmeye çalışıyormuş gibi dönüp eşine baktı.

“Fatih, üzgünüm,” dedi Çağlar öne atılıp Poyraz’ı onun kucağından alırken. “Size onun da Hera gibi olduğunu söylemiştik ama çocuk işte. Neyi söyleyip neyi söylememesi gerektiğini bilmiyor. Hem Hera hep ne der? Gelecek değişkendir. Sizin kararlarınız geleceği şekillendiren noktalar olacak.”

“Doğru mu söylüyor yoksa hayal mi kuruyor, bilmiyorum ama Leyan benim rahmetli **annemin adı**. Bu velet, bir gün çocuğum olursa adını Leyan koymak istediğimi

nereden bilsin? Birdiler iki oldular,” dedi beni işaret ederek. Kırılmakla yaşadığı şok durumuna saygı duymak arasında derin bir nefes aldım.

“Çocuk doğru söylüyor.” Belgin Hanım yavaşça ayaklanıp mürdüm rengi elbisesini şöyle bir düzeltti. Klasik bir akşam yemeği zamanı da olsa klasından ve zarafetinden ödün vermemiş, güzelce giyinip öyle gelmişti. Gizem’in salaş keten takımı ve benim kot pantolon-bluz kombinim, onunkinin yanında epey sönük kalıyordu. “En azından bunu size ben söylerim diye düşünüyordum ama sanırım artık şu an olmasa bile ileride anlatırken güleceğimiz bir anıya sahibiz.”

“Belgin, ne diyorsun?” Şaşkınlığı ve gerginliği elle tutulur bir şekilde görülebiliyordu neredeyse. Kadın endişeli gözlerle etrafına bakarken Fatih Hoca’nın tepki vermesi için yalvarabilirdim...

“Biliyorum, yaşımız var ve işlerin yolunda gitmemesi ihtimaller dâhilinde. Fakat yanımızda olursunuz diye umuyorum.” Genel olarak gözlemlediğimizde yalnız bir kadındı Belgin Hanım. Fatih Hoca’dan önce evlenmemişti, hâliyle bir çocuğu da yoktu. Arkadaş çevresinin geniş olmamasına karşın muazzam bağlantılara sahip, çok başarılı bir kadındı. Kendini bu derece açık ve net bir şekilde bize açabildiği için kendimi şanslı hissediyordum. Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

“Tabii ki yanınızda olacağız,” dedim kadına sarılmaya giderken. Heyecanlıydı, kollarının arasına girdiğimde hızla atan kalbini ve sıklaşmış nefesini hissedebiliyordum.

“Siz bizi yanınızda istediğiniz sürece her şeyin yolunda gitmesi için elimizden geleni yapacağımızdan emin olabilirsiniz.”

“Çekil, kız!” Nihayet Fatih Hoca, erkeklerin de dürtmesiyle ilk şoku atlatıp eşini kollarına aldığı anda hepimiz rahat bir nefesle doldurduk ciğerlerimizi. “Bana bunu nasıl söylemezsin?”

“Planlarımızın arasında bir çocuk yoktu.”

“Bizimle alakalı olan her plan, diğerlerinden her zaman bir adım öndedir yavrum, bunu unutma.” Kadının dudaklarına küçük bir öpücük konduran Fatih Hoca ve eşinin tepkisiyle rahatladığı açıkça belli olan Belgin Hanım’ı dolu gözlerle izleyen sadece ben değildim. Kucağında henüz uyuttuğu bebeğini koltuğun üzerine dikkatlice bırakan Gizem bir yandan burnunu çekiyor bir yandan da çifti tebrik etmek için ayaklanıyordu. Tam o sırada geldi yanıma 10 Numara’m.

“Ne akşam ama...” diye fısıldadı kulağıma doğru. Eli moraran Poyraz, başını koyduğu Çağlar’ın omzunda bir şekerlemeye dalmıştı. Belli ki görüşlerinden dolayı yorgunluk çekiyordu.

“Ve akşam henüz başlamadı bile. Şu an tek istediğim seninle bir kahve molası.”

“Herkes gittikten sonra karım. Endişelenme, sana harika bir Ataman kahvesi yapacağım.”

“Yeni tarif mi?” diye sordum tebrik karmaşasını izlerken.

“Yepyeni, böylesini hiç içmedin...”

Tam da dediği gibiydi, daha önce böylesini hiç içmediğim kahvemi yudumlarken nihayet bu zor günün yorgunluğunu üzerimden atabileceğimi hissediyordum. Çağlar bir tabak çileği sehpa bırakarak yanıma oturduğunda iyice yaklaşp beni sarmasına izin verdim. Birkaç nane kokulu nefes ve işte, şimdi hayat daha güzeldi.

Gecenin ilerleyen saatlerindeydik. Misafirlerimiz yaklaşık bir saat önce evimizden ayrılmış, Çağlar da çok geçmeden Poyraz'ı uyutmayı başarmıştı. Çocuklarla daha çok temasta bulunan taraf olduğundan mıdır bilinmez, evimizde küçük bir insan olmasına benden daha kolay adapte olmuş gibiydi. Ben de o sırada etrafı toplamıştım ve şimdi günün en sevdiğim saatlerindeydim.

“Nasıl yaptın bunu?” diye sordum kahvemden büyük bir yudum alırken. “Biliyorsun bu işi, 10 Numara. Acayip lezzetli bir şey bu.”

“*Dünya Üzerindeki En Muazzam Koca Çağlar Ataman* kitabından bir tarif,” dediğinde genişçe gülümsedim.

“Hayırlı olsun, yine bir kitap çıkarmışsın.”

“Evet,” diye mırıldandı cilveli bir tavırla. “Nasıl kaçırsın bunu?” Belimdeki eli beni kendine daha çok çekerken saçlarıma minik öpücükler kondurmaya başladı. Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapatıp kollarında, onun tarafından güzelce sevilmenin tadını çıkardım.

“Sürekli bir kitap çıkarıyorsun. Neydi geçen seferki?”

“*Bir Aşk Adamının Günlüğünden Tutkulu Öpücükler.*” İşte, en sevdiğim kitap... Kahve fincanımı sehpaye bırakıp ona döndüğümde bakmaya doyamadığım güzel yüzünü avuçlarımin arasına aldım. “Kitaba yeni bir sayfa ekleyeceğim şimdi.”

Loş ışığın parlattığı ela gözlerine bakarken geçen zamanın sevgimizi yücelttiği bu noktada hayranlıkla baktım gözlerine. Benim 10 Numara’m, dünya üzerinde en çok sevdiğim ruh, rakipsiz 10 Numara’m...

Kucağında yükseldiğimde beni yarı yolda karşıladı. Dudaklarımız buluştu, belimdeki kolundan destek alarak iyice kucağına yerleştim, öpücüğünün derinleşmeye başladığı her saniye eriyordum. Ensesinden kavrayıp onu kendime daha çok çektim. Gecenin geri kalanını kollarında geçirmek kendime yük ettiğim endişelerimi dindirdi, dokunuşları ve asla cimri davranmadığı sevgisiyle ilerleyen günlerde karşılaşacağım her an için ayrı bir güç verdi bana.

Uzanıp kaldığımız koltuğun en rahat köşesinde, uykumun en tatlı anında kolumun dürtülmesiyle gözlerimi araladım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama

gözlerini yavaşça kırpıştırıp etrafa bakarken havanın aydınlanmış olduğunu görebiliyordum.

“Hera,” diye seslendi Poyraz minik elleriyle koluma çekinerek dokunmaya devam ederken. Ona kendi yatağımızı vermiştik ve neyse ki pek de yabancılık çekmemişti.

“Poyraz,” diyerek ayaklandım. Çağlar uyanmasın diye yavaşça üzerini örtüp Poyraz’la birlikte mutfağa doğru ilerledik. “İyi misin?”

“Bana yumurtalı ekmek yapabilir misin?” İki sabahtır küçücük bir insan tarafından beklenmedik saatlerde uyandırılmak yeni bir deneyim olsa da bir şey sorduğu ya da konuştuğu zamanlarda o kadar tatlı oluyordu ki insan birdenbire ayılıyordu.

“Oy,” diye mırıldandım ve çocuğu kucaklayıp tezgâhın üzerine oturttum. “Acıktın mı sen?”

“Evet, hem de çok.”

“İyi uyudun mu bakalım?”

“Çok rüya gördüm. Rüyamda seni de gördüm. Basketbol oynayan amcalarla konuşuyordun.” Poyraz’ın saçlarını ellerimle düzelterip yanaklarını hafifçe sıktım.

“Ben bir sürü basketbol oynayan amcanın olduğu bir yerde çalışıyorum. Hepsinin mavi forması var. Sana da bir forma yaptırırım mı?”

“Mavi mi?” diye sordu tatlı bir şaşkınlıkla. “Benim gördüğüm amcalar yeşil forma giymişlerdi.” Yeşil mi? Aklıma ilk olarak Hakan’ın takımı Galata Metropol’ün yeni renklerinin yeşil olduğunu öğrendiğim an geldi. Çocuk rüyasında bile geleceği göremezdi ya... Ya da görebilir miydi? Tişörtünün kollarını sıvadığımda kollarındaki morlukları görmemle sıkıntılı bir nefes çektim içime.

“Ah, Poyraz...” Bu durumla nasıl başa çıkılabiliirdi? Kerem’le konuşmam şarttı. Sahi, bir süredir ortalıkta görünmüyordu. Telefonlarıma da çıkmıyordu üstelik, akşam yemeğine de müsait olmadığını söyleyerek sadece Gizem’i göndermişti. “Seninle bugün bir yere gideceğiz, seni çok tatlı bir amcayla tanıştıracayım.”

“O da bana velet diyecek mi?” diye sorduğunda küçük bir kahkaha attım.

“Fatih Hoca’yı mı diyorsun?” Sorumla başını onaylarcasına salladı. “O bana neler neler diyor, bir bilsen. Hiç takılma. Bence seni çok sevdi.”

“Ben de onu çok sevdim.” Bir süre duraksadıktan sonra insanın içini sımsıcak yapacak kadar samimi bir gülümsemeyle baktı bana. Sanırım hayatımın farklı bir kilometre taşına ulaştığımı hissettiğim o an, bu andı. Gülümsemesi ruhumda fidan dikilmedik bir yer bırakmadı ve saniyeler içinde içimde kocaman bir orman oluştu. “Hepinizi çok sevdim. En çok seni ve Çağlar’ı sevdim.” Kollarını bırakıp kocaman sarıldım ona, sanki hep kucağımda olması gerekiyormuş gibi...

“Biz de seni çok sevdik. Çok güzel bir çocuksun Poyraz, çok da akıllısın. Seninle konuşmayı şimdiden çok sevdim.”

“O zaman bana üç tane yumurtalı ekmek yapabilir misin?” Sorusunun üzerine bir kahkaha daha patlattım.

“Yaparım. Sonra da Çağlar’ı uyandırıp hep birlikte bahçede yeriz.”

“Bahçede değil, Çağlar salonda yemek isteyecek.” Kontrolsüzce her ana hâkim olması normal değildi. Ona gülümsemeye devam etsem de gülebileceğim neşeli havam çoktan dağılmıştı. Onun için sürekli yükselen endişem, diğer planlarımın gerginliğiyle nasıl da çakışmıştı böyle... Cebimden telefonumu çıkarıp Kerem’i aradım. Neyse ki bu sefer hemen açmıştı. Bir saat sonra yanına uğrayacağımı söyledikten sonra yine yumurtalı ekmek yaptığım bir sabahın devamını getirdik.

“Ekmeklerimiz hazır,” diyerek Poyraz’ı tezgâhtan indirdim. “Koş bakalım, uyandır Çağlar’ı.”

Küçük adımlarıyla hızlıca salona giderken tezgâha yaslanıp onları izledim. On Numara’m çoktan uyanmıştı, biliyordum. Tam olarak işim bitene kadar şekerlemeye devam ettiğini bilecek kadar çok uyumuştum onunla. Buna rağmen Poyraz onu uyandırmaya çalışırken uyuyormuş gibi davranmaya devam etti.

“Uyanmıyor!” diye seslendi bana salonun ortasından.

“Yanağından öpmeyi denedin mi? O zaman uyanır.” Yaslandığım tezgâha iyice dayanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Başım hafifçe yana doğru eğilirken gördüklerim karşısında o kadar garip hissediyordum ki... Onları uzaktan izlemek bile hayatım boyunca sıkılmadan yapmaya devam edebileceğim bir şeydi.

Poyraz eğilip Çağlar’ın yanağına kocaman bir öpücük kondurduğunda Çağlar birden uyanıp üzerindeki örtüyü attı ve çocuğu kucağına alıp döndürmeye başladı. “Dikkatli olun!” diye seslenmeden edemedim. Uzaktan gördüğüm kadarıyla tek çocuk Poyraz değildi.

En sonunda yemek masasına yöneldiklerinde hazırladığım tabakları masaya yerleştirdim. Çağlar elini yüzünü yıkayıp gelene kadar Poyraz yumurtalı ekmeklerin birini bitirmişti bile. Onu yemek yerken görmek endişelerimi azaltan anlardan biriydi. Kendi tabağımdan iştahsızca bir şeyler tırtıklarken Poyraz ekmeğinin ucunu kopardı ve küçük parmaklarının uçları reçele bulanırken ekmeğini bandıra bandıra yedi. Bu arada üzerini de kirletmişti tabii ki...

“Günaydın, karım.” 10 Numara’m masaya döndüğünde yanağımdan bir öpücük alıp yerine oturdu.

“Günaydın, 10 Numara’m. Ekmeklerini daha fazla soğutma,” dedim ve demlediğim çaydan iki fincan alıp masaya geri döndüm.

“Ellerine sağlık, bayılıyorum senin bu yumurtalı ekmeğine. Her gün olsa sıkılmadan yerim.”

“Ben de çok seviyorum ama kahvaltı hazırlarken bazen sıkılacağını düşünüp farklı şeyler yapıyorum.”

“Yok yahu, gerçekten bazen o kadar çok canım çekiyor ki sana zahmet vermeyeyim diye söylemiyorum. Benim yaptıklarım seninkiler kadar güzel olmuyor.”

“Kocam sen iste, ben her sabah yaparım sana.” Uzanıp bir öpücük de ben aldım yanaklarından. “Hem belli ki yumurtalı ekmeklerimizi en az senin kadar seven bir misafirimiz var.” Dudakları yavaşça yukarı kıvrılan Çağlar, çocuğun iştahla yemesini benim gibi gülümseyerek izledi.

“Sorma ya, hiç de yabancılık çekmiyor,” dedikten sonra peçetesini alıp Poyraz’ın ağzını sildi. “Her tarafını reçel yapmışsın.”

“Bak, sana ne diyeceğim...” dedim Çağlar’ı izlerken. “Üzerini değiştirmemiz gerek, banyo yaptırmamız gerek, bakımlarını düşünmemiz gerek... Evimiz ve eşyalarımız, küçük bir adamı misafir etmek için uygun değilmiş.”

“Haklısın.” Çayını yudumlarırken düşündüğünü görebiliyordum, ona düşünmesi için zaman verdim. “Öğleden sonra programıma biraz ara verebilecek gibiyim. Senin programın nasıl? Ona göre bir alışveriş merkezinde buluşalım, beyefendiye yeni kıyafetler alalım. O arada araştırmalarımızı yapayım.” Çocuğu huzursuz etmeden anlatmaya çalıştığı için çok açık olamıyordu belki ama ne demek istediğini biliyordum. Kamera kayıtlarını incelemeye henüz fırsat bulamamıştık.

“Yine de artık bazı şeylerden eminiz, dolayısıyla misafirimizin bir süre daha bizimle olacağı konusunda hemfikir olduğumuza inanmak istiyorum.”

“Orası öyle tabii, sürecin bu kısmı tamamen sende. Karım ne derse o.”

İstemsizce gülümsedim. İhtiyaç duyduğum anda bana güveniyor ve bunu hücrelerime kadar hissettirebiliyor olmasının güzelliğini anlatabilecek kelimelere henüz sahip değildim. “Bizim işimizin bitmesi de öğleden sonrayı bulur zaten. Sen çıkınca bana haber ver, yakınlarda bir yerde buluşalım.”

“Vayvayvay...” dedi Çağlar. “Birlikte planlar yapmalar falan. Beyefendi?” diye seslendi Poyraz’a dönerken. “Ben kıskanç bir adamım.”

“Bana kızmayacaksın.” Poyraz tabağına bakıyormuş gibi görünüyordu ama aslında daldığı epey belliydi. “Şu vazoyu kırdığımda bile kızmayacaksın. Hera kızacak bize.” Ardından yavaşça kaşları çatıldı ve yüzüne çöken yorgunluk ifadesi kalbimin kırılmasına neden oldu. Kollarını masaya doğru kaldırıp başını yana eğdi. “Kollarım ağrıyor.”

Çağlar uzun kollu tişörtün kollarını sıvadığında morlukların ilerlediğini gördük. Vakit kaybetmeden masaj yapmaya başladı. Ona baktığımı gördüğünde ise derin bir nefes aldı. “İşe yarayacak mı, emin değilim ama sende işe yarıyordu. Erkili olursa *Çağlar Ataman Kremi*’ni ortaya çıkarmanın vakti geldi demektir.”

Gözlerimin dolmasına engel olamıyordum. Kollarının ağrıdığını söylerken yüzünde gördüğüm o karmaşık ifadeyi sadece ben anlayabilirdim. Daha önce bu konuda hiç empati yapmak zorunda kalmamıştım. Poyraz'ın bir çocuk olarak bununla baş edemeyişine mi üzüleyim yoksa sürekli zihnimi kurcalayan kendi anılarımla mı boğuşayım, şaşırmıştım. "Doydum. Bahçede oynayacağım," diyen Poyraz'ın sesiyle kendimi toplamaya çalıştım.

"Endişelenme, işe yarayıp yaramadığını birazdan anlarız."

"Biz bir buçuk günde ne yapacağımızı bilemez duruma geldik. Üstelik benim gibi bir örneğimiz olduğu hâlde. Annem ve babamın çaresizliğini düşünmek bile istemiyorum. Poyraz'ın nereden geldiğini öğrenebilirsek güvenli bir şekilde evine dönmesini sağlayabiliriz. Biz bir şekilde işin içinden çıkarız. Ailem benden vazgeçmemek için çok emek vermiş olmalı."

"Bununla baş edebiliriz, kendine bu kadar yüklenme. Onların içinde bulunduğu koşullar ve dönem şimdikiyle bir değil. Evet, zor. Senin bana gördüklerini neden söylemediğini yeni yeni anlıyorum. Her olacağı bilmek keyif kaçırıyor, doğru. Yine de bu, bir çocuğun güvenliği ve sağlıklı bir şekilde büyümesinden önemli değil. Öğrenecek, ona yardımcı olabilecek belki de dünya üzerindeki tek kişisin."

Çağlar'ın telkin edici ses tonu ve söyledikleri dakikalar içinde sakinleşmemi sağladı. Bir noktada haklıydı, herkesin hayatını farklı dinamikler **idame ettiriyordu.**

Küçüklüğümde ailemi saran zaman bilinmezlikten ibaret olsa da bizim dinamiğimiz zamanı değiştirecek kadar dirayetliydi. Zaman bilinmezliklerle doluyken korkutucuydu, korku ise kendine has halatlarıyla sabitlerdi saniyeleri. Tutmayı bilerseniz tabii...

Bahçenin kapısı bir hışımla açıldı, az önce koştura koştura bahçeye oynamaya giden Poyraz aynı şekilde geri döndü. Yüzünde tatlı bir tanıdık telaş vardı. Kollarını sıvadı, masaya yaslandı ve Çağlar'a öyle sevimli pozlar vermeye başladı ki gülmeden edemedik.

Sıvadığı kollarını gördüğümde ise tuttuğumu fark etmediğim nefesimi minnetle verdim. İnanılır gibi değildi ve iki yıl önce ben de aynısını yaşadığım için işin bu kısmını uzaktan izlemek keyifliydi. Hatta itiraf etmek gerekirse o zamanları özlemiş bile sayılırdım.

Parmağını Çağlar'ın gözden kaçırdığı bir morluğun üzerine getirdi. "Bana dokunur musun?"

"Geleceği görenlerin türbesi olduk, iyi mi? Birdi, iki oldular."

"Dokun çocuğa Çağlar, bakışları görmüyor musun? Kedi gibi."

"Yavrum, sen de kedi gibiydin, neler olduğunu gördük..." Kahkahamı gizleyemedim, o kadar doğru bir yorumdu ki... Poyraz iyice yaklaştığında çocuğun başına ufak bir öpücük kondurdu, ardından gözden kaçırdığı bir yer olmasın diye başka bir morluk olup olmadığından emin olduktan sonra kalan morluklara da dokundu.

“Şimdiden yorulдум.”

“Abart istersen bir de. Benim verdiğim yorgunlukla, çocuğun verebileceği yorgunluk bir mi?”

“Abartıyorum ki beni ödüllendir, karım.”

“Ödülünü sana gece verecek.” Aman Allah’ım... Gerekli gereksiz ne varsa görecekti miydi bu çocuk böyle? Dehşete düşmüş bir şekilde ağzımın açık kaldığı bir an yaşıyordum yine.

“Demek ödülümü bana gece vereceksin...”

“Sence önemli olan bu mu şimdi?”

“Valla benim için önemli.”

“Sarılıyor sana.” Ancak bu kadarına tahammül edebirdim, küçücük çocuk mu bizim aklımızla oynuyordu yoksa biz mi onun ayarlarıyla oynuyorduk, artık bilmiyordum.

“Poyrazcığım, gel Çağlar’dan bir forma çalalım. Sana alışveriş yapana kadar kirli kıyafetlerinle dolaşmış olmazsın.” Çocuk olmasının en güzel tarafı dikkatinin çok kolay bir şekilde dağıtılabiliyor olmasıydı.

“Formalarımın uzak dur.”

“Ödülünün bedeli olarak say, 10 Numara. Biz birazdan çıkacağız. Çocuğun zihnini daha fazla bulandırmadan bizden uzak dur.” Poyraz çoktan odaya doğru yürümeye başlarken Çağlar oturduğu yerden belimi sıktı. Huylanarak geri çekildiğimde ikimizin de keyfi yerine gelmişti.

“Tabii, dokunuşlarınızı aldınız, şimdi böyle olduk. Sen de aynıydın. Tekrar işiniz düşmeyecek mi sanıyorsunuz?”

“Ona, işimiz düştüğünde bakarız.”

Ufak tefek gülüşmelerin ardından Poyraz’ın peşinden odaya gittim. Gizem’e hayran kalmamak mümkün değildi. Bir çocukla uğraşmanın en fazla ne kadar zor olabileceğini şimdiye dek hiç düşünmemiştim. Elini yüzünü yıkamasından üzerini değiştirmesine kadar attığı her adım ayrı bir olaya dönüyordu. Kendisi yapmak istediğinde izin vermek gerektiğini az çok biliyordum ama bir tişört değiştirmek maksimum kaç dakika sürebilirdi? Yardım teklif ettiğim her an net bir şekilde geri çevrildim, sadece zorlandığını kabul ettiği zamanlarda yardımımı kabul ediyordu ve zorlandığını kabul etmesi her adımda dakikalar alıyordu.

Poyraz hazırlandıktan sonra bana hazırlanmak için çok kısa bir zaman kaldı ama önemli değildi. Önü boydan boya ince bir fermuarla tasarlanmış bir kot elbise giydim, kendinden düz olan kahverengi saçlarımı şöyle bir tarayıp uçlarına küçük dalgalar vererek şekillendirdim. Günlük, kısa bir makyajdan sonra ikimiz de yola çıkmaya hazırдық.

Poyraz’ı arka koltuğa oturtup kemerini bağlasam bile güvenliğinden emin olamayacak kadar evhamlıyım. Küçük bir çocuğun sorumluluğu o kadar ciddi bir ağırlıktı ki yaptığım her şeyin doğruluğundan emin olmalıyım. Bu da bana mental yük olarak geri dönüyordu.

Neyse ki yol açıldı ve zaten geç kaldığımız randevumuza daha fazla gecikmemiş olacaktık. Kerem'in en hassas noktalarından biri buluşma saatiydi ama ufak bir çocuğun bu kadar uzun sürede hazırlanıyor olduğundan bihaberdim. Dolayısıyla bir saate orada olabilme fikri benim tüm bunlardan habersiz olduğum andaki kararımıydı. Yolda olmamıza rağmen çoktan bir buçuk saati geride bırakmıştık.

Yine de keyifli geçen bir yolculuğun ardından Kerem'in kliniğine ulaştığımızda bir nebze gergindim. Elbette konuya hâkimdi, Gizem'den ya da Fatih Hoca'dan olanları az çok dinlediğini biliyordum ama yine de içimdeki huzursuz olan taraf Kerem'in tepkilerinden çekiniyordu. Pozitif olan tarafım ise nihayet benden daha tecrübeli birinden destek alacağım için mutluydu.

Elim ofisin kapısını aralamadan önce bir süre kulpunda kalsa da derin bir nefes aldım ve arkamdaki ufaklığa tüm enerjimle gülümsedim. Kapıyı açtığımda ise Kerem oturduğu koltuğunda beni, daha doğrusu bizi bekliyordu.

“Ben geldim.”

“Bir an hiç gelmeyeceğini sandım. Bir sonraki randevuyu ertelemek zorunda kaldım, Hera Hanım.” Mahcup bir ifadeyle odaya girdiğimde sözleri yarıda kaldı. Evet, bu onun sözlerinin yarıda kalmış hâliydi.

“Bu sefer geçerli bir nedenim ve seni tanıştırmak istediğim biri var.” Sola doğru bir adım atıp arkamdaki

Poyraz'ı görmesini sağladım. "Senin iyi bir adam olduğundan bahsettim, gelir gelmez beni haşlama ki söylediklerimin yalan olduğunu düşünmesin."

"Demek küçük Poyraz sensin," dedi Kerem. Oturduğu yerden kalkıp yanımıza doğru yavaşça ilerledi. Üzerinde doktor önlüğü yoktu neyse ki. O zaman biraz daha korkutucu görünüyordu. Eğildi ve yüzündeki gülümsemeyle elini uzattı. "Benim adım Kerem. Tanıştığımıza memnun oldum."

Poyraz sevecen bir tavırla kendisine uzanan eli sıktı ve böylelikle içim biraz olsun rahatladı. Çocuklar o kadar net ve açık varlıklardı ki bir şeyden hoşlanmadıklarını hemen anlayabilirdiniz. Biz ve çevremizdeki insanlar hakkında Poyraz'ın ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini tahmin etmeye çalışmak stresliydi. Ayağa kalktığı anda bakışlarımız kesişti. "Senin küçüklüğüne ne kadar benziyor..." dese de gerginliğimi fark etmiş olmalıydı ki cümlesi yarıda kaldı. "Sen niye gerginsin böyle?"

"Sence? Fatih Hoca anlatmadı mı sana?"

"Fatih'le aramız pek iyi değil." İşte, bunu beklemiyordum.

"Bu, içinde olduğumuz durumdan daha şaşkınlık verici değil mi sence de? Siz dünyanın en iyi çiftisiniz. Nasıl aranız kötü olabilir?"

"Ben de öyle olduğumuzu düşünüyordum ama demek ki bağlarımız yeterince kuvvetli değilmiş." Gözlerini devirip kafasını çevirdiğinde bu duruma

düşündüğümünden daha fazla içerlediğini fark ettim. Bir an için gülesim gelse de duygularını incitmemek için kendimi tutmaya çalıştım. “Gül gül, tutma içinde.”

“Sen Belgin Hanım’ı mı kıskanıyorsun yoksa?” Kendi sorumu kendi bakışlarımla yanıtladım, zihnimin karanlığında bir ampul parladı desem yalan olmazdı. “Tabii ya... Zaten Hawaii’ye gittiği için kızmış ve özlemiştin. Evli bir adam olarak döndü ve her şey değişmiş gibi hissediyorsun.”

“Mesleğime falan mı göz diktin, hayırdır?” diye huysuzlansa da söylediklerimde haklı olduğumu biliyordu. Anlaşılan tahminlerimde yanılmamıştım. “Temelli dönüp dönmediği bile belli değil.”

“Evlerini yeniden düzenliyorlar, biliyorsun. Takıma da eskisi gibi yüklenmeyeceğini söylemişti ama olmadığı her ayın raporlarını tekrar tekrar okuyor, sanki daha önce okumamış gibi...”

“Raporlarla yeni arkadaşlığında mutluluklar dilerim o hâlde.” Fena bilenmiş olduğunu gördüğüm için ne desem etki etmeyeceğini az çok anlamış oldum. Tabii, bir noktada da yangına körükle gitmiş sayılırdım. “Neyse, konumuz bu değil. Konumuzu tahmin etsem de senden duymak istiyorum.”

Biz ayaküstü bunları konuşurken Poyraz çoktan koltuğa oturmuştu. Ne ara oturduğunu anlayamamıştım ve normal koltuklar varken neden seans koltuğuna oturduğu içime dert olmuştu. “Hera, bu kadar evhamlı

olma. Bakışlarına bile yansıyor. Kendini sakinleştirmeyi öğrenmiş olman gerekiyor." Kerem ve ondan saklayamadığımız ruh hallerimiz...

"Panik hâlindeyim," diye itiral ettim sonunda. "İki gün önce hayatımızda bir çocuk yoktu. Üstelik..." derken iyice ona doğru yaklaşıp Poyraz'ın duymaması için resmen fısıldadım. "Nereden geldiğini bilmiyoruz, ailesini bilmiyoruz, geleceği görebildiğini söylemiş miydim? Hem de kontrolsüzce her şeyi görmeye çalışıyor. Evde çocuklarla ilgili hiçbir şey yok. Bir oynayacağımız ve araba koltuğumuz bile yok. Yine ve yine iletişim kurmak çok zor, çocuk sürekli tehlikedeymiş gibi hissediyorum ve sürekli onu koruyup kollamak istiyorum. Ne zaman acıkıyor, neye ihtiyacı var ve bu süreçte ona nasıl yardımcı olabilirim, bilmiyorum. Kerem, kolları morardığında onun için hiçbir şey yapamayacağımı bilmek beni delirtiyor. Polise götüremem, kayıp ihbarı veremem, bu yönünü keşfeden insanların onu rahat bırakmayacaklarını en az sen de benim kadar iyi biliyorsun." Neredeyse tek nefeste söylediğim her şey ince sızılar hâlinde dökülüyordu ruhumdan. İki gündür göğsümün üzerinde hissettiğim benzersiz ağırlık, nihayet şimdi biraz hafiflemiş gibiydi.

"Nefes al." Dolan gözlerimi kontrol altında tutmaya çalışarak dediğini yaptım. Derin derin aldığım her nefes saniyeler içinde biraz olsun sakinleşmemi sağladı. "Evet, zor olduğunu anlıyorum. Tecrüben de olmayabilir ama bir çocukla ilgilenmek, kontrolünü kaybetmeni sağlayacak bir durum değil. Seni endişelendiren Poyraz'a nasıl

davranman gerektiğini bilmemek mi yoksa sen küçükken sana nasıl davrandıklarını bilmemek mi, ilk önce bunu düşün.”

“Ya tehlikeli bir durum varsa ve görmüyorsak?”

“Hera,” dedi sert bir ses tonuyla, gözleri gözlerime kilitlenmişti ve bir eli omzumdaydı. “Burada Poyraz’a zarar verebilecek kimse yok. Gelecek görüşlerinden kimse faydalanmaya çalışmayacak. Ben buradayım, sen buradasın... Olması gerektiği yerde olacağı vakte kadar kimsenin Poyraz’ın özel durumunu kötüye kullanmasına izin vermeyeceğiz, tamam mı? Rahatla şimdi.” Birkaç kere omzumu sıvazladı.

“Bunu her zaman söylemem, sen harika bir adamsın. Şimdi bunu söylediğimi unut.”

“Neyi unutayım?” derken bile gülümsemesi iyiden iyiye rahatlamama neden oldu. Endişelerim yersiz değildi belki ama altından kalkabilirdim. Hem yanımda Çağlar ve her garipliğimizi normal bir hayat akışı olarak kabul-lenen bir ailemiz vardı. Biz altından kalkamayacaktık da kim kalkacaktı? “Şimdi izin ver de seansa senden hevesli olan beyefendiyle konuşayım. Senden ricam şu koltukta otur ve lütfen müdahil olma. Zor olacağını düşünüyorsan dışarıda bekleyebilirsin.”

“Sana saygım ve güvenim var, oturup sessizce izleyeceğim.” Başıyla onayladıktan sonra sandalyesini, Poyraz’la direkt iletişim kurabileceği kadar yakınlaştıırıp keskin hareketler yapmamaya dikkat ederek oturdu.

Poyraz'ın bütün dikkati ve ilgisi Kerem'in üzerindeydi, onluğunu bu yüzden mi giymediğini bilmiyordum ama Kerem Burgaz'ı işini yaparken izlemek her zaman havranlık vericiydi.

“Poyraz, bugün hava ne kadar güzel, değil mi?” derken pencereden dışarıyı işaret etti. “Güneş gerçekten çok güzel, parka gidebilirdik ama akşam yağmur yağacağını söylüyorlar.” Soru sormaktan çok kendi düşüncelerini paylaşıyor gibiydi ama ona rağmen Poyraz'ın değiştiğini gördüm.

“Yağmayacak. Bugün de yağmayacak, yarın da.”

“Süper! O zaman yarın hep beraber parka gideriz.”

Her ne kadar Fatih Hoca birkaç gün gelmememi tembihlemiş olsa da yarın bütün gün antrenman olacağını düşündüğüm sırada gözlerim karardı.

“Yarın Hera'nın mavi formalı amcalarla maçı var.” Poyraz cümlesini bitirdiğinde şaşkınlıkla ona döndüm. Geleceği görmek miydi yeteneği yoksa gelecek için planladıklarımız mı? Kerem göz ucuyla bana baktığında başımla onayladım. “Ama mavi amcaların yanında bana velet diyen adam var. Hera!” diyerek döndü bana. “Yarın parka gidebilir miyiz?” Hem teşebbüs hisleri hem gelecek görüşleri... Kerem'in işaretiyle gidebileceğimizi söyleyip tekrar sessizliğe büründüm.

“Geldiğin yerdeki park daha güzelse oraya gidelim, ne dersin?”

Düşünceli bir ifade yüzüne yerleştğinde oturduğu yere iyice sindi. “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Ben buradayım sadece.”

“Evet, buradasın.”

“Hera bugün bana yumurtalı ekmek yaptı. Çağlar beni kucığına alıp döndürdü, çok eğlenceliydi.” Birdenbire mutlu olduğu anları anlatmaya başladığında istemsizce gülümsedim. “İkisi de çok eğlenceli.”

“Çağlar çok eğlenceli biri, haklısın. Çok özledim onu, bir süredir görmüyorum.” Tarzına az çok aşina olduğumdan devamının nasıl geleceğini hemen anladım. “Sen aileni ne kadar süredir görmüyorsun? Onlar da seni özlemiş olmalı.”

“Aile mi?” diye sorduğunda istemsizce kaşlarımı çattım. Aile kavramını bilecek yaşıydı. Gerçi tam olarak kaç yaşındaydı, onu da bilmiyordum.

“Kaç yaşındasın bakalım?”

“Yaş mı?” Soruları daha garip bir hâl almaya başlarken sessizce durmak her zamankinden daha zor gelmeye başlamıştı. Ya kafası karışık ya da kavramları öğrenmemişti. “Ben buradayım sadece.”

“Buradasın.” Samimi bir tınıyla onayladı onu Kerem. “Hepimiz burada olmandan çok mutluyuz.” O an ısıltılı gülümsedi Poyraz. Öyle güzel bakıyordu ki karşıdaki adama... Telefonum çaldığında çocuğun tatlı sandığı ama gerçek yüzünü bildiğim adamın bakışlarına

maruz kaldım ve özür dileyerek odadan çıktım. Arayan Gizem'di. Doğru ya, kendisini aramamı rica eden bir mesaj almıştım ve geri dönüş yapmaya fırsat bulamamıştım.

“Ben de tam seni arayacaktım,” dedim ama o da bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

“Yoğun olduğunu biliyorum ama hemen buluşmalıyız.” Aralık kapıdan ofisin içine bakarken nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

“Acil bir durum mu var? Poyraz’ı babana getirdim, tanıştılar ve şimdi sohbet ediyorlar. Buradan çıkınca da Poyraz’a alışveriş yapmak için Çağlar’la sözleştik.” Verdiği sıkıntılı nefesi duydum, Gizem’le denk gelememek canımı her zaman çok sıkıyordu.

“Senin için söylüyorum aslında. Acil dememim sebebi yakın zamanda böyle bir fırsat bulabilir miyiz, emin değilim. Takımdan aradılar beni, teslim almam gereken bir yeni sezon hazırlık paketi var. Kargolayabileceklerini söylediler ama fırsatı kaçırmamak için yakınlarda olduğumu, gidip alabileceğimi söyledim. Hakan’ın takım arkadaşları da orada olacak. Benimle gelebilersen en azından birkaç kişinin ağzından laf almayı deneyebilirsin.”

Başarıya ulaşması hedeflenen bir planın ne kadar sağlam kurulduğu değil, planı kuran kişilerin o planı ne kadar sahiplendikleri önemliydi. Poyraz, ev, Fatih Hoca

derken esas planımın geride kalmıştım. Stres yapmamak nasıl mümkün olmazdı?

“Haklısın, bu bizim için çok güzel bir fırsat. Şöyle yapalım, yarım saat sonra sende buluşalım, olur mu? Bana sadece yarım saat ver. Poyraz’ı alışverişe Çağlar götürsün. Erkek erkeğe alışveriş işte, eksik bir şey kalırsa ben sonra tamamlarım.”

“İşte bu! O konuyu da konuşuruz. Çocukla geçirilen bir gün, eşittir on gün... Sana hiç yardımcı olamadım.”

“Yahu senin kızın benimkinden daha küçük, senin işin daha zor.” *Benimki mi?* “Misafirimiz yani.”

“Yarım saate bendesin.”

Telefon konuşmamızı sonlandırdığımızda vakit kaybetmeden ofise döndüm. Neyse ki Kerem konuşmasını bitirmişti ve sadece sohbet ediyorlardı.

“Hamburger yemeyi de çok seviyorum.”

“Ben de öyle ama yememe izin verirler mi, bilmiyorum.”

“Sohbetiniz çok derin bir noktaya ilerlemiş gibi...” diyerek böldüm onları. Mahcup bir ifadeyle böldüğüm için özür dilesem de Kerem’in gazabına uğrayacağımı biliyordum. “Özür dilerim ama gitmek zorundayız. Her şey o kadar birbirine girdi ki zaman yönetimi yapmakta zorlanıyorum. Diğer mesele için Gizem’le buluşmamız gerekiyor. Poyraz’ı hemen Çağlar’a bırakmam lazım.”

“Önemli değil ama konuşmalıyız,” dedikten sonra bir tuşa basarak asistanını çağırdı. “Deniz, çocuğu iki dakikalığına alabilir misin? Kendisine bizim en güzel şekerimizden hediye et lütfen. Poyraz, Deniz ablanın sana tatlı ikram etmesine izin verir misin?” O an Poyraz başını bana doğru aniden çevirdi; bu sefer herhangi bir gelecek görüşü için değildi, iznimi istediğini anladığım an başımla onayladım. Daha önce hayatımda böyle bir an yaşamadığıma emindim. Usul usul koltuğundan kalktı, minik adımlarla Deniz’in elinden tutup odadan çıktı.

“Resmen benden izin aldı.”

“Seni çok seviyor.”

“Daha tanışalı iki gün oldu.”

“Bu konuda yorum yapmak istemiyorum,” diyerek ayaklandı. “Senin gibi değil, hemen bir şey söylemek çok zor olur ama senin geçtiğin süreçlerden geçip hırpalanmamış. Bunu bir oyun sanıyor. Bir cümle söylüyorsun, teyit ediyor; bir olasılık söylüyorsun, etraflıca ihtimalleri planlıyor. Üstelik bunları bilerek de yapmıyor.”

“Alışkanlık gibi mi?”

Başını olumsuz anlamda sağa sola salladı. “Alışkanlıktan ziyade daha çok bir içgüdü gibi, dürtü gibi... Bunu yapmasını ona kimse söylemiyor. Yetişkin olmadığı için de sağlam ve yeterli bir kontrol mekanizması yok. Hâliyle görüşler zihnini doldurduğunda onlarla baş etmek için hepsini kategorize ediyor. Parka gitmek istiyor ama senin işini de düşünüyor. Acıkıyor ama ne

yapacaksan onu istiyor. Görüşleriyle birlikte bir anı iki üç kez yaşadığını düşün. Bu da onu garantici olmaya itiyor. Mutlu olup olmadığından endişelendiğim sırada daha ben sormadan mutlu olduğu anları sıralıyor. Mutlu olduğundan emin olmamı garantiliyor.”

“Kendi mekanizmasını oluşturmuş.” Ve bu, bugün duymaktan en az mutlu olduğum şeydi. Sağlam ve yeni bir temel atmaktan daha zor bir durum varsa o da yanlış atılmış bir temeli düzeltmeye çalışmaktı.

“Bu resmen onun için bir kazanım. Kendi yaptığı için en doğrusunun bu olduğunu düşünüyor olmalı. Ve Hera, bence bu düşündüğümüzden daha gizemli bir durum. Poyraz’ın burada olmasının bir nedeni var. Daha önce defalarca geleceği değiştirmeye çalıştın, müdahalelerde bulundun. Bu sefer durum senin kontrolün dışında gelişiyor olabilir. Onunla güzelce vakit geçir, koruyacağından ve iyi bakacağından şüphem yok. Ama yakın zamanda nereden ve nasıl geldiğini çözebileceğimizi sanmıyorum.”

“Anladım,” diyebilirdim yalnızca. Söyledikleri aklımın her yerine dağılmaya başlamıştı bile. “*Ben buradayım sadece, değil mi?*”

“Bir anda başlayan belirsizlikler, ihtişamlı korkuların kapısında bekler. Ansızın başlayan, en hazır olmadığın anda sonlanabilir.”

“Bu süreçte sana ihtiyacım var.”

“Şimdi git ve diğer planın için hazır ol. Poyraz için bir plan oluşturup sana mesaj atacağım.”

“Teşekkür ederim.” Normalde böyle anlaştığımız pek görülme de birbirimizi sevdiğimizi herkes bilirdi. Fakat bugün Kerem’e öyle minnettardım ki takılmaya kıyamadım. “Çok teşekkür ederim.”

“Bu kadar sevgi yeter.”

“Bazen Fatih Hoca’yla o kadar çok benziyorsunuz ki... İkinize de aynı oranda sinir oluyorum.”

“Bana Fatih deme.”

“Sen de çok iyi biliyorsun ki bu özlem huzursuzluğu. İnadi bırak da arayıp konuş arkadaşınla. Kafası çok karışık şu sıra, sen hatırlatmazsan tüm bu karışıklığın içinde kaybolacak. Arkadaşına zaman yönetimi yapmayı öğretmen gerekiyor. Hem ne küsmesi bu yahu? Kaç yaşında adamlarsınız!”

Aldığı nefesi bıkkınlıkla verdiğinde beni kovmak üzere olduğunu görebiliyordum. “Haydi kızım, haydi. Senin de bir sürü işin var, benim de. Tutma beni, Allah aşkına.”

“Sen aramazsan ben arayacağım, ona göre. Akşama doğru haberleşiriz.” Beni kovduğu için onun için çoktan gitmiş sayılırdım, bana cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Klasik Kerem Burgaz artistliği... Koridora çıktığımda Poyraz’ı koltuğa oturmuş, şekerini yerken buldum.

“Haydi bakalım, Çağlar bizi bekliyor.”

“Yaşasın! Alışverişe gidiyoruz!” diye ciyakladığında genişçe gülümsedim. Alışverişle arası iyi olan Poyraz’ın, aynı alışveriş maratonunda tamamen huysuzlanmaya meyilli Çağlar Ataman’la nasıl başa çıkacağını izlemek isterdim.

“Ben sizinle gelemeyeceğim ama akşam bir arada olacağız. Benimle konuşmak istersen Çağlar’dan beni aramasını rica edebilirsin.”

“Sen niye bizimle gelmiyorsun?” diye sordu arabaya binerken. Yine aynı dikkatle arka koltuğa oturttum ve kemerini sıkıca bağladım.

“Mavi formalı amcalarla acil bir toplantım var. Çağlar çok eğlenceli bir adamdır. Onunla çok iyi vakit geçireceksin, endişe etme.”

“Endişe etmiyorum, sadece merak ettim,” dediğinde hafifçe geri çekildim. Güzel yüzünü ellerimin arasına alıp saçlarına minik bir öpücük kondurdum. Hayatımızın ortasına bomba etkisiyle görkemli bir giriş yapmış olsa da bir şekilde hepimizi kendine bağlamayı başarmıştı.

Akademiye doğru sürerken Çağlar’ı aramam gerektiğini bilmeme rağmen aramadım. Yapacağım emrivakinin intikamını benden almasını bilirdi, bile isteye bu hakkı ona vermek zorundaydım çünkü planlarımız hiç olmadığı kadar ani değişimlere uğramaya açıktı. Gizem’le buluşup karşı takımın tesisine gideceğimizi söyleyemeyeceğime göre, her türlü bataklığa adım atmış sayılırdım.

Bir noktada başladığımız her iş, belli başlı doneler hâlâ yerinde değilse iyi sonuç vermeyebilirdi. Hayatımda başlayıp doğru dürüst ilerleyen çok az planım olmuştu. Zar zor belli bir yaşa gelip yaşamımı değiştirmeye karar verdiğimde İstanbul'a taşındığım ay ilk ofsayt durumu yaşamıştım. Çağlar'la tanışmak, uçsuz bucaksız evrende başıma gelen açık ara en güzel şey olsa da planlarım arasında yoktu elbette.

Sonrasında başıma gelenleri kabullenip belli bir yol almaya karar verdiğimde, gelecek çizelgesini ve yaşanacakları kolay kolay değiştiremeyeceğimi acı bir şekilde öğrendiğimiz kaza sürecine girmiştik.

Bir daha asla yaşamak istemeyeceğim o gri süreçte ne doğrularımız doğru kalmıştı ne de yanlışlarımızın bir yaptırımı olmuştu. Kelimenin tam anlamıyla savrulduğumuz depresyon döneminde ve ayrılığımızda, gökyüzüne dayadığımız merdiven basamaklarının ayaklarımızın altından birer birer kaydığı günleri unutmak zordu.

Şimdi ise kocam ve yaşananlar için adaleti sağlamak gibi bir planım vardı ve planı hayata geçirmeye karar verdiğimiz an hayatımıza Poyraz'ın minik adımları dâhil olmuştu.

Plansız kaldığınızda sizi oradan oraya savuran hayatın, kurduğunuz planları evirip çevirerek getirdiği hâlâ inanabilmek çoğu zaman mümkün değildi. Yine de bir şekilde başladığımız işin sonunu getirmek zorundaydık. Emek, zaman ve tecrübe burada devreye giriyordu işte.

Ne olursa olsun vazgeçmemek, sonuca ulaşmanın yegâne anahtarı olmalıydı.

Akademinin önündeki otoparka park edip düşüncelerimden sıyrıldığımda neden bu kadar rahatça düşüncelere dalabildiğimi, uyuklayan Poyraz'ı gördüğümde anladım. Sabah erken kalkmıştı ve sürekli görüşlerle oynadığı için yorgun düşüyordu.

Arabamı tanıyan güvenlik görevlimiz Nafiz abi koşa koşa yanıma geldi. Ben daha ne olduğunu anlamadan kapımı açtı ve beni her zamanki güler yüzüyle karşıladı. Orta yaşlı olsa da güçlü, çevik ve çok samimi bir adamdı. Aynı zamanda Çağlar'ın uzaktan akrabalarından biri olduğu için yabancı da sayılmazdı.

“Geleceğini haber vermedin. Bilseydim her zamanki yerini tutardım.”

“Çok kalmayacağım, Nafiz abi. O yüzden haber vermedim. Rica etsem biriniz Çağlar'ı çağırabilir misiniz?” Etrafta çalışan çocuklardan birine işaret etti, çocuklar 10 Numara'mı çağırmak için koşar adım içeri girdi. Nafiz abi de işine geri döndüğünde arka koltuğa yönelip uyanmamasına dikkat ederek Poyraz'ın emniyet kemerini çözdüm. Hava zaten yeterince sıcaktı.

“Karım?”

“Canım...” diye seslendim muazzam tatlı olduğunu düşündüğüm bir gülümsemeyle. Bu sevimlilik her zaman işe yarardı.

“Erken gelmişsin, neden aramadın beni?” Belli ki başı epey kalabalıktı, içeriden dışarıya taşan seslerden bile ne kadar yoğun olduğu anlaşıyordu. “Dersimin bitmesine yarım saat kaldı.”

“Gizem’le çok acil bir işimiz çıktığı için Poyraz’ı sana bırakmaya geldim. Biraz emrivaki oldu ama kocam beni kurtarır, kocam günümün kahramanı olur diye düşündüm.” Başını hafifçe eğip ciddiyetle gözlerime bakarken sevimlilik numaramı yemediğini gösterircesine gülümsedi.

“Eh, bırak madem... Alışverişe geleceksin, değil mi?” İstemsizce değişen suçlu ifadem cevabını vermiş olsa da ne derler bilirsiniz, yavuz hırsız ev sahibini bastırır.

“Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama gerçekten erteleyemeyeceğim bir buluşma. Çocuğu da daha fazla böyle dolaştıramayız. Erkek erkeğe alışveriş yaparsınız işte, fena mı?”

“Hera... Ah Hera’m, alışverişte ne kadar sıkıldığımı bilmiyor musun?”

“Biliyorum,” dedim boynuna atlarken. Yanağına birkaç öpücük bırakırken etraftakilerin bize güldüğünü duyabiliyordum. Neyse ki bu duruma alışkınlardı. “Biliyorum hayatım ama bu seferlik beni idare et. Temel ihtiyaçları halledin, detayları ben hallederim. Sonra dile benden ne dilersen.”

“Bak sen...” diye mırıldandı. Hâlinden pek bir memnun görünüyordu. “Bunu açık bir çek olarak kabul ediyorum.”

“O zaman çocuğu alınız, 10 Numara Bey.”

“Bizim çocuğumuz olsa demek ki kapıya bırakıp gideceksin, belli oldu. Çocuk yapma işini düşünmeye başladığımızda bu durumları göz önünde bulunduracağım mecbur.”

“Düşünsene, ben buraya getirip bırakıyormuşum; sen bir saat sonra tesise bırakıp gidiyormuşsun. Muhtemel geleceğimiz gibi görünüyor.” Karşılıklı gülüşüp birkaç dakika birbirimize takıldıktan sonra Çağlar’a artık gitmem gerektiğini söyledim. Nereye gideceğimizi ya da ne yapacağımızı sormadı. Söyleyecek olsam en başında söyleyeceğimi bildiği için belki, bu seferlik beni sıkıştırmadı.

Koca cüssesine rağmen zarif bir hareketle arka koltuğa eğildi ve Poyraz’ı kucakladığı gibi omzuna yasladı. Çocuk değil uyanmak, koltukta olduğundan daha rahat bir şekilde uykusuna devam ederken uzanıp Çağlar’ı kocaman öptüm. O da beni öptüğünde kısaca vedalaştık ve Gizem’in evine doğru yola koyuldum. Günün hızına yetişebilmek ne mümkündü... Başım öylesine ağrıyordu ki şimdiden günün nasıl biteceğini düşünmeye başlamıştım bile. Tam o sırada Gizem aradı.

“Ne durumdasın, canım?” diyen sesi arabanın içini doldurduğunda navigasyona adresini yazıyordum.

“Poyraz’ı Çağlar’a devrettim, akademiden ayrıldım, sana doğru geliyorum. İptal oldu deme bak, zar zor ayarladım.”

“Yok, yok, iptal olmadı. Esin’i uyutup bakıcısına bıraktım, şimdi de hazırlanıyorum. İki araba gitmemize gerek yok. Senin arabayla gidelim senin için de uygunsa. Dönerken beni eve bırakırsın, olur mu?”

“Olur tabii ki,” dedim favori kahve dükkânımızın önüne park ederken. “Sen hazırlanırken beş dakikam vardır diye düşünerek ikimize de kahve alıyorum, arkadaşım.”

“Ay Hera... Harikasın ya, bugünü kahvesiz devam ettirebilmem mümkün değildi vallahi. Her zamanki kahvecimiz mi?”

Görmeyeceğini bilmeme rağmen başımla onayladım, kahveye bu kadar çok ihtiyacım vardı işte. “Evet canım, başka bir şey ister misin?”

“İki üç tane makaron alsan da arabada şöyle birer tane yuvarlasak?”

“İyi düşündün. Spontane gelişen bir kahve-makaron buluşması bize iyi gelecek, Gizem. Yaralarımızı saracak mı, bilmiyorum ama iyi geleceğinden eminim. Gelmeli, gelmek zorunda.”

“Merak etme, kahve ve makaron işe yaramazsa bile ben toparlarım seni.”

“O zaman seni rahat bırakayım da hazırlan. Bu arada navigasyon on sekiz dakika gösteriyor. Ona göre hazırlan.”

“Ne?” diye telaşlandığında gülmeden edemedim. “Tamam, tutma beni,” dedi ve telefonu kapattı. Bu sefer kendi kendime küçük bir kahkaha attım. Babasının kızı işte... Aynı gün içinde ikisinden de aynı cümleleri duyarak kovulmuştum ve bu çok hoşuma gidiyordu.

Aslında sorunsuz bir ekip gibi görünsek de işin aslı pek öyle değildi. Birlikte geçirdiğimiz iki senede elbette çok güzel anılar biriktirmiş ve bağlarımızı hiç kopmayacak şekilde güçlendirmenin bir yolunu her zaman bulmayı başarmıştık. Fakat etrafımdaki herkes şahsına münhasır karakterlerden oluşuyordu. Dolayısıyla çoğu zaman hayat akışlarımızı dengelemekte ve birlikte zaman geçirmekte zorlanıyorduk.

Özellikle Esin’in gelişi tüm dengeleri değiştirmişti ama bunun dışında çözmemiz gereken en önemli dinamik, Çağlar ve Anıl’ın dinamiği idi.

Birbirine derin bir bağla bağlı olan insanlar günün sonunda her türlü düşünceyle başa çıkabilir, derin bağın zarar görmemesi için çaba göstermeyi bilirlerdi.

Çağlar ve Anıl yıllardır çok iyi iki arkadaş olmalarının yanı sıra, takım arkadaşı olarak zaman geçirdikleri bir dönem olmuştu. Kazanın ardından Çağlar’ın hayatı gibi Anıl’ın da hayatı büyük oranda değişmişti.

Takımda Çağlar'dan sonra en sevilen sporcuların başındaydı Anıl Balkan. Upuzun, ılmek ilmek doku-
duğu, emek kokan serüveninin parlama noktası Çağlar'ın
basketbol kariyerinin sonlanmasından hemen sonra
gerçekleşmişti.

Kazanın ardından Çağlar bunun kendisi için sorun
olmadığını söyleyip onu en içten dilekleriyle tebrik etti-
ğinde ve takım kaptanı bandını ona kendi elleriyle teslim
ettiğinde bunlar, onun samimi hisleriydi.

Yine de gözlemlediğim birkaç detay vardı elbette.
Kendisi hariç herkesin basketbola devam edebiliyor
olmasını adalet sağlanmadan tam olarak sindirebileceğini
hiçbir zaman düşünmemiştim. Evde kendi takımının
maçlarını izlemiyordu ya da buluşmalarımızda Anıl'ın
heyecanla anlattığı maç sayılarını dinlerken konuşmalara
dâhil olamıyordu, abartılı hareketlerle kendini gülmeye
zorlarken yakalıyordum onu çoğu kez.

Arkadaşını gücendirmekten deli gibi korktuğunu da
biliyordum ama bütün bu yaşananlar şimdiyi olmasa
bile geleceği zora sokacak gibi görünüyordu. Gitgide
büyüyen birliğimizin tehlikeye girmesini engellemek için
her şeyi yapardım. Çağlar'ı tekrar karşıma alma pahasına
bile olsa...

Kahveler ve rengârenk makaronlarla birlikte Gizem'in
evine ulaştığımda çoktan dışarı çıkmış, beni beklerken
buldum onu. Beni görür görmez koşar adım geldi ve
arabaya bindi. "Çok bekledin mi?"

“Çok beklemedim de sabırsızlandım doğrusu. Hazır Esin uyuyorken kendimi hemen dışarı atmak istedim. Çocuk gerçekten güzel şey ama çok zor ya.”

Kahveyi kâğıt torbadan çıkarıp neredeyse gözü kapalı içmeye başlarken onun buna benden daha çok ihtiyacı olduğunu fark ettim. Bir süredir hep beraber toplandığımız anlar dışında buluşmaya ve vakit geçirmeye pek fırsatımız olmamıştı.

“Sen harika bir kadınsın.” O daha ne olduğunu anlamadan uzandım ve kahvesinin keyfini çıkaran arkadaşşıma kocaman sarıldım. “Ayrıca çok güzel kokuyorsun, yeni parfüm mü aldın?”

“Fark edeceğini biliyordum. Esin yüzünden pek parfüm kullanamıyorum ama bugün sıkayım dedim.”

“Nasıl zorlandığını şimdi anlayabiliyorum, o da biraz biraz yani. Küçük bir çocukla sadece iki gün geçirmeme rağmen dünya artık bambaşka bir yer benim için. Daha çok endişe, daha çok evham, daha çok düşünce; bir yandan ev, bir yandan iş, bir yandan Çağlar, bir yandan bizimkiler, bir yandan yapılacaklar, bir yandan bu plan... Nasıl nefes alındığını bile unutmak üzereyim. Bugün sen üçüncü durağımsın ve daha günün yarısındayız.”

“Kıyamam ben sana, nasıl daralmışsın böyle.”

“Daraldım daralmasına ama ne yapacağımı bilirsem daha iyi idare edebilirim.”

“İster kendi çocuğun olsun ister misafirin... Hiçbir zaman tam olarak ne yapman gerektiğini bilmeyeceksin. Temel şeyler uygulamada her zaman sıkıntı çıkarmaz, detay diye düşündüğün şeyler de aslında gerekli değildir. Her zaman böyle devam etmeyecek, endişelenme. Misafirin seninle olduğu sürece normal bir gün geçirmeyi unut ama bu kadar da zor olmayacak. Süreci genellikle çözüm üretmek zorunda kaldıkça, içgüdülerine güvenmeyi öğrendikçe daha verimli hâle getirebiliyorsun.”

“Umarım dediğin gibi olur. Yoksa daha çok başını ağrıatacağımı gibi görünüyor,” derken çoktan yola çıkmıştık ve Gizem’in makaron kutusunu açmasını bekliyordum. Nihayet kutuyu açtı ve kahvemi yudumladığım sırada tatlılardan birini uzatıp kibarca yememi sağladı. O kadar iyi gelmişti ki... “İyi ki aklına gelmiş. Meğer tek ihtiyacım olan şey bir parça tatlıymış.”

“O değil de şu günü bir atlatalım, en yakın zamanda özel gecemizi yapalım. Sabaha kadar sohbet etmek istediğim o kadar çok şey var ki Hera. Anıl son zamanlarda beni çok zorluyor. Kendisinin de zor bir süreçten geçtiğini biliyorum ama Esin dış çıkarma döneminde. Bense...” dedi derin bir nefes alıp sesli bir şekilde verirken. “Regl olamıyorum bir türlü. Bayağı gecikti. Test yapıyorum, sonuçlar negatif. Birkaç gün daha böyle devam ederse hastaneye gitmek zorunda kalacağım.”

“Ne diyorsun ya?” dedim gözümü yoldan ayırmamaya çalışarak. Her ne kadar güzel ihtimaller doğurabilecek

bir haber olsa da Gizem'in en azından şimdilik ikinci çocuğu düşünmediğini çok iyi biliyordum.

“Çok gergin ve stresliyim genel olarak. Büyük ihtimalle bu yüzden geciktim, korkmuyorum da ama kim bilir? İşe daha fazla ara veremem. Esin'i bu tempoda büyütebilmeye adapte olabilmek için çok uğraştım. Anıl'ı hiçbir zaman zorlamadım, aramızdaki ilişki çocuğun gelişyle zedelenmesin diye çok emek verdim. İkinci çocukta bu kadar başarılı olabileceğimi sanmıyorum.”

“Korkma,” dedim elimle bacağına dokunarak. “Her ihtimalde sen bir şekilde işleri yoluna koymanın yolunu bulursun, bulamazsan da bir çıkış yolu her zaman vardır. Hep beraber buluruz.”

“Anıl şu sezonu hayırlısıyla bir bitirsin de.”

“Gizem,” diye seslendim uyarırcasına. “Anıl'ın çok yoğun bir programı var, evet ama senin de öyle. Kendini düşünmeyi ihmal ediyorsun gibi geliyor bana. Anıl biraz daha fazla sorumluluğu kaldırabilecek kadar güçlü bir beyefendi, özellikle sen böyle bir dönemdeyken...”

“Bu kadar zorlandığımdan haberi bile yok bence,” derken sesinde kırılgan bir tını vardı.

“Benimle konuştuklarını onunla konuşmayı denedin mi hiç?”

“Konuşurum konuşmasına da Hera, doğru zamanda yapılmayan tüm konuşmalar amacından sapıyor. Amacım asla suçlamak ya da yardımının yetersiz geldiğini

söylemek değil ama tam olarak anlaşılıp anlaşılmayacağımdan emin değilim. Durduk yere aramızı bozmak istemiyorum.” İlişki dinamiklerini sağlıklı tutmaya çalışmak kadar zor olan çok az şey vardı. Arkadaşımı düşündüğüm için elbette söylemek istediğim fazlaca uyarım vardı ama yangına körükle gitmek her zaman doğru bir sonuç vermezdi.

“Önümüzdeki hafta için kocanın programını biraz hafifleteceğim. Hem dinlenmek ona da iyi gelir. Gergin olduğu o kadar belli ki... Son iki haftadır performansını etkileyen tek şey asabiyeti ve gerginliği.”

“Onun dinlendiğini görmek bana da iyi gelecek sanırım.” Başını yavaşça omzuma yasladı ve kahvesini yudumlamaya devam etti.

“Sen de sadece ikiniz için güzel bir akşam yemeği organize et. Bakıcısı akşam müsait olmazsa biz bakarız Esin’e. Artık Poyraz da var, beraber oynarlar. Siz de biraz konuşmuş olursunuz. Ne diyorlardı buna? İlişkinin kıcını kurtarma yemeğine ihtiyacınız var gibi görünüyor.”

“Doğru söylüyorsun. Şu günü bir atlatalım da gerisini her türlü hallederiz.”

“İşte bu ya, Gizem Balkan kızım bu, tabii ki halledecek.” Eğlenceli bir sohbetle sonlanan üçüncü yolculuğum Galata Metropol’ün çalışan otoparkında son bulduğunda kahvemi alıp arabadan indim. “En son geldiğimde beni içeri almamışlardı.”

“Benimle her yere girebilirsin. Şu kartın...” dedi boynuna astığı kırmızı çizgili kartı gösterirken. “Açamayacağı kapı yok.”

Otoparktan direkt olarak Gizem’in yeni sezon eşyalarını alabileceği odaya yöneldik. Antrenman yeni bitmiş olmalıydı ki etraf neredeyse hepsini tanıdığım sporculardan geçilmiyordu. Özellikle bu tesis bizimkiyle yarışır bir büyüklükteydi. Çoğu antrenman birbiriyle bağlantılı takımların oyuncularıyla birlikte yapılıyordu.

“Ooo, kimleri görüyorum...” dedi Gökhan Bey. Boynuna bıraktığı havlunun iki ucunu tutarak bize doğru yürüyordu. “Tam da senin ne zaman döneceğini konuşuyorduk, Gizem. Yeni ürünleri almaya mı geldin?”

“Evet, sabah Fuat aradı ve yeni adresimi istedi. Sizi de özlemiştim, o yüzden gelip ben alayım dedim. Diğerleri nerede?”

“Antrenman sonrası yemeğe gidelim dedik, herkes bir köşede dinlenmeye çalışıyor. Ama bunları sonra konuşalım, malum Hera’yla birlikte gelmişsin. Kristal Dinamo’nun taktiklerimizi öğrenmesine izin veremeyiz,” dediğinde bunu sadece takılmak için söylediğini biliyordum. Daha önce etkinliklerden birinde tanıştığım bir beyefendiydi Gökhan Bey, iyi bir adamdı. Kibarca uzattığı elini sıktım ve samimi bir gülümsemeyle selamlaştık.

“Merak etme, bugün buraya iş için gelmedim. Gizem’le bir süredir vakit geçiremiyorduk, hazır yakınlardayken

beraber gelelim dedik. Buradan sonra da başka bir programımız var.”

“Takılıyorum sadece, seni burada görmek çok güzel. Keyfini çıkar, bir şeyler ikram edelim size diyeceğim de kahvelerinizi elinizde.”

“Ve arabada çok güzel makaronlar yedik.”

“Oh valla, Gizem Hanım. Bize yasakla, kendin ye,” diye seslendi yakınlardaki bir sporcu. Mehmet Bey’di yanımıza gelen. Kendisini pek tanıımıyordum ama sıkıntısız bir tip olmasının yanı sıra Hakan’ın arkadaşlarından biriydi. Her ne kadar sıkıntısız olsa da Hakan’ın arkadaşı olması sebebiyle benim için büyük kırmızı çizgilerden biriydi. “Hera, hoş geldin.”

“Ben yiyebilirim, evet ama siz bir ay daha yiyemezsiniz beyler, sabredin.”

“Tatlı, bizim stres ve gerginlikle başa çıkabilme mekanizmamız. Sizin tatlıya ihtiyacınız yok bence. Hepiniz çok iyi görünüyorsunuz.”

“Teşekkür ederiz, senden bunu duymak güzel,” dediğinde kibarca gülümsedim. Gizem’in odaya girmesine gerek kalmadan, onun geldiğini gören herkes etrafımızda toplanmaya başladı. Hatta teslim alması **gereken kutuyu** bile çoktan Gizem’e getirmişlerdi.

Benim bir diğer evim Kristal Dinamo’ydu. Her yerde farklı bir Hera olabilirdim ama **tesisin içinde** her hâlimden daha özgün ve verimli hissettiğim **saatler**

geçiriyordum. Sporcuların her birine çok fazla değer veriyor, aynı derecede de değer görüyordum. Takımlar farklı olsa da Gizem'in burada farklı bir Gizem olduğunu görmek beni çok mutlu etmişti doğrusu. Arkadaşımla ve yaptıklarıyla gurur duyduğum anlardan birindeydim.

“Nereye gideceksiniz yemeğe?” diye sordu Gizem.

“Şimdilik hafif bir şeyler atıştıracamız ama asıl program akşam. Kaptan'dan izinliyiz, merak etme. Bu hafta millî maçlardan dolayı maçsız haftamız. Hakan Doğu bir parti veriyor, hepimizi davet etti.”

“Demek öyle... Beyler çoktan planlarını yapmışlar, umarım sizin için çok keyifli bir akşam olur.”

“Hakan nasıl eğleneceğini iyi bilir, bizi de yoldan çıkarmasa bari.” Büyük ihtimalle ekibin patavatsız olanı ortaya böyle bir laf attığında yanındakinin onu dirseğiyle hafifçe dürttüğünü göz ucuyla gördüm.

“İki dans edip salınmakla kimse yoldan çıkmaz Cengiz, abartma,” diyen Mehmet'in bir şeyler bildiğini o an anladım. Vakit kaybetmek istemiyordum. Gizem işle alakalı bir konu açıp dikkatleri üzerine çektiğinde sabit tutmayı başardığımı düşündüğüm ifademle harekete geçtim. Her birinin gözlerine teker teker bakıp dikkatleri bende olmasa da yüzlerini incelemek için fırsatım varken değerlendirmeden geçemezdim. Saniyeler içinde **değişti** görüntüler, tertemiz ve acısızdı.

Bir restoranın VIP odasında toplanan adamlar kendi hâllerinde eğleniyor.

VIP odanın içinde masalar var, bir tanesi en kuytu köşede. Kameranın kör noktasına denk geliyor.

İki kişi hariç herkes klasik bir eğlencenin içinde.

İki adam... Kimseye belli etmeden hareket etseler bile ortam içinde kafayı bulacak kadar arsızlaşmışlar.

Federasyondan biri mi?

Federasyon tarafından menedilmiş Emin Derler de orada.

Ama nasıl?

“Heracığım, geç kalmayalım, biz artık çıkalım istiyorsan.” Harika zamanlama... Bakışlarım yavaşça odağını buldu ve en nihayetinde hiçbir şey olmamış gibi üzerime dikilmiş gözlere karşı tatlı bir şekilde gülümseyebildim. Derin nefesler almam gerekse de şimdilik renk vermeye niyetim yoktu.

“Haklısın, canım.” Sanki acelemiz varmış gibi saatime bakıp tekrar sporculara döndüm. “Biraz acelemiz var ama bunu saymıyoruz. Böyle ayaküstü oldu. Muhakkak toplanalım bir ara.” Son cümlelerimin samimiyetsizliğini ancak beni gerçekten tanıyan biri anlayabilirdi. Gizem yanımda gülmemek için kendini zor tutarken Gökhan Bey eğilip Gizem’in yanındaki kutuyu aldı.

“Arabanıza kadar taşıyayım, biraz ağır bir kuru.” Gökhan Bey kutuyla birlikte otoparka doğru ilerlerken herkesle kısaca vedalaştık ve onlar önde sohbet ede ede

yürürken telefonumu çıkarıp hemen notlarımı almaya başladım.

Hakan'ın yasaklı madde kullanımını daha önce ev ortamında görmüştüm fakat artık durumu fazlaca arsızlığı vurmuş gibi görünüyordu. Unuttuğu şey ise rehavetin ipinin her zaman ölümcül bir kuyunun ucuna dayandığıydı.

Notlarımı aldıktan hemen sonra bu VIP oda ve kameranın kör noktasında kalan masa bilgisini, restoran hakkında gördüğüm diğer her şeyle birlikte Fatih Hoca'ya yazdım. Yapabileceğimiz bir şey olup olmadığından emin değildim ama arkadaşının tepkilerinden de artık kafamda bazı şeyler netleşmişti.

Belli ki bu meselenin sonuçları birden fazla kişiyi etkileyecekti ve bunun sağlam bir sonucu olmasını istediğim için daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Görkemli korkularımın olduğu kapıları araladığımda güçlü olmalıydım. Ve ne derler bilirsiniz, bilgi her zaman en büyük güçtür.

“Gizem, bak ne diyeceğim...” dedim yola çıktığımızda. “Esin daha uyanmadıysa, sen de henüz yorulmadıysan babana gidelim mi? Fatih Hoca'yı da çağırırız, öğrendiklerimizi paylaşıp hep birlikte bir plan yaparız.”

“İyi düşündün vallahi. Hem aramama gerek yok, evden çıkalı çok olmadı. Esin bir süre daha uyanmaz ki bakıcı ablası yanında, sorun yok.”

“Harika!” diye cıvıldadım. “Biliyorsun ki misafirimiz sayesinde Çağlar'la programımız biraz yoğun. Eğer evde

telefon trafiğine kalırsam yakalanma ihtimalim çok yüksek.”

“Hiç tehlikeye atmayalım bence de.” Gizem’le konuştuktan sonra Fatih Hoca’yı aradım. O da buluşmamız gerektiğini söylediğinde hepimizin aynı fikirde olduğunu anladım. Tek bir sorun vardı, Kerem’in müsait olup olmadığını bilmiyorduk.

Kerem’i Fatih Hoca’nın aramasını özellikle rica ettim, aralarındaki her neyse bir an önce çözseler iyi olacaktı. Bireysel gerginlik seviyelerimiz yetmezmiş gibi topluca birer barut kutusuna dönüşmüş olmamız inanılır gibi değildi.

Birkaç dakika sonra Fatih Hoca’dan Kerem’in de müsait olduğuna dair mesaj alınca gün içindeki kaçınıcı olduğunu bilmediğim yolculuğumda ofise doğru yol almaya başladık. Gizem’le olan sohbetlerimiz daha gündelik sohbetlere dönüştü, doğrusu birlikte boş boş muhabbet etmeyi bile çok özlemiştim.

Saat öğleden sonrayı bulduğu için trafik yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı. Yine de dert etmeden, kalan makaronların ve buzları çoktan erimiş de olsa kahvelerimizin sonunu görerek yolu tamamladık. Keyfimiz yerindeydi, arabadan inerken ikimizin de yüzü gülüyordu. Hem birbirimize biraz da olsa vakit ayırabileceğimiz bir zaman aralığı oluşturmuştuk hem de planımız için kilit olmasa da önemli bilgiler edinmiştik.

Gölüşe gülüşe kliniğe geldik, burada tüm yorgunluğum birden geçmiş gibi kendimi iyi hissediyordum. Kerem'in de sakinleştirici kişiliğinin bir etkisi olabilirdi tabii...

Ofise girdiğimizde Fatih Hoca, antrenmanı yeni bitmiş Anıl ve koltuğuna gelişigüzel yayılmış Kerem bizi bekliyorlardı.

"Selamlar, selamlar..." diye girişimi yaptıktan sonra hepsiyle kısaca selamlaştım. "Bu toplantılar birbirimizi daha çok görmemizi sağlıyor sanki."

"Keşke bir gün de hayırlı bir iş için toplansak." Fatih Hoca ve muazzam enerjisi...

"Hayırsız olduğunu düşündüren ne?" Huysuzluk yapmanın sırası olmasa da sabahtan beri oradan oraya koşturuyordum. En ufak bir sıkıntı çıkaran insana patlayabilecek kadar gerginlik bastırmıştım bünyemin içinde.

"Hayır, bir kere de arayıp *gelin, oturalım* de. Hiçbir derdimiz yokmuş gibi sohbetin muhabbetin dibine vuralım. Üç el tavla atalım, dörtlü takımı kurup okey oynayalım. Biz de normal insanlar gibi normal işler peşinde koşalım."

"Bunu uzun süredir ortalıkta görünmeyen, ülkeye iki hafta önce giriş yapmış adam mı söylüyor? Güldürme beni, Fatih," diye çıkıştı Kerem oturduğu yerden. Fatih Hoca cevap vereceği sırada tekrar yükseldi. "Ayrıca biz zaten bu dediklerinin hepsini yapıyoruz. Kızın üzerine

gitme, uğraştığımız şeyler normal olmadığı için daha çok özveri isteyen durumlar.”

“Sadece şakalaştığımızı sanıyordum.” Ortamdaki gerginliği azaltmak için yaptığım hamle havada kaldı.

“Ne demeye çalışıyorsun, anlamıyorum ki. Daha kızlar gelmeden konuşmadık mı? Daha çok vakit geçirmeye çalışacağım demedim mi? Ben de seni özledim diyorum, niye konuyu uzatıyorsun?”

Acaba yanlış zamanda mı bir araya gelmiştik? Anıl başının ağrısını geçirmek istercesine başını ovalarken Gizem kocasının yanına oturmuş, iyi olup olmadığından emin olmaya çalışıyordu. İstemsizce ve yaşadığım gerginlikle dudağımı ısırduğım farkında bile olmadan düşünmeye başladım.

“Sen konuştun, ben dinledim; bir diyalog kurmadık seninle. Sen benim tek dostumsun Fatih, senin tarafından önemsenmediğimi hissetmek kalbimi kırıyor ve tepki veriyorum. Psikiyatrist olmam, insan olmadığım anlamına gelmiyor.”

“Dostum, ben zaten aksini söylemiyorum ki... Ne var yani, evlenmese miydim?”

“Yok, ben derdimi anlatamıyorum bu adama.”

“Lütfen,” diye yükseldi Anıl. “Biraz durur musunuz, lütfen!”

“Hera, bence konuşacağımız şeyleri bir an önce konuşup dağılalım,” dedi Gizem endişeli bir tavırla. Başımı olumsuz anlamda sağa sola salladım.

“Neyi konuşacağız Allah aşkına, şu hâlimize bakın. Kerem kırgınlığını dizginleyemiyor, Fatih Hoca adamın derdini anladığı hâlde kendi dediğinde direktmekte kararlı, Anıl kendine yüklenmekten bembeyaz olmuş... Bizim henüz kendimize hayrımız yok ama adaletten, yaşanılanları hizaya sokmaktan, Hakan’ın yasaklı madde kullanımını ifşa etmekten bahsediyoruz.”

“Ve bunu her zamanki gibi Çağlar’dan gizliyoruz.”

Duyduğum ses, o yargılayıcı tını... *Hayır*, diye geçirdim içimden.

Yavaşça arkamı döndüğümde kapının girişinde durmuş içeriyi -özellikle beni dinleyen- yüzü sinirden kıpkırmızı olmuş 10 Numara’yı gördüm. *Hayır, hayır, hayır.*

Hemen arkasında da Çağlar’ın bacağına sarılarak bizi izleyen Poyraz vardı. Poyraz’ı gördüğüm gibi başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissettim. Nasıl böyle bir hata yapabilmişim, bütün bu olup bitenleri arka planda yürütmeye çalışırken asıl bomba her zaman elimin altındaydı. Onlarla alışverişe gitmememin nede-nini Çağlar’a anlatmamış olsam da çocuk görmüş olma-lıydı.

“Hiç çocuğa bakma, Hera. Onun bir suçu yok. Bana yalan söyledin,” derken öyle kızgın görünüyordu ki ortalığın karışacağı yüz ifadesinden belliydi.

“Tabii ki çocuğun bir suçu yok. Haydi, başka bir yerde konuşalım, Çağlar. Anlatayım sana her şeyi.”

“Hayır efendim, gitmiyoruz başka bir yere! Ne oluyoruz yahu, hepiniz bir şeyler planlarken ve bunlar size bu şekilde etki ederken... Affedersiniz ama beni bu kadar mı güçsüz görüyorsunuz? Ben hiçbir şeyle başa çıkamaz mıyım sizce?”

“Oğlum bir dur, hemen ortalığı elli altıya verme. Öyle değil.”

“Herkes çıkabilir mi?” dedi bağırarak.

“Sizi bu hâlde yalnız mı bırakalım yani?” Kerem’in itirazı Çağlar’a ulaşmamıştı bile.

“Siz mi çıkarsınız yoksa istemediğim şeyler mi söyleyeyim?”

“Biz gitsek iyi olacak,” diyerek ayaklandı Anıl. “Doğrusunu söylemek gerekirse Hera’nın anlatacaklarında başı çekiyorum ve onun yanındayım. Durup sana anlatmasını da izlemek isterdim ama iyi değilim. Lütfen konuşun, halledin ve herkes daha iyi hissettiğinde tekrar buluşalım. Poyraz’ı da biz alıyoruz. Yemek falan yesin, Esin’le oynasınlar. Bu ortamda bir çocuk bırakamam.”

Anıl’a teşekkür edercesine minnetle baktım. Durum o kadar karmaşık ve kötü bir hâl almıştı ki Poyraz’ın

korku dolu bakışları benim için durumu daha da içinden çıkılmaz bir hâle getiriyordu. Hâlâ Çağlar'ın arkasında olan Poyraz'la göz göze geldiğimizde yalandan da olsa gülümseyip göz kırptım.

“Her şey yolunda, endişelenme,” dedim birkaç adım yaklaşp. “Gizem ablan ve Anıl abin seni kızlarıyla tanıştırmak istiyorlar. Yeni bir arkadaşla oyun oynamak çok keyifli olmaz mı?”

“Olur,” diye mırıldanırken Gizem'in kendisine uzattığı elini tuttu ve Anıl'la birlikte odadan ayrıldılar. Çağlar ise Fatih Hoca ve Kerem ikilisine döndü.

“Siz de...” dedi kaba bir tavırla. Müdahale etmek istedim ama birbirimize bakışlarımız bile tehditkârdı şu an, ateşe körükle yaklaşmak istemedim. “Gidip çay mı içiyorsunuz, tavla mı oynuyorsunuz... Sizden de bunun hesabını soracağım ama önce gidip aranızdakileri halledin.”

“Bak çocuğum,” dedi Fatih Hoca 10 Numara'ya. “Sen bana hiçbir şeyin hesabını soramazsın. Seni, ailemizi, geleceğimizi düşündüğüm için kimseye hesap veremeyeceğim. Şimdi gidiyoruz ama kızın üzerine gitme.” *Eyvah*, diye geçirdim içimden. Fatih Hoca'nın nadiren kızgın olduğu zamanlardan birindeydik. Aralarının daha da kötüleşmesinden ve öfkeyle iki tarafın birbirine kırıcı sözler söylemesinden endişe etmeye başlamıştım. Biz her türlü bir yolunu bulurduk, erkekler arasındaki muhabbet ve gerilim her zaman biraz farklı dinamikler oluşturunuyordu.

“Rahatça konuşun, biz çıksak da Deniz ilerideki odada. Çıktığınızı haber verirsiniz ofisi kapatır,” dedi Kerem. Çağlar’ın cevap vereceğini anladığı için araya girdiğini çok iyi biliyordum. “Ayrıca Çağlar...” diyerek çıkmadan önce elini 10 Numara’nın gergin omuzlarından birine koydu. “Unutma ki esnek, her zaman katıdan güçlüdür. Bu kadar katı olmanı gerektirecek bir mevzu değil.”

“Belli ki topluca iletişim kurarak size derdimi anlamıyorum.” Çağlar’ı uzun zamandır ilk defa bu kadar kızgın görmemden kaynaklanıyor olsa gerek, hissettiğim baskı başıma vuruyordu. “Hepinizle tek tek konuşacağım.”

“Gel Kerem ya, sakinleşsin de öyle konuşalım. Bu şekilde olacak gibi değil.”

İkisi de sessizce odadan çıktıktan sonra Çağlar kapıyı çarparak yerimde zıplamama neden oldu. Derin bir nefes aldım. “Sakin olmayı deneyecek misin?”

“Neden beni her konunun dışında turup duruyorsun?” diye çıkıştı bana dönüp kollarını göğsünde birleştirirken. Aslında iletişime kapalı olduğu her hâlden belli oluyordu, içindikileri dökmekten başka bir şey istemiyordu belli ki. Normal bir zamanda hareketlerimi ya da sözlerimi buna göre dengeleyebilirdim ama ben de iyi değildim ki...

“Seni konunun dışında bırakmış gibi görünüyor olabilirim ama aslında öyle değil. Odağını dağıtmak istemedim.”

“Ya Hera!” diye bağırdığında sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum. “Ne odağından bahsediyorsun, Allah aşkına?”

“Kurduğumuz yepyeni hayatının odağından bahsediyor olabilir miyim?” derken yükselmeye başladığımı fark ediyordum ama bunu durdurmak için bir şey yapabileceğimi sanmıyordum. Otokontrolümü kaybetmek üzereydim, Çağlar ise çoktan o noktayı geçmiş gibiydi.

“Ne hayatmış be! Çağlar’ın hayatı çok önemli ama Çağlar’a hiçbir şey söyleyemeyiz! O anca akademide çocuklarla uğraşsın.”

“Sen yaptığın işi küçümsüyor musun yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Bak, küçümsemediğimi en iyi sen biliyorsun. Dediklerimi başka yere çekme!” Konuşurken ellerini nereye koyacağını bilemeyerek sallayıp duruyordu. Öyle hızlı nefes alıp veriyordu ki gözlerinden çıkan ateşi görse karşımda bu durumda olduğu için utanacağından adım kadar emindim.

“Artık kendine gel,” dedim istemsizce. “Beni, seni işlerin içine dâhil etmediğim için suçlayamazsın. Henüz bütün bunlara nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Seni en son bir şeylere dâhil etmeye çalıştığımda arka planda hayatının çizgisinden vazgeçtiğin süreçten geldik bu günlere.”

“Ha, yani dediklerimde haklıyım, güçsüz olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Güçsüz değilsin, Çağlar!” diye bağırdım en sonunda. “Hayatımda gördüğüm en güçlü adamlardan biri olsan da bu konu senin hassas noktan. Kabul et artık. Akademi, kısa sürede ülkenin en iyi basketbol akademisi oldu. Başarının farkında bile değilsin. Tek düşündüğün şey, sen istediğin gibi devam edemiyorken Hakan’ın devam etmesi ve bu da yetmiyormuş gibi zirvede kalması.”

“O piç zirvede falan değil, daha ne kadar böyle devam eder sanıyorsun?”

“Ben de bundan bahsediyorum, Çağlar. Gizli gizli takip ettiğini, maçları izlediğini biliyorum. Hakan’la olan içsel davanın kapandığını sadece bir maske olarak dışa yansıtıyorsun. Şunu da söyleyeyim, tehlikede olsaydın bu sefer sana söylerdim. Bu sadece senin meselen değil.”

“Ne demek benim meselem değil? Bunu nasıl söylersin, aklım almıyor, Hera. Ne kadar acı çektiğimi görmedin mi?”

“Gördüm! Gördüm işte Çağlar, anla artık, bu meseleyle uğraşmak seni daha çok hırpalıyor.”

“Seni hırpalamıyor mu?” dedi saniyesinde. “Şu hâline bak. Senin diğer takımında, o insanlarla ne işin var? Üstelik mental olarak bu kadar yıprandığın bir dönemde.”

“Ben iyiyim,” diye direttim sözlerine karşılık.

“Yine günün kahramanı mı olmak istiyorsun? Beni iki kere kurtardın zaten, alışkanlık falan mı oldu? Kerem’den

bunun için de bir seans talep edelim istersen,” dediğinde tüm gücümle onu omuzlarından ittim.

“Sen ne dediğinin farkında mısın? Ne kahramanı, ne kurtarması? Seni kurtarmaya falan çalışmıyorum. Bir görüşüm oldu, senin içinde kapattığını sandığın şeyler bende henüz kapanmamıştı ve bunu fark ettiğim için bu aksiyonu aldım. En büyük acıyı sen yaşadın, bu sugörürmez bir gerçek. Fakat bu, benim de canımın yandığı gerçeğini değiştirmez.”

“Ne yani, şimdi de acılarımızı mı kıyaslıyoruz?”

“Kıyaslamıyoruz. Belli ki ikimiz de o kadar büyük acılar bastırmışız ki iki buçuk sene geçmesine rağmen hâlâ benimle böyle konuşabiliyorsun.”

“Beni güçsüz görmekten vazgeç o zaman,” dedi biraz olsun sesini alçaltarak. “Senden tek istediğim şey, beni bu konularda yetersiz görmemen ve hissettirmemen.”

“Çağlar,” diye inledim resmen çaresizlikle. “Seni güçsüz ve yetersiz gördüğümü de nereden çıkarıyorsun, Allah aşkına?”

“Senin öyle görmemen, benim böyle hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor. Madem bunları konuşacak noktaya geldik, bunu böyle bilmeni istiyorum sadece.”

“Bu süreç sana böyle hissettirdiyse üzgünüm, amacım bu değildi.”

“Biliyorum,” dedi ve derin bir nefes çekti içine. “Yine de ciddiym Hera, böyle olmaz. Bana sormalısın, gizli

gizli takip ettiğimi fark ettiysen benimle konuşmalısın. Bana bak,” dedi dolduğu için istemsizce yere eğilen bakışlarımı kaldırmam için. “Kabul ediyorum, bu benim hassas noktam. Her zaman da öyleydi.” Araya girmeye çalıştım ama izin vermedi. “Bu konuda daha önce seninle birlikte yol alma fırsatımız da olmadı.”

“Çağlar,” derken yaklaşıp ellerini omuzlarıma yerleştirdi.

“Ben senin eşim, evim...” dedi gözlerini bir saniye bile olsun kaçırmadan. “Bir kere seninle yürümeye yemin ettiysem bu yeminimi bozmam. En sağlıklı ve en güvenilir hâlimle seninle bir ömür geçirmek için nasıl düşüncelerde savaş verdiğimi tahmin bile edemezsin. Bu yüzden sağlığımdan endişe ettiğinde ya da bana güvenmediğinde, bu bizim ilişkimizi zedeler. Lütfen. Verdiğim onca savaştan sonra... Senin güvensizliğiyle savaşamam. Hayır.”

“Böyle hissettiğini daha önceden bilseydim...” dedim yutkunmaya çalışarak, devam edebileceğimi düşünmüyordum. “Hiçbir zaman kahraman olmak için yapmadım.”

“Biliyorum.” Tuttuğu omuzlarımdan beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. “Öyle demek istemedim, özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim. Güçsüz olduğunu asla düşünmedim, Çağlar. Seni uzak tutmamın sebebi bu değildi. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

“Tamam,” diye mırıldandı başımdan öperken. “Bundan sonra bir şey saklamak yok. Gelecek görüşlerinde ne görüyorsan senin olsun, bu konuda seni hiçbir zaman sıkıştırmadım ama görüşlerine dayanarak bir karar verdiysen bundan kesinlikle haberim olacak. *Olmalı* demiyorum bak yavrum, *olacak* diyorum. Sene-lerdir sana kabul ettiremediğim tek şey bu. Her şeyle tek başına uğraşmaktan vazgeç. Hiç aynaya bakıyor musun? Gündelik telaşlarının farkında değil misin? Sence bir tek sen mi benim için endişeleniyorsun? Gelecek görüşlerim yok diye senin için endişelenmeye hakkım yok mu?”

“Bak, Çağlar...” dedim başımı eğerek. “Böyle konuşma, beni ne kadar düşündüğünü çok iyi biliyorum. Endişelendiğini de biliyorum. Bunları görmediğimi söyleyemezsin.”

“O zaman daha açık olalım, tamam mı? Ve akşam bana bütün planladıklarını anlatıyorsun.”

“Şöyle yapalım mı?” dedim dolan gözlerimden yanağıma süzülen bir damla yaşı silerken. Ağlamak istemiyordum ama yorgun olduğum zamanlarda otokontrolümü sağlamak çok zor oluyordu. “Bu akşam her şeyi bir kenara bırakalım. Poyraz zaten Gizem’de. Sen akademi-deki işlerini hallet, belli ki bir hışımla çıkmışsın, düdüğün bile boynunda,” dediğimde nihayet biraz gülebilmıştık. Tabii, bu gergin olduğumuz gerçeğini ne yazık ki ortadan kaldırmıyordu. “Akşam birkaç saat birlikte vakit geçirelim lütfen. Seninle böyle olmak istemiyorum. Aramızdaki gerginliğin son bulduğundan emin olmadan

devam edemem. Akşama kadar sakinleşir, yarın da tekrar konuşuruz ne konuşacaksak.”

“Duyduğum en güzel fikir olabilir, buna hayır diyemem. Ve haklısın, şu an biraz gerginiz. Akşama kadar kendimizi toplayıp normalimize dönmemiz gerekir.”

“Yine de bana karşı bir daha bu kadar korkutucu olma 10 Numara, açıkçası sesini yükseltmenden rahatsızlık duyuyorum. Konu her ne olursa olsun.”

“Özür dilerim,” dedi alnımdan öpüp gitmeden önce. “Özür dilerim.” Açık iletişimin dünya üzerindeki en verimli iletişim türü olduğu doğruydu ama beraberinde getirdiği gerginlikleri de kabul etmek gerekiyordu.

Saat akşamın ilerleyen saatlerine geldiğinde derin bir nefes alıp hazırlamaya çalıştığım ortama bakmak için birkaç adım geri çekildim. Gergindim, evet. Çağlar’la konuştuklarımız ve geldiğimiz nokta hoşuma gitmiyordu, bu da bir gerçektir. Yine de birbirimize karşı dürüst olup hissettiklerimizi net bir şekilde dile getirebildiğimiz için minnettardım. Şimdiye kadar yaptığım ne varsa tabii ki onun iyiliği içindi, her ne kadar böyle hissetmemiş olsa da yaptıklarımın, yapacaklarımın yanında bize getirisi her zaman iyi olmuştu.

Çağlar’ın daha öncesinde kaçırdığı ve düşüncelerine katmamış olduğu gerçek ise birkaç saat önceki

konuşmamızda nihayet ortaya çıkmış sayılırdı. Ona söylediklerimde samimiydim. Tek başıma kaldığımda ve kendimi sorguladığımda bile aynı noktaya çıkabiliyordum. Evet, 10 Numara'ya vazgeçilemez bir şekilde âşıktım. Hayatlarımızı birleştirdiğimiz bu noktada, bir hayat boyu yanımda olmasını istediğim tek insandı. Yine de son verdiğim kararda Çağlar'dan çok kendimi düşünüyordum.

İnsanlar için bir kere özverili davranmaya başladığınızda bir süre sonra kendinizi düşünmediğinizi sanırlardı. Hayatım boyunca hep verici bir insan olmuştum. Kabul etmem gerekirse sevdiğim insanları mutlu ettiğimde yaşadığım mutluluk her şeyden daha özel bir histi benim için. Bu, kendimi daha çok mutlu etmeyi sevmediğim anlamına gelmezdi tabii...

Daha öncesinde Çağlar'ın tepetaklak olacağını gördüğüm hayat mücadelesinde onun için fedakârlık yapmış olmam, ikinci defa kendimi aynı potaya sokacağım anlamına da gelmiyordu. Fakat Çağlar, bunun tam tersini düşünmüş olmalıydı. Bir noktada tekrar dâhil olduğum konu, Hakan Doğu ve Çağlar Ataman arasındaki bir konuymuş gibi görünebilirdi. Hakan, en büyük zararı her zaman Çağlar'a vermişti, en nihayetinde bu da bir gerçektir.

Süreci en başından düşündüğümde, Hakan'la kapatmadığım kişisel meselelerim de vardı. Tam bir manipülatör olduğunu düşündüğüm o zamanlarda hem psikolojik hem de fiziksel şiddetine maruz kaldığım anları

unutmamıştım elbette. Beni arabanın kapısına sertçe yapıştırıp nefesimin kesilmesine sebep olduğu gün ve karşısına çıktığım her seferde ona karşı duruşumu zedelemeye çalıştığı zamanlar aynı hislerden besleniyordu.

Bilgi güçtür, derler fakat gözlem ise bilginin şatafatlı varyasyonudur.

Gözlemlediğim her şey zaman içerisinde edindiğim şatafatlı gerçeklerdi. Hakan'ın hak ettiği muameleyi görmesini sağlamak yüzde yetmişten fazla kişisel kararıma ve görüşlerime dayanıyordu. Çağlar'ın bunu anlaması gerekecekti. Yine de ikimiz de beyaz bayraklı bir süreç geçirmek üzere orta yolu bulmuştuk. Bu akşamı ikimiz için de unutulmaz kılmaya çalışırken bile iyi hissediyordum. İkimizin de buna ihtiyacı vardı.

Çardağın içini boydan boyda çevrelediğim led ışıklarımın pillerini değiştirdim. Led ışıklar, bir insanın en sevdiği eşyalarından biri olur muydu, bilmiyordum ama o kadar seviyordum ki onlarsız romantik bir akşam düşünemezdim. Hiçbir şey yapmamış olsaydım bile şimdiden çok romantik, loş ve huzur verici bir ortam olmuştu.

Masanın üzerini ise bembeyaz bir kâğıt ruloyla iki kat olacak şekilde kapladım. Aslında saklamak için büyük bir resim defteri almak istemiştım ama böylesi daha eğlenceli olacaktı. Masanın üzeri kocaman bir tuvale dönüşmüştü ve şimdiden Çağlar'ın buraya çizecekleri için heyecanlıydım.

Tezgâhın üzerine hazırladığım atıştırmalık meyve ve peynir tabağını almaya gidiyordum ki telefonumun çaldığını duydum. İnce askılı, beyaz elbisemin cebi olmadığı için telefonumu da mutfak tezgâhında bırakmıştım. Neyse ki çağrı sonlanmadan yetiştim, arayan Gizem'di.

“Her şey yolunda mı? Sana bir bakayım dedim.”

İstemsizce gülümsedim, bu kontrol etme isteğinin nereden geldiğini az çok tahmin edebiliyordum. “Poyraz bir şey mi söyledi?”

“Bir şey söylemekten ziyade gerginliğini hissediyor galiba. Senin daha iyi hissedip hissetmeyeceğini soruyor bana. Bir de sanırım kendisi yüzünden kavga ettiğinizi düşünüyor.”

“Ah, olur mu öyle şey ya? Çocukla konuşmaya fırsatımız olmadı tabii.”

Öğleden sonraki tartışmanın ardından akşamı birlikte geçirmeye karar vermiştik ve dolayısıyla Anıl ile Gizem'in götürdüğü Poyraz'ı arkadaşlarımız biraz daha misafir etmek istediklerini söylemişlerdi. Tabii ki bize biraz zaman kazandırmaya çalıştıklarını anlamıştık ama özellikle bugün için geri çevirebileceğimiz bir teklif değildi. “Benim ilişkinin kıçını toplama yemeğini yapamadan sizinki patladı, iyi mi?”

“Sorma,” diye mırıldandım telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırırken. Zamanımın az olmasından dolayı telefonla konuşurken bir yandan da eksikleri tamamlamaya başlamıştım. Meyve ve peynir tabağını masanın

üzerine bırakırken kâğıdın zarar görmemesi için özellikle dikkat ettim. “Yapacak o kadar çok şey var ki Gizem... Çağlar’la olan iletişimimize bu planlı yoğunluklardan daha çok değer veriyorum. Araya kaynamadan gerginliği tamamen ortadan kaldırmamız lazım.”

“Haklısın, en doğrusu bu. Konuşup halletmişsiniz zaten ama birkaç saat yalnız vakit geçirmek ikinize de iyi gelecek. Bak ne diyeceğim, istersen Poyraz bu akşam bizde kalsın.”

“Aslında bunu ben de düşündüm. Senden rica edecektim ama sonra kıyamadım. Bizimle daha yeni tanıştı. Sizinle de öyle ama daha çok vakit geçirdiğimiz düşünülürse bizimle daha rahat edecektir.” Şarap kadehlerini masaya getirip bu sefer de şişeyi almak için içeri geçtim. “Bu arada muhtemelen huysuzlanır. Durmaz da kötü hissettiğini fark edersen hemen getir, hiç problem değil.”

“Tamam canım, nasıl istersen. Var mı eksik bir şey?”

“Yok, her şey tamam. Şöyle basit ama güzel bir masa hazırladım. İki kadeh şarap ve güzel bir etkinliğin düzeltemeyeceği durum yok, bilirsin,” dedim gülerek.

“Bilirim, bilmem mi?” O da benim gibi gülüyordu. Seviyesi ne olursa olsun, bir ilişki içerisindeyseniz sizi en iyi anlayan kişi her zaman bir başka ilişki içerisindeki arkadaşınızdı.

Telefonu kapatıp masanın son kontrollerini yaparken siyah ve kırmızı kalemleri de götürdüm, bahçeden

kopardığım birkaç çiçekle ortamı daha da romantikleştirdim. Çağlar'ı az çok tanıyorsam en sevdiğim tatlıdan alıp gelecekti, bu yüzden tatlı bir şeyler hazırlamak aklıma gelse de kalan zamanımı son bir kez kendime çekidüzen vererek geçirmeyi tercih ettim.

Bembeyaz, tiril tiril elbisem, dümdüz şekil verdiğim saçlarım ve hafif bir akşam makyajıyla 10 Numara'mla vakit geçirmeye hazırdım. Yatak odasından çıkarken kapının açıldığını duydum. Onu karşılamak için adımlarımı hızlandırdım. Tam da tahmin ettiğim gibi elinde tatlı kutusuyla salona girdiğinde karşı karşıya kalmıştık.

“Hoş geldin, 10 Numara,” dedim çekingen bir gülümsemeyle. Birkaç saat önce birbirimize epey yüklenmiş olmamızın gerginliği hâlâ hareketlerimizden yansıyor.

“Sana tatlı aldım,” dedi elindeki poşeti havaya kaldırıırken. “Hem de en sevdiğin minik muzlu rulolardan, araya bir iki tane çilekli de koydurdum.” Poşeti sehpanın üzerine bıraktıktan sonra yavaş adımlarla yanıma geldi. “Ayrıca aklımı başımdan alacak kadar güzel görünüyorsun. Yüzlerce aklım olsa, yüzlercesinin birden tek düşündüğü sen olurdun.”

“Çağlar...” diye mırıldandım. Yüzümün kızardığını hissederken açtığı kollarının arasına girdim. “Seninle tartışmaktan nefret ediyorum.”

“Geçti.” Bir eliyle beni rahatlatmak istercesine sırtımı sıvazlarken kokusunu derince içime çektim. Ona genellikle çok hızlı yaşadığını ve yavaşlaması gerektiğini

hatırlatırdım ama şöyle bir düşününce, en son ona ne zaman böylesi bir kafa sakinliğiyle sarıldığımı hatırlayamadım. İnsanların hayat akışını yavaşlatmaya çalışırken kendi maratonumun ne kadar kontrolden çıktığının farkında değildim belli ki... “Üzerimi değiştireyim de bir şeyler içelim.”

“Ben her şeyi hazırladım bile.” Geri çekilmeden önce çenesine tatlı bir öpücük kondurdum. “Seninle güzel bir oyun oynayacağız, 10 Numara. İnan ki çok seveceksin.”

“İşte bunu beklemiyordum, hayatım,” dedi saniyeler içinde genişleyen gülümsemesiyle. “Üzerimi değiştirip geliyorum o hâlde.”

“Çardaktayım.”

Çağlar üzerini değiştirmeye giderken salonun ışıklarını söndürdüm, tatlılardan ufak bir tabak yapıp sehpanın üzerindeki küçük hoparlörü de unutmadan çardağa geçtim. Telefonumu hoparlöre bağlayıp sakın ama romantik bir müzik açtıktan sonra yerime oturdum, böylece anın keyfini çıkarmaya başlamıştım bile. Yaklaşık on dakika kadar sonra 10 Numara’m geldi. Geldiği gibi yüzüne yerleşen şaşkınlığı izlemek öyle keyifliydi ki...

“Ne ara yaptın bütün bunları?”

Yerine oturmadan şarabımızı açtı ve kadehlerimize servis ettikten sonra karşıma geçti. “Seninle özel bir akşam geçirmek istedim. Bu gece gözlerini kapattığında yıldızları görebileceksin, ben de seni izleyeceğim.”

“Yoksa?” dedi yüzü ışıldarken. Kadehini kaldırdığında onu yarı yolda karşıladım ve kadehlerimiz birbirine değerken başımla onayladım. Neyden bahsettiğimi anında anlamıştı. “Dur bir dakika, bunu beklemiyordum.”

“Zaman içerisinde rica etmiş olsan da biliyorsun ki kırmızı çizgim, sana gelecekte görüşlerimi yanlış bir şeyler yapmaya kalkıştığın zamandan beri hiç göstermedim.”

“Evet, bu konuda beni hep geri çevirdin, seni hain kadın,” dediğinde ikimiz de bu yorumuna güldük. “Yine de neden göstermediğini çok iyi biliyorum. Anlayabiliyorum da.”

“10 Numara’m, beraber koca bir hayatı paylaşacağız, düşünsene. Bunun yanında iki yıl nedir ki? Heyecanını, beklentilerini, hayallerini, hedeflerini korumak zorundayım. Kendimi her ne kadar bununla başa çıkabileceğim bir noktaya getirmiş olsam da fark etmişsindir, hiç azalmadı. Bazı dönemler senden daha sakindim, bazı dönemler ise daha heyecanlı... Senin önünde yürümek istemiyorum; seninle el ele, yan yana yürümek istiyorum.” Elimi dudaklarına götürüp kibarca öptü.

“Tabii ki arada istisnalar bize de iyi gelecektir,” derken bile sabırsızlandığını görebiliyordum.

“İşte, bu yüzden bu akşam seni biraz heyecanlandırmaya karar verdim. Adalet sağlansın ya da sağlanmasın Çağlar Ataman, sen her zaman bundan daha fazlası

olacaksın. Yeni hedeflerin, hayallerin olmalı. Düşebilirsin, düşebiliriz... Her kalktığımızda yeni hayallerin peşinden koşacağımız yolu aydınlatacak kadar ışıldayabiliriz.”

“Bu yüzden ışığını benimle paylaşmaya karar verdin.”

“Işığımız,” dedim kendimden emin bir tonda. “Her zaman bizim ışığımızdı. Fakat bu sefer sadece göstermeyeceğim, işin içinde sen de varsın.”

“Benim 2024 sürümüm henüz güncellenmedi hayatım, hâlâ sadece *Mucizevi Ataman Kremi*’yim.” Söyledikleriyle küçük bir kahkaha attığımda o da benimle birlikte gülmüştü.

“Korkma, sen işin sadece oyun kısmında varsın,” derken bile istemsizce gülmeye devam ediyordum. Bu gece şimdiden ikimize de çok iyi gelmişti. “Ben seninle gelecek görüşlerimi paylaşacağım, sen ise onları masanın üzerinde çizimlere dönüştüreceksin.” Söylediklerimin ardından daha önce dikkatini çekmemiş olacak ki masayı incelemeye başladı. Gözleri heyecanla parlarken kalem-leri kendine doğru çekmişti bile.

“Bu bildiğimiz kâğıt mı?” Elini dikkatlice masanın üzerinde gezdirdi. Dokusundan normal bir örtü mü yoksa gerçekten kâğıt mı olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Bildiğimiz kâğıt. Özgürce çizebilmen için büyük bir alanın var. Demem o ki elini korkak alıştırma.”

Sonrasında sohbet etmeye devam ettik. Konuştuğumuz konuların çoğu gündelik konulardı, hatta çoğu normalde üzerinde durmaya zaman ayırmadığımız ve belki de saçma gördüğümüz anlardan oluşuyordu. Daha çok konuşmalı ve daha çok birbirimizle paylaşmalıydık.

Akademi, takım, antrenmanlar, yarışlar, maçlar, başarılar, yenilgiler, dostlar, dost olmayanlar... Birbirimizi yeterince sevmiyor olsak aslında bizi tüketebilecek ve belki de bizi sevmenin yeterli olmayacağı yerlere götürebilecek yanlarımızdı bunlar. Güçlerimiz olduğu kadar zayıflıklarımızdı.

Çağlar ikinci kadehlerimizi doldururken daha öncesinde minderin altına sakladığım, onun da uzun zamandır görmediği en sevdiğim kuvars kristali taşıyı çıkardım. Sivri köşeleri biraz korkutucu olsa da kendini diğer taşlarımdan ayıran, her zaman bu köşeleri olmuştü. Hafifçe yukarı doğru kaldırıp tek gözümü kapattım. Loş ışığı içinden geçirip yansıtıırken etrafa yaydığı parıltı büyüleyiciydi. Doğanın böyle bir oluşum sunabiliyor olması bile kendi başına büyüleyici değil miydi zaten?

“Bu taşı hatırlıyorum,” dedi Çağlar. Biraz yaklaşıp benim gibi yansımaları görmeye çalıştı. Aynı zamanda doğru hatırlıyordu. Bu, 10 Numara’yla gelecek görüşlerimi paylaştığım anda kullandığım taşı.

“Biraz canın yanacak, biliyorsun değil mi?” İstemsizce yüzümü buruştururken o heyecanlı bir şekilde gülümsemeye devam etti.

“Katlanabilirim.”

“O zaman...” dedi ben elimi ona doğru uzatırken. “Elin,” diye mırıldandım. Saf bir güven ifadesiyle elini avucumun içine bırakıp gözlerini kapattığında gözlerim dolmaya başladı. Sonsuz güveni, benim güvenli alanımdı.

En başından beri...

“Gözlerini sakın açma.”

Başını onaylarcasına yukarı aşağı salladı ancak belli belirsiz bir hareketti. İkimiz de mümkün olduğu kadar yavaşlamıştık. Derin bir nefes alıp sevdiğim adamın yüzünü saniyeler boyu izledim. Gözlerinden dudaklarına kadar her yerde dolandı bakışlarım. O kadar zaman geçmişti, şimdiye kadar çoktan alışmış olmam gerekmiyor muydu güzelliğine? Kalbimin hâlâ ilk günkü gibi bir aşkla gümbür gümbür atması normal miydi? Avucumdaki elinin sıcaklığını hissetmek yirmi yıl sonra da ruhumu bu kadar derinden besleyecek miydi?

Elini hafifçe kaldırıp taşı koymadan önce avucunun içini sevgiyle öptüm. Dudaklarımın avucuna değmesi, anında tatlı bir tebessüm olarak yansıdı yüzüne. Heyecanı gittikçe artsa da şu an daha sakin olduğunu hissedebiliyordum.

Taşımı avucunun içine bırakmadan önce sivri kısmıyla ince bir çizik bıraktım. Minik birkaç kan damlası ince çizginin kenarlarında toplanırken kendi avucumun içine bastırdığım taşla birlikte tuttum elini. Her şeyi değil belki ama unuttuğu gelecek görüşlerimden birkaçını

göstermek için kapattım gözlerimi. Gözlerimi kapattığım an istemsizce bir damla yaş süzüldü yanağıma doğru.

Olduğum yerden ve zamandan koparken bu kez yalnız değildim.

Genç bir adam, üzerinde uzun süredir giymediği mavi-beyaz forması.

Koskoca sahada boş bir koltuk yok, tüm salon tıklım tıklım dolu. Herkes tek bir ağızdan bağırıyor gibi.

Spot ışığının altında parlayan 10 Numara.

Coşkulu bir spiker. "Efsane basketbolcu ve yeni antrenör Çağlar Ataman'ın merakla beklenen jübile maçı önümüzdeki ay oynanacak."

Bir çift... Sahanın ortasında delicesine bir mutlulukla sarılıyorlar birbirlerine. Adam, kadını etraftakilerin bakışlarına aldırmadan kaldırıp birkaç tur döndürüyor. Çığlık kıyamet bir neşe.

"Adalet bazen alınmış bir intikamın gölgesinde değil, atılabilecek en mutlu kahkahanın tınısında gizlidir."

Ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi sakince verirken olduğum ana yavaşça geri döndüm. Her ne kadar uzun zamandır olmadığı kadar zorlanmış olsam ve elbisemin açıkta bıraktığı yerlerin büyük kısmının şimdiden morardığını fark etsem de buna değerci.

Çağlar ise hızla inip kalkan göğsü, tek çizgi hâlinde ıslaklıklar olan yanakları ve titreyen elleriyle açtı

gözlerini. Bir süre konuşmak istese de hiçbir şey dökülmedi dudaklarından.

“Sihir gibi...” diye fısıldadı en sonunda. “Yıllar geçse de buna alışabilmem mümkün değil.”

“Geleceğinin şekillenmesinin sana bağlı olduğunu unutma, 10 Numara. Gördüklerin değişken ama gördüğün gibi korkacak hiçbir şey yok.” Ellerimi bırakıp bana sıkı sıkı sarıldı. Hissettiği duygu yoğunluğu etrafımızda gözle görülen bir çember gibiydi. Geleceğimiz, sanki bizi bir çember gibi çevreliyordu.

Geri çekildiğinde kalemleri işaret ettim. “Sıra sende. Neler gördüğünü çiz bakalım. Ben de şarabımı yudumlarken bu güzel görüntünün keyfini çıkaracağım. Ayrıca ne kadar güzel çizersen -ki tek jüri benim, ona göre sürpriz bir ödülün olacak.”

“Önce kollarına baksaydık...” dese de iyi olduğumu gösterircesine kadehimi alıp dizlerimi kendime doğru çektim. Arkama yaslanıp rahat bir pozisyonda onu izlemeye başladığımda kalemi eline aldı. Morluklarım sayıca fazlaydı, bu sebeple iyileştirmesine izin verip daha akşamımızın ortasında güçsüz düşmesini istemiyordum. Yine de yaklaştıkça yaklaştı ve çizmeye başlamadan önce dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Şarabı dökmemek için kadehimi sabit tutmaya çalışsam da boştaki elimle onu ensesinden kendime doğru çekip öpücüğüne karşılık verdim. Akademiden

dönmeden duş aldığı o kadar belliydi ki içime çektiğim her nefeste nane kokusu ciğerlerimi dolduruyordu.

Geri çekildiğinde henüz ayrılmasını istemediğim için bırakmadım onu. Dudaklarım çenesinden boynuna doğru öpücüklerden bir yol oluştururken askılarımdan biri düşüp omzumu tamamen açıkta bıraktı.

“Biraz daha yakınımda durursan başka bir şey çizmek zorunda kalacağım,” derken parmağını askımın ucuna geçirip omzuma kibarca yerleştirdi. Başımla onaylayarak yutkundum ve onu son bir defa öptüm.

“Haydi başla bakalım, 10 Numara.”

Yerine geçti, ağzına çilek dilimlerinden birkaç tane attı ve şarabını yudumlayıp keyifli bir şekilde masanın üzerine doğru eğildi.

“Muazzam çizim yeteneklerimi görmeye hazır mısınız?”

“Keyfine bak hayatım, ben göreceklerime hazırım.” Çöp adam çizeceğini ikimiz de biliyorduk... Çardağı dolduran müzik ve sevgi dolu bakışlarım eşliğinde anın keyfini çıkardığını izlemek enerjimi yenilemişti. Gücüm de yerindeydi şimdi, devam edebileceğime dair inancım da yeniden canlanmış gibiydi.

Arada bir kırmızı kalemle destekledi çizimlerini. Ne çizebileceğini az çok bilsem de alanın büyüklüğü ve ortamın güzelliği ona kendini daha rahat ifade edebilme özgürlüğü tanıyordu tabii. Yaptığı çizimlerin etrafına aklına ne gelirse çizmeyi de ihmal etmiyor, masanın

benim olduğum taraflarına ise kalpler çizerek eğleniyordu. Onu en son ne zaman bu kadar eğlenirken gördüğümü hatırlamıyordum.

“Bunu daha sık yapmalıyız.”

“Bir sonraki akşamımızın oyuncusu sen olacaksın.”

“Nasıl istersen,” dedim çizdiklerine bakmak için yanına yaklaşıırken. “Şaşırt beni, 10 Numara

Yaklaştığım gibi belimi sardı ve masayı, leye bilmem için beni yanına çekti. Kolları masaya doğru eğilirken çoktan gülmeye o bile. “Çağlar, bunlar ne böyle? Çöp adam çiziyordum.” Bir an için o kadar çok güldüm ki o sizce benimle birlikte gülmeye başladı. Çöp ad bundan daha iyiydi, her taraf biçimsiz kopyaları doluydu ama en güzeli saha çizimiydi. Son gördüğü resmetmek istemişti belli ki.

“Bak bu mesela, dünyanın en güzel çizimi olduğunu görüyorsundur, hayatım.”

“Hangisi?” Gösterdiği çizime doğru eğildim. “Vay canına,” dedim, çizmeye çalıştığı her neyse henüz anlayabilmiş değildim gerçi. “Gerçekten, bunu sergilemeliyiz.”

Çizdiği en büyük görüş, sahanın ortasında sevinçten birbirimize sarıldığımız ve en coşkulu olduğumuz anlardan biriydi. Sahayı şaşırtıcı derecede iyi çizmişti doğrusu. Beni güldüren kısmı, sahanın ortasında resmetmeye çalıştığı sarılan çiftti. Sarılıyorlar mıydı,

benim olduğum taraflarına ise kalpler çizerek eğleniyorduk. Onu en son ne zaman bu kadar eğlenirken gördüğümü hatırlamıyordum.

"Bunu daha sık yapmalıyız."

"Bir sonraki akşamımızın oyuncusu sen olacaksın."

"Nasıl istersen," dedim çizdiklerine bakmak için yanına yaklaşıırken, "Şaşırt beni, 10 Numara."

Yaklaştığım gibi belimi sardı ve masayı daha rahat inceleyebilmem için beni yanına çekti. Kollarının arasında masaya doğru eğilirken çoktan gülmeye başlamıştım bile. "Çağlar, bunlar ne böyle? Çöp adam çizersin sanıyordum." Bir an için o kadar çok güldüm ki o da istemsizce benimle birlikte gülmeye başladı. Çöp adam çizse bundan daha iyiydi, her taraf biçimsiz kopyalarımızla doluydu ama en güzeli saha çizimiydi. Son gördüğünü resmetmek istemişti belli ki.

"Bak bu mesela, dünyanın en güzel çizimi olduğunu görüyorsundur, hayatım."

"Hangisi?" Gösterdiği çizime doğru eğildim. "Vay canına," dedim, çizmeye çalıştığı her neyse henüz anlayabilmiş değildim gerçi. "Gerçekten, bunu sergilemeliyiz."

Çizdiği en büyük görüş, sahanın ortasında sevinçten birbirimize sarıldığımız ve en coşkulu olduğumuz anlardan biriydi. Sahayı şaşırtıcı derecede iyi çizmişti doğrusu. Beni güldüren kısım, sahanın ortasında resmetmeye çalıştığı sarılan çifti. Sarılıyorlar mıydı

bırbirleriyle savaş hâлиндeler miydi yoksa sadece kimin kim olduğu belli değil miydi, çözemiyordum.

“Bence bu daha güzel. Ne anlatmaya çalıştığını anlayabiliyorum en azından. Özellikle şu konfetiler ve kalpler... Coşkumuz ancak bu kadar net ifade edilebilirdi.”

“Alay etme benimle,” dedi yanağımdan öperken.

“Alay etmiyorum, bunlar o kadar güzel ki... Zihninde beliren görüntüleri somutlaştırmanı istemiştim sadece. Çünkü 10 Numara’m, gelecek sadece benim zihnimde değil, senin parmaklarının ucunda parlıyor çoğu zaman. Ne görürsem göreyim ya da nasıl bir gelecek bizi beklerse beklesin bunu şekillendiren biziz, bunu unutmamamı istiyorum.” Belimdeki elinden destek alarak yükseldim ve iki kolumu boynuna doladım.

“Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

Başımı olumsuz anlamda sağa sola salladım. “Seninle yeni hisler peşindeyim, 10 Numara. Mecbur uyum sağlayacaksın.”

“Hera? Çağlar?” diyen sesi duyduğumuzda istemsizce gülümsedik. Bunun olacağını beklemiyordum desem yalan olurdu. Malum, en sevdiği şey vişne olduğu için içeceklerimizi vişne suyu sanıp bodoslama dalmasından korkarak şarap kadehlerimizi ve şişeyi koltuğun arkasındaki boşluğa doğru bıraktım.

“Çardaktayız!” Çağlar’ın seslenişinden saniyeler sonra küçük misafirimiz koşa koşa yanımıza gelmişti bile. Hemen ardından koşturan ise Gizem’di.

“Kusura bakmayın, daha fazla tutamadım. Sizi çok özlediğini söyleyince de kıyamadım.”

“İyi yapmışsın.” Poyraz, Çağlar’ın kucağına atladığında iki gün olmuş olmasına rağmen bir rutin hâline dönüşen helikopter oyunu oynanmaya başladı.

“Nasılsınız, iyi misiniz?”

“İyiyiz, canım,” dedi Çağlar helikopter hâlindeyken. “Sen nasılsın? Erkek çocuk biraz başını döndürmüş gibi. Anıl nasıl?”

“Bir yaşındaki kızımızın hızına yetişemediğimiz konusunda hemfikiridik. Ta ki Poyraz’la tam olarak tanışana kadar. Erkek çocuğu diye bir gerçek varmış,” dedikten sonra kendisine gülerek bakan çocuğa sevgi dolu bir öpücük gönderdi. “Anıl da iyi ama biraz gergin bir döneminde, Çağlar... Seni de çok özlüyor şu sıra.”

“Ee, ben onu çağırıyorum akademiye. Öğle aralarında gel, beraber yemek yiyelim ya da antrenman sonlarında haber ver, kahve içelim diyorum. Kendisi haber vermiyor.”

“Hayatımızdaki erkeklere ne oluyor yahu? Hepiniz birbirinizden bihabersiniz. Acilen bir araya gelmeniz lazım,” dedim onaylamayan bir tavırla. “Böyle olmaz.”

“Ne yapalım, kızım? İş, güç, yoğunluk üçgeni hep. Başka bir şeyden değil yani.”

“Yine de biraz sıkıştırırsan olmaz mı? Endişeleniyorum.”

“Tamam,” dedi Çağlar ikiletmeden. “Endişelenme sen. Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin. Haytanın kulağından tutup dışarı çıkarırım ben onu.”

“Cansın sen Çağlar, abartmıyorum. Basketboldan soğutuyorlar insanı.”

“Sorma,” dedim. En başından beri Çağlar’a anlatmak istediğim ama anlatamadığım şey tam olarak buydu.

“Soğumayın soğumayın. En büyük destekçilerimizin, en sevdiğimiz şeylerden hoşlanmaması bile inanın ki çok büyük bir kâbus.” Anlamadığını buradan da anlayabilirsiniz. Mevzu her zaman çok farklıydı, hoşlanmak ya da hoşlanmamak değildi.

“O zaman iyi bakın siz de kendinize. İşler kötü gittiğinde çekilmeyin kabuğunuza. Yanlış mıyım?”

Çağlar bu sefer onaylamıştı Gizem’i. “Bu noktada haklısın. Bu süreçleri izlemek ya da desteklemek kolay olmasa gerek.”

“Neyse, ben kaçayım şimdi. Esin’i babasına bıraktım. Esin saç çekmeyi huy hâline getirdi, Anıl da saçları konusunda çok hassas bir dönemde.” Gülmemek imkânsızdı, hayatımızın bu evresinde olduğumuz için mutluydum

işin doğrusu. Şikâyetçi olduğumuz günlük rutinlerimiz bile öyle değerliydi ki...

Gizem'i yolcu ettikten sonra çardağa geri döndüm, bizim helikopterler masaya iniş yapmışlardı. Poyraz, Çağlar'ın hemen yanındaki koltuğa oturup masanın boş tarafını süslemeye başlamışken 10 Numara arkasına yaslanmış, keyifle onu izliyordu. Yerime oturup muzlu rulolardan birini yemeye başladım. Poyraz ise bir anda kaşlarını çattı ve Çağlar'ın çizimini dikkatli bir şekilde incelemeye başladı. Ardından daha biz ne olduğunu anlamadan gözleri saniyeler içinde doldu, küçücük gözlerinden küçücük yaşlar yanaklarına doğru indi.

Endişeyle oturduğum yerden doğruldum. Bir an için Çağlar'la birbirimize bakakaldık. Böyle durumlarda ne yapılırdı?

“Neden beni çizmediniz?” diyerek resmen ağlamaya başladı. “Burada ben de vardım. Şuradaydım,” derken Çağlar'ın hemen yanındaki boşluğu işaret etti. “Balonları da çizmemişsin.”

“Bu sadece bir resim,” dedi Çağlar dikkatli bir şekilde. Yaklaşımımızın, çocuğun ruh hâlinde önemli bir rol oynayacağını ikimiz de biliyorduk ama işin kötü tarafı, bu yaklaşımın nasıl olacağı hakkında pek bir fikir sahibi değildik. “Ayrıca şu an burada beraberiz. Gel, seni de çizelim.”

“Ben de oradayım!” Israrcı bir tavırla belirttiği noktayı anlayabiliyordum ama o an aklıma başka bir şey geldi. *Senin küçüklüğüne ne kadar benziyor...*

Dillendirmeyeceğim bir düşünce de olsa Poyraz'ın bizim hakkımızda bu kadar uyumlu ve bize bu kadar hâkim olması korkutucu bir düşünceyi zihnimde besledikçe besliyordu.

“Evet, sen de oradasın. Biz de tam seni çiziyorduk zaten geldiğinde. Gel haydi, nerede olmak istiyorsan oraya çizelim seni.”

“Tamam,” dedi burnunu çekerek. Sabahtan beri söylediklerinin neredeyse çoğu burada olduğunun onaylanmasıyla ilgili bir ihtiyaç belirtisi gösteriyordu bize. Nedenini anlayamıyordum, doğrusunu söylemek gerekirse altında bir neden aramak şu an için korkutucu geliyordu. Hiçbir zaman normal bir zaman akışım olmamıştı, bunun farkındaydım.

Zamanla çok fazla oynarsam bunun farklı tecrübeler getirmesinden de çekindiğim, içimde bunun kötü bir hissiyatını barındırdığım çok fazla zaman olmuştu bu süreçlerde. Sadece denemek için bile olsa birçok hayatın zaman akışıyla oynamıştım ve onların iyiliği için bile olsa olması gereken akışı bile isteye tehlikeye attığım çok olmuştu.

Geleceğin sihirli parıltıları hayatımızı çoğu zaman isteğimiz doğrultuda şekillendirmişti çünkü bunun farkındaydık ve geleceğin değişkenliğini kabul ederek

kartlarımızı oynamışuk. Ya bu sefer zaman bizim kartlarımızı bize hiç beklemediğimiz bir anda reste çeviriyorsa?

Poyraz'ı tekrar kucağına alan Çağlar, gözyaşlarını silip kalemi eline verdikten sonra uzanıp küçük bir parça tatlıyı da kibar bir şekilde yedirdi. "Ağlama, tatlı ye."

"Sen de ye."

"Ben tatlı sevmem ki..."

"Sen de ye..." diye tekrar ağlamaya başlayacaktı ki rulolardan birini alıp 10 Numara'nın ağzına resmen tıktırdım. Tekrar ağlamasından başka korktuğum hiçbir şey yoktu. Çağlar'ın da ağzındakini çiğneyip yutmasından başka bir seçeneği yoktu.

Burnunu çeke çeke kendini resmin içine dâhil etmeye çalışırken neyse ki sakinleşti ve huysuzluğundan bir an önce sıyrıldı. Derin bir nefes alsam da içimi huzursuz eden düşüncelerim öyle ya da böyle geriye atılabilir değildi.

Kucağındaki çocuğun sırtını sıvazlarken ben de onun omzunu yavaşça okşamaya başladım. Birbirimize bakarken konuşmamıza gerek yoktu; o benim ne düşündüğümü çok iyi biliyordu, bense onun.

Arkasına yaslanıp çocuğun çizim yaparken sakinleşmesini fırsat bilerek bana yaklaştı. "Bütün kamera görüntülerini inceledim," diye mırıldandı. Sesini düşürebileceği kadar düşürünce Poyraz'ın duymasını istemediğini anladım. "Sana söyleyeceklerimi nasıl

normalleştirebilirim, bilmiyorum. Bakabileceğim kadar baktım; kaldırım boyunca yürüyor, biz sabah dört gibi görüyoruz kendisini ama biz kapıdan çıkana kadar onu gördüğümüz noktada öylece duruyor. Yürüdüğünde saat o kadar da geç değil aslında, etrafta birkaç insanın dolaştığı saatler. İşin garip tarafı bizimle tanışana kadar herkes için görünmez gibi... Gecenin ikisinde bu kadar küçük bir çocuğun bu şekilde etrafta dolandığını görsen en azından dönüp bir bakarsın, değil mi? Hiçbir şey yapmak istemesen bile annesi ya da babası etrafta mı diye bakarsın yani. Yanından geçip akademinin kapısında bizimle buluşana kadar kimse fark etmiyor Poyraz'ı. Sonrasında ise olanları biliyorsun. Bir garip hissediyorum, Hera. Neler döndüğünü adlandırmakta zorlanıyorum ama ben de hiç yabancılık çekmiyorum.”

Çağlar'dan duyduklarım kafamı iyiden iyiye çorbaya çevirirken gözlerimi birkaç saniyeliğine kapatıp düşüncelerimin ve duygularımın birbirine karışmasını engellemeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda ise Çağlar uzanıp başımı sevgiyle okşadı. “Sakin ol.”

“Düşüncelerimi sesli bir şekilde dile getirmeye cesaretim yok Çağlar, hazır değilim,” diye mırıldandım istemsizce.

“Hiçbir şeyi dile getirmene gerek yok. Sadece biraz gözlemleyelim.” Onaylarcasına başımı salladım fakat içimdeki huzursuzluğun gittikçe artmasına da engel olamıyordum. O an elindeki kalemleri masaya bırakan Poyraz nihayet yüzündeki gülümsemeyle bize döndü.

Ağladığı için hafifçe kızaran gözleri daha da üzülmemeye neden olsa da kendimi tutmayı denedim.

“İşte, şimdi oldu!” dedi küçük parmaklarıyla çizdiği kendini gösterirken. Sarılan ikilinin yanına kendini öyle çizmişti ki o an bu çizimi hayatım boyunca saklayacağımı biliyordum. Biz birbirimize sarılırken o da bacaklarımızdan da olsa bize sarılıyordu. Kollarını upuzun çizmiş, ikimizi de kollarının arasına almıştı. Kırmızı kalemle her birimizin kalbini çizmişti boş gövdelerimize. “Ben de buradayım.” Çağlar’ın kucağından benim kucağıma tatlı bir transfer gerçekleşti. Gözlerini ovuşturup göğsüme sokulduğunda nereden geldiğini bilmediğim ağlama isteğiyle savaşmaktan yorulmuş bile sayılırdım. “Uykum geldi,” derken küçük, tatlı bir kediyi andırıyordu. Tatlılığı ilk günden beri başa çıkabileceğimizden fazlaydı.

“Aç değil misin?” dedim başını okşarken.

“Gizem bana köfte yaptı. Biraz da pilav yedim.”

“Ooo!” Çağlar yanımıza yaklaştığında ben de onun göğsüne yaslandım. Yaslandığım gibi başımı öptü. “Gizem’in köftesi meşhurdur. Resmen ziyafet hazırlamış sana, yarasın.”

“Çok lezzetliydi. İki tane daha istedim, hemen yaptı.” Gözleri kapanmak üzere olsa da konuşma isteği daha ağır basıyor gibiydi. “Yarın ben de diğer çocuklarla birlikte basketbol oynamak istiyorum.”

Dönüp Çağlar'a baktığımda gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. İkimizin yüzünde de yorgun bir ifade olmasına rağmen dudaklarımızda durumu biraz olsun kabullendiğimizi gösteren bir tebessüm belirmişti.

“Şimdi güzelce uyu. Yarın arkadaşlarla basketbol oynamanı sağlayacağım, merak etme.” Çağlar isteğini onayladıktan sonra başını koyduğu göğsümde uyumaya başlayan Poyraz'ın başını, onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça öptüm.

Sevgi dolu bir çocuktuk Poyraz, konuşmayı çok seviyor ve kendini ifade edebilme becerisini etrafındaki insanlara çok güzel yansıtıyordu. Yine de bebeklikten yeni çıkmıştı en nihayetinde. Yaşını bile henüz tam olarak bilmesek de maksimum beş altı yaşlarında olmalıydı. Kırılıyordu, sevmeye ve onaylanmaya duyduğu ihtiyaç da buradan geliyordu zaten. Bense onu sevmekten başka hiçbir şey yapmak istemiyordum, tıpkı şu anda olduğu gibi. Üstelik Çağlar'ı ilk defa bir baba figürü olarak görmek, farklı bir bakış açısı yakalamama neden olmuştu.

“Bu arada,” diye mırıldandım sessizce başımı kaldırarak. “İleride çocuğumuz olduğunda çok iyi bir baba olacaksın. Seni Poyraz'la oynarken görmek kalbimi hızlandırıyor.”

“Ben de senin için aynısını düşünüyordum desem? Birlikte o kadar güzel görünüyordunuz ki size yakın olma ihtiyacımı bastıramadım. Sen Poyraz'la birlikte göğsüme sokulduğunda ise bütün dünyam kollarımın arasında gibi hissettim. Hera Koçoğlu Ataman, benim Gelecek

‘Tanrıçam, sanırım yine farkında olmadan sihriyi konuşturuyorsun.’

Başını eğip zarif bir öpücükle bitirdi sözlerini. Bir defa daha âşık olmuşum.

Dediği gibiyse bile benim ne derece bir sihir gerçekleştirdiğim belli değildi ama asıl sihri Çağlar Ataman’ın dudaklarında tattım o an. Hiçbir şeyin sonsuza kadar iyi ya da sonsuza kadar kötü devam etmeyeceğini bilsem de kendi maceramızın hep böyle sihirli geçmesini diledim.

Sonsuzluk, iddialı bir zaman terimiydi belki ama ileride yaşayacağımız anların sonsuzluğunda yeni bir başlangıcın kapısında gibiydik. Ve bu kapı, görkemli korkularımızın ta kendisiydi belki de. Bunu yakın zamanda derin bir buruklukla anlayacağımızın ise farkında bile değildik.

BÖLÜM 4

“Hera, bu adam beni sinir ediyor.”

Poyraz, seans koltuğunda uzanmış, tavanı izlerken Kerem’e katlanamadığını o kadar tatlı bir şekilde dile getirmişti ki gülmeden geçmemiz mümkün değildi.

“Büyük küçük her insanı nasıl bu noktaya getirmeyi başardığını anlamıyorum.” Neyse ki Kerem genellikle bundan keyif alan bir adamdı. Herkesin yapısı farklıydı işte, biri bana böyle bir şey söyleyecek olsa gülebileceğimi sanmıyordum ama tatlı adamın keyfi epey yerindeydi.

“Bana sinir olmanızın nedeni, haklı olduğumu bilmeniz ve söylediklerimi yapmaktan başka çareniz olmadığını öyle ya da böyle kabul etmek zorunda kalmanız,” dedi Poyraz’ın elini tutarken. “Bak küçük adam, ben sana yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Ama benden hep çok zor şeyler yapmamı istiyorsun. Yoruluyorum, midem bulanıyor,” dediğinde gülüşüm saniyeler içinde soldu ve yüzüme buruk bir ifade yerleşti. Kerem genellikle ifadelerini kontrol altında tuttuğu için

ne düşündüğünü anlayamasam da benim ne düşündüğümü gayet iyi biliyordu.

Hep işin içinde olan taraf olduğumdan olsa gerek, dışarıdan nasıl görüldüğünü ya da hissettirdiğini anlamam hiçbir zaman mümkün olmamıştı. Bir başkasının bu durumunu kabullenmesinin ne kadar zor olduğunu yeni yeni anlıyordum. Doğrusu aynı durumu yaşamıyor olsaydım nasıl bir tepki vereceğimden ben bile emin değildim.

Yorulduğunu biliyordum hatta çoğunlukla zaman algısını korumaya çalışmanın bile insanı içten içe nasıl tüketebileceğinin en yakın örneklerinden biriydim.

“Bugünlük daha fazla zorlamasak mı?” diye mırıldandığımda Kerem tek kaşını kaldırdığı o meşhur bakışından attı omzunun üzerinden.

“Birkaç seans önce, müdahale etme isteğini bastırmakta zorlanacaksan dışarıda bekleyebileceğini söylemiştim.”

“Özür dilerim, haklısın,” desem de Poyraz’ın moraran kollarını gördükçe bocalama hissiyle baş başa kalıyordum. Yaptıklarımızın hepsi onun daha sağlıklı hissetmesi ve zamanını verimli geçirmesi içindi, bunun da farkındaydım ama her farkındalık hissi, gerekli olanı uygulama özverisini beraberinde getirmiyordu maalesef. *İradeni kullan*, diye geçirdim içimden. Ardından çantamdan telefonumu çıkarıp Kerem ve Poyraz’ı biraz baş başa bırakmanın daha iyi olacağına karar verdim. Ve işin doğrusu, konuşmak istediğim biri vardı.

Sessizce odadan çıkıp koridordaki koltuklardan birine oturdum. Derin bir nefes alıp başımı duvara yasladığımda gözlerim istemsizce kapandı. Gerginliklerimiz yavaş yavaş diniyor gibiydi ya da biz bu alıştığımız yeni gerginlik seviyesi içinde bununla nasıl yaşayacağımızı öğrenmiştik.

Sürpriz bir bebeğimiz daha yoldaydı, ayrıca Poyraz herkese gelecekleriyle ilgili verdiği bilgilerle bizi fazlasıyla diken üstünde tutmayı başarıyordu. Ona kızmak öyle imkânsızdı ki... O aklımı başımdan alan tatlılığı, insanın içini rahatlatan sesi ve gülüşüyle evimizin neşe kaynağı hâline gelmişti.

Poyraz aramıza katılalı bir aydan fazla zaman olmuştu. Nasıl geçtiğini anlamadığım bu zaman aralığında yepyeni bir yönümü keşfetmiştim. Tüm bu endişelerin ve planların arasında bir çocuğun varlığı, aslında düşündüğüm kadar zor değildi. Çağlar da benimle aynı fikirde miydi, bilmiyordum ama çocuk fikrine özellikle Poyraz'ın varlığından sonra o kadar da mesafeli değildim. Öncelikle bu meselelerin içinden çıkmamız ve çözemediğimiz noktaların üzerine yoğunlaşmamız gerektiğini bilsem de düşüncelerim değişmiş sayılırdı.

Tam o sırada çalan telefonumun ekranına şaşkınlıkla bakakaldım. Arayan annemdi, biraz kafamı toparladıktan sonra onunla konuşmak için odadan ayrılmıştım. Hissetmiş olmalıydı. "Anne," dedim şaşkınlığımı gizlemeden. "İnanır mısın, ben de tam seni arayacaktım."

"İçim geçmiş koltukta, rüyamda gördüm seni, yavrum. Bir bakayım dedim nasılmış benim fare suratlım."

Küçükken çok ufak bir yüzüm ve sivri bir çene hattım olduğundan bana fare diye seslenirlerdi. Genişçe gülümsedim.

“Bunu duymayalı çok uzun zaman olmuş.”

“Doğru düzgün konuşamıyoruz ki kızım. Çok yoğunsunuz ikiniz de. Tabii, bir de şehirler farklı olunca.”

“Haklısın,” diye mırıldandım üzgün bir ifadeyle. “Seni daha çok aramam gerekirdi.”

“O yüzden demedim, hemen astın suratını, değil mi? Asma. Yakın zamanda sana güzel haberler vermeyi umuyoruz babanla.”

“Yoksa?” Oturduğum yerde istemsizce dikleştim. Bir süredir aramızda dönen bir muhabbet vardı ama gerçekleşme ihtimali o kadar düşük bir mevzuydu ki üzerinde fazla konuşmamıştık.

“Eh malum, tüm sevdiklerimiz İstanbul’da. Siz evleneli de oldu biraz, torun gelmeden biz gelelim dedik. Sevdiklerimizle vakit geçireceğimiz ne kadar vaktimiz var, kim bilir? Bu kadar ayrı kalmak yeter.”

“Anne...” diye mırıldandım gözlerim dolarken. “Bu, son zamanlarda duyduğum en güzel haber. Babam o iş zor, diyordu. İş meselesini halledemediği için gelemiyordunuz hani? O kadar mutlu oldum ki... Tekrar birlikte olacağız, bu harika!” Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Burnumu çekmemden ve sesimin tonundan anlamış olacak ki annemin de sesi titremeye başladı.

“Çağlar oğlumuz sağ olsun, babanın iş meselesini bir süredir çözmeye çalışıyordu zaten. Geçen gün haber verdi bize, halletmiş. Özel bir eğitim kurumunun müdürlüğünü yapacak. Gelebiliyorsak bu sizin sayenizde.”

Daha çok ağlamaya başlamıştım, bütün bu olanlardan o kadar bihaberdim ki nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Çağlar, benim düşünceli 10 Numara'm... Yine yapmıştı yapacağını işte. Üstelik bunu sessiz sedasız halletmesi, yaptıklarını gözümde daha görkemli kılıyordu.

“Bak şimdi, yapma Hera. Sevinesin, mutlu olasın diye haber verdim sana. Ağlama, kızım benim.”

“Mutluyum zaten, çok mutluyum. Son zamanlarda hep aklımdasın. Yaşadığımız şeylerin aslında ne kadar yıpratıcı olduğunu yeni yeni anlıyor gibiyim. Benim için hep yıpratıcıydı ama sizin için daha zor olmalı.”

Telefonun diğer ucunda derin bir nefes aldığını duyduğumda ona konuşması için zaman vermek istedim. “Kerem mi sana anlatıyor böyle şeyleri?” dediğinde yanlış anlaşılmaya izin vermeden müdahale etmek istedim.

“Yok yahu, diyorum size Kerem'le aramız çok iyi diye. Hatta o bizim, hepimizin ışığı gibi... Öyle anlarda yol gösteriyor ki bize, onun desteği hepimiz için çok değerli.” Bu geçen sürede biz geçmiş i geride bırakmanın yollarını kendi aramızda bulmuş ve hayatlarımızı bir şekilde bir arada tutmayı başarmıştık. Annem ve babam için ise durum biraz daha farklıydı. Bizden uzakta oldukları için nasıl bir dinamik kurduğumuzu gözlemleme

fırsatları olmuyordu. Geleceğin yansımalarını hissetmeden geçmişin gölgesini silmek için yeterli gücü bulmak zor oluyordu hâliyle. “Ufak bir misafirimiz var,” dedim ama ayrıntılardan bahsetmeye pek niyetim yoktu. Ne olacağı belli olmayan bir durum için daha fazla insanın işin içinde olmasını istemiyordum.

“Çağlar oğlum bahsetti,” dediğinde bu sefer o kadar şaşırmamıştım ki...

“Maşallah, siz de sürekli konuşuyorsunuz herhâlde.” Gülümseyerek arkama yaslandım. Bayağı hoşuma gitmişti doğrusu. Bu akşam 10 Numara’nın en sevdiği yemeği yapmaya karar verdim.

“Arıyor, ilgileniyor, sağ olsun. Senin çok yoğun olduğundan bahsediyor, bizi özlediğini ama başının kalabalığından eve gelince nasıl bayıldığını da söylüyor. Gülüyoruz arkandan.”

“Bak sen ya, arkamdan gülüşmeler falan... Helal olsun size.” Hep böyle bir iletişimleri olmasını dilemiştim. “Ama nasıl bayılmayayım anneciğim, bir sürü adamla uğraşmak kolay mı?”

“Hiç sorma ya. Ben biriyle başa çıkamıyorum da... Erkekler işte, yoklukları zaman ziyanı olsa da varlıkları saç beyazlatıyor. Son zamanlarda babanı burada bırakabilmenin yollarını arıyorum.” Alay ettiğini bildiğim için sadece güldüm. “Bu arada kolay değildi, evet.” Cevap vermek istemediğini düşünmüştüm ama belli ki cevaplamak için doğru zamanı beklemişti. “Sana kolaydı diyerek yalan söyleyemem. Sadece bizim için değil

üstelik, senin için de zordu. Arkadaşların yoktu, akrabalarımızdan uzak kaldığımız için kuzenlerin yoktu, belli bir yaşa gelene kadar Gizem dışında bir akranın yoktu. Onu da zaten Kerem'in seanslarından seanslarına görüyordun. Gelecek hakkında ise ister istemez bilgi sahibiydik, yine de değişkenlik bizi hep diri tuttu, Hera. Bocaladığımız çok an oldu, inan ki oldu. Yine de günün sonunda toparlanmanın bir yolunu her zaman bulmaya çalıştık.” dedi sakın bir ses tonuyla.

“Şimdiki aklım olsa sana daha çok tolerans gösterirdim. Seni daha çok anlamaya çalışırdım ama neyi anlamam gerektiğini de bilmiyordum ki... Anlasam bile bu sefer ne yapmam gerektiği bir muammaydı. Yaşın küçüktü, en ufak bir tepkimin sende kalıcı hasarlar bırakmasından korktuğum için histerik davrandığım çok zaman olduğunu inkâr edemem. Sürekli diken üzerinde olmak insanı huysuzlaştırır, bu yüzden huzur önemlidir. İnsanın en güzel huylarını, güzel yüzü huzurluyken besler, kızım. Şimdiki aklım olsa, bir tepki vermek zorunda olduğumu hissetmek yerine zamana bırakmayı öğrenirdim ve sadece kabullenirdim. Bazen kabullenmek, verilebilecek en doğru tepkidir.”

Zamana bırakmayı öğrenmek ve kabullenmek... Bu iki şey ne kadar sakinleştirebilirse o kadar sakinleştirdi beni. Haklıydı, sürekli bir tepki vermeye çalışmak hem beni hem de etrafımdakileri yoruyordu. Kabullenmek... Doğruluğu en çok bilinen ama uygulaması en zor olan eylemlerden biri...

Kısa bir konuşmanın ardından tekrar konuşmak üzere sözleştikten sonra ayaklandım. Odaya girip yerime oturduğumda seansları bitmişti, yarım saat önce kendisini sinir ettiğini söylese de şimdi adamın kucağında gıdıklanmanın keyfini çıkaran Poyraz'ın kahkahası odayı dolduruyordu. Onları gülümseyerek izlemekten başka ne yapabilirdim ki? Böylesi güzel bir manzara, doyasıya izlenmeyi hak ediyordu.

“Geldin mi?” diye sordu Kerem yamulmuş gözlüklerini düzelterek.

“Evet, sizi izliyordum.” Poyraz, adamın kucağından inip bana doğru koşmaya başladığında kollarımı açarak karşıladım onu. “Oh,” dedim kucağıma aldığımda. “Bu ne güzel kokudur ya, bir çocuk bu kadar güzel kokabilir miymiş?” Küçük kıkırtılar eşliğinde kucağıma sinerken Kerem’le göz göze geldik.

Az önce onları izlediğim gibi oturduğu taburede kollarını göğsünde birleştirmiş, anlamlı bir ifadeyle izliyordu bizi. Derin bir nefes alırken dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. “Bence,” diye mırıldandı. Söylemek istediklerini, doğru kelimelerle yansıtmak istediğini biliyordum. “Poyraz’la bir süre sonra tekrar karşılaşacağımızı hissediyorum.”

“Yani bu bir süre bizimle olmayacağını düşündüğün anlamına mı geliyor?” Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de onunla aynı fikirdeydim. Belki çılgınca bir düşünceydi, belki hiçbir zaman bu düşüncüyü sıgıdılabileceğim bir yer ya da gök olmayacaktı. Yine de içimden geçen belliydi. Poyraz bir şekilde hep bizimdi.

“Ben sadece buradayım,” dedi gülmeye devam ederken. Yanağından öpüp mis kokusunu içime çektim. O ise kıkır kıkır gülmeye devam etti.

Kerem son raporlarının notlarını alırken onu bekledik. Bugün Hakan meselesi için hep beraber oturup konuşmaya karar vermiştik ve Çağlar bu sebeple bizi akademiye davet etmişti. Onu biraz bile tanıyorsam hepimizi özellikle akademiye davet etmesinin sebebi belliydi.

Önceki tartışmamızın ardından artık o da bu planın bir parçasıydı. Güçlü duruşunu gösterip kendisi hakkındaki endişelerimizin yersiz olduğunu ispat etmek niyetindeydi. Elbette bunu da en güvenli alanlarından birinde gerçekleştirmek isteyecekti. Asıl atladığı nokta, hepimizin onun güçlü bir karaktere sahip olduğunun bilincinde olduğumuzdu. Sadece her şey yeni yeni rayına oturmuşken gereksiz bir hassasiyet daha yüklemek istemiştik, o kadar.

Biraz yorgun hissettiğim için bu sefer arabayı Kerem’e emanet ettim. Hem yanımızda Poyraz vardı, onunla arka koltukta oturursam içim daha çok rahat edecekti. Böylece yolculuğumuz, biraz trafiğe takılsak bile keyifli geçiyordu.

“Annemler İstanbul’a taşınıyorlarmış,” dedim ön koltuğa doğru.

“Haydi canım!” Şaşkınlığını gizlemedi, gerileceğini düşünüyordum ama tam aksine fazlasıyla sevinmiş gibiydi. “Harika bir haber bu.”

“Aranızda bazı gerginlikle yaşanabilir.” Güneş ışıklarının son parıltıları cama vururken Poyraz’ın gözünü kamaştıran ışığı elimle engellemeye çalıştım. “Seninle benim kadar çok vakit geçirmediler. Dolayısıyla hâlâ ön yargılı olabilirler. Bundan endişe ediyorum.”

“Her konuya endişeyle yaklaşmak gibi kötü bir huy edindin, Koçoğlu.”

“*Koçoğlu Ataman* diyecektin herhâlde.”

“Her neyse. Belli ki seninle bu konunun üzerinde de konuşmamız gerekecek. Üzerinde hükmün olmayan, değiştiremeyeceğin hiçbir şey için endişe etmemelisin. Ailenle aramdaki gerginlik beni ilgilendirir. Kuracağımız iletişim de geleceğimiz nokta da bizi ilgilendirir. Neden bizim yerimize endişe edesin ki?”

“Çünkü,” diyerek kestim lafını. “İyi anlaşmanızı istiyorum. Seni çok sevdiğimi biliyorsun. Sevdiğim insanlar arasındaki gerginlik ihtimali bile beni geriyor açıkçası.”

“Kaygılı bağlanıyorsun Hera, kaygı çoğu zaman iyi bir şey değildir. Özellikle senin gibi gelecek hakkında istemsizce fazla bilgiye sahip olan biri için. Evet, bilgi güçtür ama fazlası kaygı getirir. Planların zaten endişe seviyeni üst sınırlara taşıyor. Kendine bunu yapmanı istemiyorum, tamam mı?”

“Hera, bu adam yine beni sinir etmeye başladı.” Poyraz tatlı tatlı Kerem’e laf atarken ikimizi de güldürmeyi başarmıştı.

“Birdi, iki oldular **başına. Şu hâle bak.**”

Akademiye ulaştığımızda, kapıya park etmiş arabalara bakacak olursam herkes gelmişti. Antrenmanlar bitmiş, çocuklar evlerine dönmüş ve akademi en sevdiğim hâline bürünmüştü. Güzel, ılık ve tatmin edici bir akşamüstüydü.

“Hoş geldiniz, Hera Hanım,” diyerek açtı kapımı Nafiz abi, bugün pek bir enerjik görünüyordu. Kısa bir hâl hatır faslından sonra orta yaşlı adamın da yardımıyla arabadan inip Poyraz’ı kucığıma aldım. Ayakkabılarını da Kerem’e uzattım. İçeride zaten koşturacağı birçok alan vardı. Ayakkabılarını hemen giydirmek istememiştim.

“Teşekkür ederim Nafiz abi, bizinkiler içeride mi?”

“Evet, herkesler içeride.” Gülümseyerek kibar bir baş selamı verdim ve Kerem’le birlikte akademiye girdiğimde derin bir nefes çektim içime. Akademinin kendine has bir kokusu vardı. İçeriye girdiğim an evimdeymişim gibi hissettiğim nadir yerlerden biriydi burası. Belki de Çağlar’ın bütün emeği, ruhu, enerjisi buraya sindiği için böyle hissediyordum.

“İstersen ben alayım Poyraz’ı,” dedi Kerem içeri girerken. Başımı olumsuz anlamda sağa sola salladım. Ağırlığı henüz beni rahatsız edecek kadar zorlamıyordu.

“Zaten indireceğim birazdan,” diyerek ortak alana ilerlemeye başladım, Kerem de beni takip ediyordu. Hissiyatım, Anıl ve Gizem’in Esin’le birlikte geldiği gibi ve bu doğruysa ortak alandaki parklı kısımda oturduklarını tahmin ediyordum.

“Bunu görmediğini söyleyemezsin,” dedi Kerem ortak alandaki topluluğu gördüğünde.

“Görmedim ama hissettim diyelim.”

Çağlar bizi gördüğünde koşa koşa yanımıza geldi ve Poyraz’ı kucığımdan alıp her zamanki gibi etrafında döndürerek kahkahalar atmasına sebep oldu. “Herkes merhaba!” diye seslendim ortaya doğru. Belgin Hanım ile Gizem’e kocaman sarılıp aynı şekilde Anıl ve Fatih Hoca’ya da sarıldıktan sonra oyun alanında oynayan Esin’e sevgiyle baktım. “Nasıl da hızlı büyüyor...”

“Sen bir de bize sor,” dedi Anıl. Tatlı tatlı yakınmıştı, şu sıralar zorlandıklarını az çok biliyordum. Bu yaşların, bebeklerin en sabır gerektiren dönemlerinden biri olduğunu daha önce duymuştum.

“Ama çok tatlı, değil mi?” diyen Belgin Hanım dolan gözlerini saklamaya çalışsa da pek başarılı olamamıştı.

“Oy, benim hamilelik duyguları tavan yapmış karıma bakın siz.” Saklanmak isteyen karısını daha da odak noktası hâline getiren Fatih Hoca’ya gülmeden edemedik, her zamanki hâliydi işte.

“Doğru ya, siz nasılsınız, Belgin Hanım? Gerçi geçen gün sizde toplandığımızda bizi gerçekten çok güzel ağırladınız, hâlâ etkisindeyiz,” dedim Gizem’e bakarak. O da anında onayladı beni. Kadınlar olarak toplanıp keyifli bir akşam geçirmiştik.

“İyiyim, iyiyim ama bana Belgin Hanım demeyeceğiniz konusunda anlaşmıştık. Ama ikiniz de hâlâ Belgin Hanım diyorsun.”

“Yavrum, ben iki buçuk yıldır sözümü dinletemedim. Hâlâ Fatih Hoca diyorlar.”

“O, senin konunun üzerine düşmemenden kaynaklanıyor, hayatım. Yeterince ısrar etseydin sana da istediğin gibi seslenirlerdi. Ben buna izin vermem.”

“Tamamen saygıdan,” dedim hemen araya girerek. “Yoksa sizi ne kadar çok sevdiğimizi biliyorsunuz.”

“Bahane kabul etmiyorum, Heracığım. Ne konuşmuştuk? Hem ben hamileyim bu yaşta ya, gerçekten üzecek misiniz beni? Bir de bunu mu düşüneyim?”

“Tamam,” dedi Gizem gülerek. “Ben bu kozu çok oynadım, ne demek istediğini de anladım. Nasıl istersen Belgin abla. Seni üzmeyeceğiz tabii ki.”

“Aynen öyle,” dedim Gizem’in hemen ardından. “Sen nasıl istiyorsan öyle olacak.”

“Yok, daha neler!” Fatih Hoca aniden ayaklanıp üzerimize yürümeye başladığında ortak alanın içinde resmen birbirimizden kaçtık. Koskoca adam ciddi anlamda üşenmedi, kendisinin yapamadığını bir ayda yapan eşinin önünde çocukmuşuz gibi bizi kovalamaya başladı. “İnadıma yapıyorsunuz siz ikiniz!”

“Hocam,” dedim daha çok sinirlendirmek için. İşe yaradığını görmek öyle tatlıydı ki... “Siz hiç ısrar

ermediniz ki. Size Fatih Hoca demezsek daha çok sinirlenirmişsiniz gibi geliyor bana.”

“Bence de. Sonuçta Fatih Hoca’mızsınız siz bizim,” diyen Gizem’le yan yana geldiğimizde o da karşımıza dikildi. İlk önce ellerini sert bir ifadeyle beline yerleştirdi, ardından bir elini yavaşça kaldırıp uyarırcasına işaret parmağını uzattı. Orta yaşını geçmiş bir adam için fazlasıyla çevikti doğrusu.

“İkiniz de bundan sonra bana Fatih diyorsunuz, anlaşıldı mı?”

“Hocam!” dedim tekrar üzerimize gelmesinden endişe ederek ama bu sefer kaşlarını kaldırıp tehditkâr bir bakış atmayı tercih etti.

“Yormayın beni, kızlar. Lütfen. Ben sizin hocanızım, evet ama babanız da sayılıırım. Kaldırın şu resmî hitapları! Kendimi kötü hissediyorum.”

“Fatih’i üzmeysin,” dedi Kerem, şaşırmamıştık tabii. Kendisi tekrar barıştıklarından beri yine en büyük Fatih Hoca hayranı sayılırdı. “Bir kere de dinleyin şu adamın lafını.”

“Tamam,” dedik aynı anda. Ardından gülmeye başladık çünkü gerçekten çok komikti. İkimiz de artık belli yaşlara gelmiş insanlardık ama bu ekibin küçükleri olarak söz dinlemek zorunda kalan taraf olmak her zaman keyifliydi. Belki de hiç büyümemenin hissettirebileceği bir tatlılıktı bu. Etrafımızda Fatih Hoca, Kerem ve Belgin abla gibi bizi her daim seven ve düşünen insanlar oldukça, büyümekten kaçınan tarafımız beslenmeye

devam edecekmiş gibi görünüyordu. Bunu şimdilik seve seve kabul edecektim.

Herkes bir yerde sohbet etmeye devam ederken sessizce bir köşede oturan Anıl'ın yanına gittim. Gizem ve Çağlar bir yandan çocuklarla ilgileniyor, diğer yandan sohbet ediyorlardı. "Senin neyin var? Son zamanlarda pek iyi değilsin. Ben eski Anıl'ı özledim."

"Nereden çıktı bu şimdi?" dedi ve kolunu omzuma atıp izlediğim manzarayı izlemeye başladı. Güzeldi, insanın damağında çikolata yemişçesine memnuniyet verici bir tat bırakıyordu.

"Farkında değilim sanma. Çok yoğun olduğum için de üzerine düşmeyeceğimi sanıyorsan yanıyorsun. Neyin var, anlat hemen."

"Bence abartıyorsun." Gülmeye çalışsa da bir sıkıntısı olduğu belliydi. Paylaşacak gibi görünmemesi ise sinirimi bozan noktaydı.

"Anıl, beni zorlama. Neyin olduğunu öğrenemeyeceğimi mi sanıyorsun? Gözlerime bir bak bakayım." dediğimde kaşları çatıldı. Neden bahsettiğimi anlaması uzun sürmemiştir tabii. İstesem canını sıkan şeyi parçalar hâlinde görerek bile hemen bulabilirdim. Yine de bunu insanların isteği dışında kullanmak istemiyordum.

"Bunu ben istemiyorsam da yapar mısın?"

"Elbette ki önceliğim, arkadaşımın sorduğum soruya içtenlikle cevap vererek benimle dertleşmesi. Fakat o arkadaşım saçma sapan nedenlerden örürü kabuğuna

çekiliyorsa ve iletişim kurmayı reddediyorsa elimden başka bir şey gelmez.”

“Burada olmaz,” dediğinde daha fazla konuşmasına izin vermedim.

“Yarın antrenmandan sonra bana bir kahve ısmarla o zaman. En sevdiğimden, naneli *latte* isterim.”

“Sözüm olsun,” dediğinde yanından kalkıp ona zaman vermek adına da olsa uzaklaşmak istedim.

“Hazır çocuklar oyun oynuyorken konuşalım sizinle,” dedi Çağlar. Gizem’le yaklaşıp ortak alandaki koltuklara gelmişlerdi bile. “Biliyorsunuz ki Hera benden bir şeyleri saklamaya çalıştı, buna sizler de dâhilsiniz ama neyse ki o kısmı atlattık. Şimdi merak ettiğim şey şu: Hangi noktadayız ve neler planlıyorsunuz?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse 10 Numara, bunları seninle birlikteyken konuşmak garip hissettiriyor.” Fatih Hoca’nın yanına oturup herkesi görebileceğim bir yer seçtim.

“Doğrusu bana da,” diyerek onayladı beni Fatih Hoca.

“Tabii, alışmışsınız gizli saklı iş yapmaya... Neyse, sakın olacağım.” Çağlar’ı derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırken izlemek komikti. Yine de daha fazla sinirlendirmemek için konuya girdim.

“Aslında yapacağımız şey, Hakan’ın yasaklı madde kullandığını ortaya çıkarıp basketboldan menedilmesini sağlamak. Eğer bunu yapabilirsek marka değeri yerle bir

olacağı için federasyon onu daha fazla kollayamayacak. Desteklemek için de bir sebepleri kalmayacak.”

“Fakat önemli nokta şu ki...” dedi Fatih Hoca araya girerek. “O noktaya kadar marka değerlerini korumaya çalışacaklar tabii ki. Koruyamayacakları noktaya gelene kadar asıl hedef Hakan’la uğraşanlar olacak. Farkında mısınız, bilmiyorum ama bir ay önceki yemekten sonra federasyon toplu yemeği iptal etti.”

“Nasıl yani?” diye sordu Gizem. Sarı saçlarını ense-sinde toplarken epey ciddi görünüyordu. “Bizim araştırmalarımızın sonrasına mı denk geliyor bu?”

“Siz etrafı kolaçan ettikten sonra ve Hera’nın görüş-leriyle bana birkaç bilgi iletmesinden sonra tabii ki boş durmadım. Hakan’ın partisine bağlantılarımdan birini gönderdim, reddedemeyeceği ama ortalığa çıkmasından rahatsız olunacak biriydi. Ve oldular da. Partiden sonra artık bir şeylerin peşinde olduğumuzu anlamış olmaları gerek.”

“Kimi gönderdin ki?” Sorum o kadar hızlı bir şekilde yanıt buldu ki bir an için inanamadım.

“Tam zamanında,” dedi Fatih Hoca kapıya doğru. “Hoş geldin, Emin. Arkadaşlar, sizinle tanıştırmak istediğim biri var.”

Fatih Hoca’nın seslenişiyle hepimiz kapıya döndüğümüzde gördük adamı. İstemsizce gözlerimi kıstım ve gelen adamı tanımaya çalıştım. Gözüm bir yerden ısıırıyordu, adı da çok yabancı gelmiyordu doğrusu. Yine de adamın tam olarak kim olduğundan emin olamıyordum.

Çağlar'a döndüğümde gayet sakin ve fakat ciddi bir havası da vardı. Adamı tanıyor olmalıydı. Anıl'a baktığımda o da benzer bir ifadeye bürünmüştü hatta Cüzem de. Bir tek ben ve Belçin abla adamı tanımıyorduk sanırım.

"Emin, hoş geldin," dedi Çağlar iyice yaklaşan adama sarılırken, "Seni burada gördüğüm için biraz şaşkıyım, lütfen mazur gör. Beklediğim bu şey değildi."

"Rahat ol, dostum." Katışındaki insanların şaşkınlığına kıyasla gayet rahat bir görüntüsü vardı adamın. Çağlar ve Anıl yaşlarında, çok da yaşlı görünümeyen biriydi doğrusu. Üzerinde günlük, siyah bir eşofman takımı vardı. Sporcu olduğumu tahmin edebiliyordum ama aktif bir spor hayatı olup olmadığından emin değildim. "Fatih bana şaşırabileceğinizi söylemişti."

"Emin Derler." Çağlar bize dönüp adamı tanırken boğazını istemsizce temizledi. "İki sene önce, yani spordan menedilmeden önce Galata Metropol'ün en iyi basketbolcusuydu. Doğrusunu söylemek gerekirse benim de rakip gördüğüm isimlerden biriydi."

"Görünüşe göre aramızda sahaları terk etmeyen sadece Anıl kalmış." Emin yaklaşıp Anıl'a sarılırken kahverengi gözlerindeki samimiyet gözle görülür biçimde hissedilebiliyordu. "Sen son kalemizsin, koçum. Sakın bırakayım, menedileyim ya da sakatlanayım deme, gözünü seveyim bak," dediğinde hepimiz güldük. Anıl ise utanmışa benziyordu ama nedenini anlayamıyordum.

“Çok iyi bakıyorlar bana, merak etme. Şimdilik bırakmaya niyetim yok.”

“Koçum benim,” derken Anıl’ın koluna vurup ortamı daha da samimi hâle getiren Emin Bey’in adını bir yerden duymuştum ama henüz hatırlayabilmiş değildim.

“Sizi hatırlıyorum, Emin Bey.” Gizem elini uzatıp adamla selamlaştı. “Hâlâ çok üzgün olduğumu belirtmek isterim. Sezonun basketbol elçisi seçilmenizi beklerken başınıza gelenler hepimizi çok üzmüştü. Ben o sıralarda Kristal Dinamo’daydım. Sonrasında Galata Metropol’e geçtim ama olanları biliyorum.”

Şimdi hatırlamıştım işte... Takıma ilk girdiğim zamanlara denk geliyor olmalıydı. Tüm ilgim Çağlar Ataman’ın üzerinde olduğu için kimler sezonda elçilik adayıydı ve kimler ne yaşamıştı, bilmiyordum ama Emin Derler ismini adaylar arasında duyduğuma emindim. Bir an için görüşüm bulanıklaştı, istemsizce ve beklenmedik bir anda koptum zamandan.

Maç öncesi yaşanan bazı sorunlar var.

Anıl ve Çağlar karşı karşıya fakat bu sefer ikisi de mutlu değil. Birbirlerine bakışlarında öfke var.

“Senin yaşadıkların yüzünden benim yükselebildiğim söyleniyor, kimse gerçek başarımın farkında değil.”

Araya giren bir adam daha: Emin.

Sahanın içinde ayrıca bir panik var. Herkes etrafa bakıyor, ekranlarda dönen görüntü de ne öyle?

Hakan Doğu. Yine yaptı yapacağımı.

İlk olarak olduğum ana geri döndüm, ardından çok fazla belli etmemeye çalışarak nefeslerimi sabit bir seyirde tutmaya çalıştım. Bizimkiler görüş durumu olduğunu anlamış olsa da tedirginliklerini belli etmeden Emin’le sohbet etmeye çalışıyorlardı. Onlara zaman kazandırmak adına odağımı topladım ve tam olarak adam bana döndüğü sırada gülümsemeyi başardım.

“Seninle tanışmadık?” derken bir yandan da tanıyıp tanımadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. “Bir dakika... Geçen sezonların arasında adı çokça geçen Fatih’in vârisi değil misin sen? Kırmızı elbiseli kadın?”

“Hera Koçoğlu Ataman,” dedim elimi uzatarak. Neyse ki uzun kollu, ince bir elbise giymiştim bugün. Kollarım çoktan morarmış olmalıydı. “İsmimle anılmayı tercih ederim.”

“Demek önce takımı kaptın, sonra da namıdiğer 10 Numara’yı.”

“Sanırım biraz öyle oldu.” Komik bir hava oluştuğunda hepimiz gülmeye devam ettik. İlk izlenimim ve hissettiklerime dayanarak tehlikeli bir adam olduğunu düşünmüyordum. Tabii, önce daha çok bilgi sahibi olmalıydım. Fatih Hoca düşüncelerimi anlamış gibi döndü bana.

“Sizi tanıştırmak istediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun Hera? Uzun uzun konuşuruz ama kısaca bahsetmem gerekirse Emin, Hakan yüzünden sporcu yaşamını askıya almak zorunda kalmış biri.”

“Allah aşkına kibar kibar konuşma, Fatih. Adam kuyumuzu kazıp şutladı bizi işte,” dediğinde kabalık etmek istemedim ama o kadar komik söylemişti ki gülmeden edemedim. O an göz göze geldiğimizde ise öyle utandım ki...

“Yanlış anlamayın, yaşadığınız duruma gülmedim. Anlatış tarzınız biraz komikti doğrusu.”

“Heracığım, ben bu adamlar gibi kibar olamıyorum. Lafı uzatmayı da sevmiyorum. Alkol sorunum vardı bir ara ama gayet iyi toparlamak üzereydim. Tam kötü dönemler bitti, geri dönüyorum diyordum ki Hakan şerefsizi, bütün her şeyimi ortaya döktü. Aynı takımdaydık, yakın arkadaşımı.”

Vay canına, diye geçirdim içimden. İşte, bu kadarını beklemiyordum. Hakan’ın sektörden herhangi birine bu kötülüğü yapmış olabileceğini düşünebilirdim ama bu, şu noktaya çıkıyordu ki adamın etik ahlakı bile yoktu. Direkt olarak vicdanı yoktu diyebilirdik aslında.

“Federasyonun içinden de bağlantıları var. Babasının işi ve sponsorlukları gereğince işe yarayan bir karakter. Herkes onun sıkıntılı bir tip olduğunu biliyor da işte... Şimdiye kadar kimse ayağını kaydırmaya karar vermemişti.”

“Neden daha önce bunu düşünmediniz ki?” diye sordum merakla.

“Fatih bana sizin birbirinize, hedeflerinize, ideallerinize ne kadar bağlı olduğunuzu anlattığında etkilanmedim desem yalan olur. Bir de sıkıldım artık onu

ekranda görmekten. Ünlü bir spor kanalında maç yorumluyorum ben Hera, bıktım şu adam hakkında konuşmaktan. Çekemem valla artık.”

İlk cümlesindense ikinci cümlesinde daha samimi olduğu kesindi. “Geçen haftaki partiye giden benim. Beni gördüğünde sevindi, ağırlamak istedi ve masasına davet etti. Ayrıca kafası da güzeldi. Kısacası, Fatih bazı noktalarda beni ve ekran gücümü kullanacak. Ben de Hawaii’den getirdiği viskilere konacağım. Anlaşmamız basit.”

“Anlaşma şartlarınız gözlerimi yaşarttı,” derken iyiden iyiye gülümsüyordu Çağlar. Bu durumun aklına yattığına dair bir işaret olduğunu düşünürsek benim de içim rahat olabilirdi.

“Zaten her şeyimi kaybettim, Çağlar. Sadece hak eden insanların burnunun sürtmesini istiyorum. Yaptıklarımızın bir bedeli olmasaydı şu an burada olabilir miydik? Hayat o kadar da cömert değil. Arada pas geçtiği insanlar oluyorsa buna da müdahale etmek lazım.”

Neşeli, enerjik ve vurdumduymaz bir adam gibi görünse de yaşadıklarını zaman içinde zorlukla sindirdiği belliydi. Çağlar da zaman içinde bu vurdumduymazlık seviyesine gelir miydi, bilmiyordum ama ikisi için de üzgündüm. Sahanın içinde heyecan ve adrenalinle parlaması gereken kalpler, sahanın içine imrenerek bakarken kırılmış bir dinginlikle dizginlenmiş hayallerin gölgesinde atıyordu.

“Demem o ki lütfen beni bilgilendirin ve beni kullanın. Her türlü imkânım size açık. Ayrıca Hakan iki gün sonra bir parti daha veriyor. Geçen kafası güzelken davet etti beni. Bu sefer evinde olacak. Başarabilirsem görüntü almaya çalışacağım.”

“Bu harika!” Gözlerimin parladığına yemin edebildim. 10 Numara’mı göz göze geldiğimizde onun da gözlerinin parladığını görmek gülümsetti beni. Göz kırptığında ben de ona göz kırptım. Bu benim için de yeni bir deneyimdi. Yeni takım arkadaşım belli ki Çağlar’ın ta kendisiydi.

Konuşulan konular yavaş yavaş günlük telaşlara dönüşmeye başladığında planlarımızın getirisi olan gerginliklerimiz de aynı şekilde azalmaya başladı. İlk olarak Anıl, Gizem ve Esin üçlüsü ayrıldı aramızdan; ardından da Emin Bey, Belgin abla ve Fatih üçlüsü toplantımızı sakın bir akşam yemeğiyle noktalamak üzere ayrıldılar. Bizi de davet etmişlerdi fakat bir mekân değişikliğine daha açık değildim. Sosyal pilim ne yazık ki bitmiş sayılırdı. Geri kalan enerjim sadece On Numara’m ve Poyraz’a yetecek kadardı. Bitirim ikili, benim aksime oyun oynamaya hazır bir enerjiyle bakıyorlardı birbirlerine.

“Siz hâlâ yorulmadınız mı?”

“Basketbol oynayalım!”

Poyraz’ı kaptığı gibi kucağına alan Çağlar gülüşler eşliğinde çocuğu sahaya götürdü. Beni dinlemeyeceklerini bildiğim için yapabileceğim tek bir şey vardı. Tabii ki onların bu deli enerjisine uyum sağlamaya

niyetli değildim ama saçtıkları enerjiden nasiplenmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Poyraz'ın ayakkabılarını ve çantamı aldığım gibi arkalarından sahaya indim. Bu antrenman sahası diğerlerine göre daha küçük, çocuklara göre tasarlanmış sahalardan biriydi. Koşu parkurları, boy boy potalar ve öğrenme sürecini eğlenceli hâle getiren egzersiz alanları akademiye özel kılan şeylerden sadece birkaçıydı. Büyürken ve eğitim görürken yaşadığı zorlukların tecrübesi, Çağlar'ın bu konudaki vizyonunu geliştirmişti. Egzersiz minderlerinden iki tanesini aldım ve sahanın kenarına gelişigüzel bırakıp üzerlerine kuruldum.

“Öyle olmaz, adımlarını daha büyük at.”

Poyraz bir yandan muzır bir ifadeyle ortalıkta koştursa da diğer yandan Çağlar'ın söylediklerini can kulağıyla dinliyor, söylediklerini uygulamakta gecikmiyordu.

“Ben biliyorum ki.” Şaşırtıcı bir çeviklik ve hızla Çağlar'ı şaşırtan Poyraz birkaç saniye durup duruşunu düzeltti ve ardından, “Basket!” diye bağırdı. Gerçekten de biliyordu.

10 Numara yüzündeki hayranlıkla bir bana bir Poyraz'a bakarken fazlasıyla mutluydu. Çocuklarla her gün bir araya geliyor olabilirdi ama sevdiği insanların basketbolla ilgilendiğini görmek, onu her zaman daha çok mutlu etmişti. Özellikle Poyraz'ın basketbola böyle canla başla ve saf sevgiyle yaklaştığını gördüğü her an gözlerinin parladığına yemin edebilirdim.

“Bak şimdi, Çağlar!” Yaptığı her harekette ondan onay almaya çalışması ikimizi de güldürürken bir yandan da ilginin onun üzerinde olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Dakikalarca devam eden oyun, beraberinde yorgunluk getirdiğinde ikisi de kendini sahanın ortasına bıraktı. Derin derin nefesler alırken biri ufacık boyuyla yerde ayaklarını sallıyor, diğeri de dev gibi uzunluğuyla onun yanında iki seksen uzanıyordu.

Oturduğum yerden kalkıp sakın adımlarla yanlarına gittim ve aralarında bıraktıkları boşluğa uzandım. Direkt üzerimizde parlayan ışıklara gözümün alışması sadece birkaç saniye sürmüştü, ardından bir sağ tarafıma bir sol tarafıma baktım. Huzurluydum, damarlarımda akan kanın vücudumda gezdirdiği huzur iki tatlı ruhun enerjisinden geliyor gibiydi.

İlk önce Poyraz döndü benden tarafa. Gözlerinde yaramaz bir parıltıyla yanıma doğru kaydı ve kucağıma tırmandı. Gülüşler eşliğinde bastım onu kucağıma.

“Nasıl oynadım, nasıl oynadım?” diye sordu sabırsızlıkla.

“Gözümü senden alamadım,” derken abartılı bir hassasiyetle kulağına doğru eğildim. “Çağlar’dan daha iyi oynuyorsun.” Tabii ki Çağlar bunu duydu ve o da tek bir hareketle yanıma geldi. İkisi tarafından kuşatılmış olmaktan dolayı mutluydum.

“Bak! Bunu kabul edemem yavrum, 10 Numara’nım ben senin.”

“Ben de basketbolcuyum. Beni daha çok seviyor,” diye ciyaklayan Poyraz öyle tatlıydı ki kahkahamı engelleyemedim.

“Karımdan uzak dur, velet.” Gülüşler eşliğinde Poyraz’ı kucağımdan almaya çalışsa da sıkı sıkı sarıldım, onu kimseye vermeye niyetim yoktu. Bir süre sonra kucağımdan almaktan vazgeçti ve çocuğu hazırlıksız yakaladığı anda gıdıklamaya başladı.

“Nereden geldin sen böyle ya?” diye söylendi kendi kendine Çağlar. Bazen öyle anlar oluyordu ki sevmeye doyamadığı anları gözünden bile anlayabiliyordum. Böyle anlarda nereden geldiği, nasıl geldiği ve bu işin sonunun nereye varacağı saniyeler içinde farklı farklı senaryolarla aklımızdan geçse de şimdilik sadece zamana bırakmayı seçmiştik. Sözsüz bir anlaşmaydı bu. Ne Çağlar konusunu açıyordu ne de ben aklımdaki soru işaretlerini besleyen endişelerimden bahsediyordum.

“Ben buradayım sadece,” dedi Poyraz. Böyle anlarda söylediği tek şey buydu ve artık tamamen zihnime yerleşen bir cümleydi. “Korkmayın, ben buradayım sadece.”

Günler birbirini kovalarken rutinlerimizle sarmalanmış, zaman algımı kaybettiğim yoğun dönemlerden birindeydim. Aklımı kurcalayan birçok durumla başa

çıkmaya çalıştığım, doğrusu gayet de iyi idare ettiğim zamanlardı. Poyraz'la düzenimiz artık oturmuş sayılırdı. Bizimle birlikte geçirdiği ikinci ayında, iyice birbirine bağlı insanlar hâline gelmiştik.

Engellemenin imkânsız olduğu evham, içimi kemirmeye günbegün devam ediyordu. Şu an bizimle olması, hep bizimle olacağı anlamına gelmiyordu ve bunu garanti edememek bile huzurumun kaçmasının birincil sebebiydi. Güvenlik kamerası görüntülerini sürekli izliyor ve bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum ama şu ana kadar pek mümkün olmamıştı.

Bir yandan da Hakan Doğu meselesinde, Emin Derler hepimize yepyeni bir nefes olmuş; planlarımızın esas ismi hâline gelmişti. Son katıldığı partiden aldığı görüntü elimizi epey güçlendirmiş, artık kanıtımızla hareket etmeye hazır duruma gelmiştik. Tabii, bu arada Hakan yine ve yine Çağlar'ın damarına basmanın bir yolunu bulmuştu.

Geçen akşam Emin'in spor yayınını izlediğimiz bir anda araya giren röportaj görüntüsü, verdiğim kararın ne kadar yerinde olduğunu bir kere daha anlamamı sağlamıştı.

“Aldığınız bu galibiyetin ardından mutlu olduğunuzu görebiliyorum ama sevenleriniz hâlâ ikiye bölünmüş durumda. Çağlar Ataman'la olan iletişiminiz merak konusu. Bu konuda söylemek istediğiniz bir şey var mı?” sorusuna cevap vermekten genellikle kaçınan Hakan, bu sefer kaçınmamıştı.

“Aslında en başından beri hep söyledim, yine söylüyorum. Çağlar Ataman çok değerli ve yetenekli bir arkadaşımızdı. Böyle bir kaza yaşanması başta Çağlar olmak üzere beni, federasyonumuzu, hayranlarımızı ve olayı yakından takip eden herkesi fazlasıyla üzdü. Olayın benimle hiçbir alakası olmadığını şuradan da anlayabiliriz ki Ataman hiçbir zaman çıkıp aksini söylemedi. Gelecek bazen böyle kadersel hamlelerde bulunur maalesef, keşke yaşanmasaydı. Ataman’la da arada görüşüyoruz ayrıca. Hayranlarına söyleyebilirim ki kendisi gayet iyi durumda. Çizdiği farklı yolu zaten biliyorsunuz. Daha fazla bir şey söylemeye gerek yok.”

Aklıma geldikçe sinirlendiğim o röportaj, Çağlar tarafından sıfır ifade ve yorumla izlendiği için tam olarak ne hissettiğini bilmiyordum. Üzerinde konuşmamış, kanalı sessizce değiştirmiş ve günlük akışımıza devam etmiştik ama o gece Çağlar’ın sabaha kadar uyumadığını fark etmiştim. Beni dışarıda tuttuğu planları olduğundan şüphelenmiyorum değilim fakat henüz herhangi bir açık bulamadığım için irdeleyemiyordum. Evhamlı bir yaklaşım sergileyerek onu rahatsız hissettirmek istediğim son şeydi.

Kendisine tam bir güven göstermemi talep etmişti, bu noktada yapabileceğim tek şey ona istediği koşulsuz güveni vermektir. Hayat arkadaşım ne yapacağını iyi bilirdi. Herhangi bir görüş istemsizce zihnimi ele geçirmede süreci bakmayacaktım da. Bu, ona verdiğim sözlerden biriydi.

Raporları teker teker içlerine yerleştirdiğim dosyaları dolaba yerleştirmeye başladım. O kadar çok dosya vardı ki etrafta, Fatih Hoca'nın gitmeden önce bir yerlerden sadece kalabalık olması için bile dosya indirdiğinden emindim ama kanıtım yoktu. Bir yandan da düşünceli bir ruh hâlindeydim. Son dosyaları da yerlerine yerleştirirken ofisin kapısının açıldığını işittim ama arkamı dönmedim. Ensemde belime doğru vuran soğuk his, tüm huzursuzluğumun nedenini gösterir gibiydi. Daha önce bir görüşte gördüğümde olsa gerek, o anın bu an olduğunu anladım.

Dosyaları yerlerine doğru itip minik merdivenden indiğim gibi ona döndüm. Dolabın rafından ellerime bulaşan tozları silerken telaşsızca buluştu gözlerimiz. “Hoş geldin,” diye mırıldandım sakince. “Oturmaz mısın?”

Hakan Doğu ofisimin girişinde, aynı benimkine benzer bir sakinlikle kapıyı yavaşça kapattı. “Habersiz geldim, sorun olmayacağını umuyorum.”

“Olacağını gayet iyi biliyorsun ama madem geldin, seni geri çevirmek için herhangi bir nedenim yok.” Elimle hemen önündeki koltukları işaret ettim ve oturmak yerine masanın kenarına yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. “Evet, ziyaretini neye borçluyuz?”

Cevap vermeden önce aceleci olmayan bakışlarla etrafı incelemeye başladı. Tehlikeli bir karizması ve yalancı bir sevimliliği vardı Hakan'ın. Yüzüne baktığınız herhangi bir an için onun gerçekten iyi bir adam olduğunu düşünebilirdiniz. Altın sarısı gölgelerle bezenmiş kumral

saçları, art niyetlerini saklamayı başaran kahverengi gözleri ve ifadelerini gayet başarıyla kontrol altında tutabildiği biçimli ifadesiyle epey güven veren bir görüntüsü vardı. Tabii bu, onunla herhangi bir nedenle vakit geçirmemiş insanlar için sadece bir maskeydi. En başından beri, daha doğrusu onu ilk gördüğüm andan beri insanın içini ürperten enerjisi hep diken üzerinde olmama neden olmuştu.

“Hera Koçoğlu,” dedi yavaşça. “Pardon, artık Ataman’sın, değil mi?”

“Tanışma faslını uzun zaman önce aradan çıkardığımızı hatırlıyorum,” dedim samimiyetsiz bir ifadeyle gülümserken. “Sadede gelelim mi, Hakan?”

“Ben de tam olarak bundan bahsedecektim aslında, Hera.” Oturalı birkaç dakika olmasına rağmen ayağa kalktı ve sabit adımlarla ofisi adımlamaya başladı. “Son zamanlarda fark ettiğim bir şey var. Sen neden sadede gelmiyorsun?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” derken başımı sağa sola salladım.

“Etrafımdasınız, gözünüzün üzerimde olduğunu fark etmeyeceğimi düşünmemiş olamazsınız.”

Söylediklerine gülmeden geçemedim, fazla şüpheli yaklaşımı hoşuma gitmişti doğrusu. Bu kadar huzursuz olduysa doğru adımlar atmışız demekti, belki de açık vermeye en yakın olduğu zamanlardaydık. “Bu sezon zorlanmış olmalısın. Biraz izin alıp dinlenmeye çekilmek güzel bir fikir olabilir, ne dersin?”

“Şu alaycı tavrın...” dedi yavaş yavaş ciddileşerek. “Otoparkta ve tesiste önümü kestiğin zamanki tavrından gram eksiltmemişsin. Buraya seni uyarmaya geldim.”

“Alaycı değilim, Hakan. Sadece etrafına saldıgın korkuyu yüzümde göremediğin için huzursuz oluyorsun. Aptal değilim, senin nasıl biri olduğunu da çok iyi biliyorum.” Önüme dikildiğinde yaslandığım yerden kalkıp hemen önünde durdum. “Gerçeği hepimiz biliyoruz, art niyetinle o akşamı nasıl bir felakete çevirdiğini hiç unutmadım ama sen unutmuş olmalısın ki hiçbir şey yaşanmamış gibi karşıma çıkabiliyorsun.”

“Geçmiş deşmek ikimizi de zarara sokar, Koçoğlu. Buraya geçmiş iirdelemeye gelmedim. Beni rahat bırakın, etrafımdan çekilin, gözlerinizi de üzerimden çekin.”

“Geçen gün verdiği röportajı izledim. Gayet sakın, düzenli, sıradan bir hayat yaşadığını söyledin; ben mi yanlış hatırlıyorum? Neden bu konuda beni uyarmaya gelesin ki? Hayatının gayet doğal bir akışı var gibi görünüyor...” dediğimde öne doğru attığı birkaç adımda gerginlik verici bir yakınlık sağladı. Başımı hafifçe yana doğru hareket ettirmek zorunda kalırken Hakan duruşunu bozmadı. Rahatsızlık duyduğumu belli etsem de geri adım atmaya niyetim yoktu.

“Madem irdeleyeceğiz...” Nefesi tehditkâr bir şekilde yüzüme değerken başımı dikleştirip bakışlarına karşılık verdim. “Hep merak etmişimdir. Bu kadın nasıl oluyor da her seferinde planlarımı bilerek karşıma çıkıyor, maç skorlarını söylüyor... Düşünsene, birini kendi silahıyla

vurmak için önce elindeki silahtan emin olman gerekmez mi? Aklındaki sorulara bir cevap aramalı mıyım dersin?”

“Araştır bakalım. Aklına takılan bir şey olursa cevabı bende olacak. Tabii, duymaya cesaretin olursa.”

Alaycı gülüşü odayı doldururken en nihayetinde birkaç adım geri çekilip parmağını uyarırcasına salladı. “Uyarmamıştı diyemezsin, Hera. Geçen seferki gibi üzerime düşeni yaptım ve seni uyardım. Bir önceki uyarımın sonuçlarını görmene rağmen bu tutumunu takdir etmiyor değilim.”

“Bence sen, elde ettiği kirli başarıyı ganimetten sayan ve bu ganimetin kirinin pasağının ellerine bulaştığını fark etmeden pisliğini korumaya çalışan bir zavallısın. Ben de bu istikrarını takdir ediyorum doğrusu.”

Duruşu değişmişti, onunla ilk karşı karşıya kaldığım zamanki kibirli bakışlarıyla şimdi tekrar karşılaşmıştım. Kararan ifadesi ve birbirine bastırdığı dudaklarının ardından derin bir nefes aldı. Tek kelime bile etmedi, bakışlarından ne anlatmak istediğini anlayabilecek kadar tanıdık bir kötülüğü vardı. Başımla kapıyı işaret ettiğimde tehditkâr bir baş selamıyla terk etti ofisimi.

“Ah,” dedim ellerimi boğazıma götürürken, nefes almaya çalışıyordum. “Ne yüzle buraya gelebiliyor, anlamıyorum.”

Etkisinde olduğum bu yoğun öfke ve sinir hâliyle hareket edecek olsam elimdekileri şu saniye ortaya dökerek kadar gözüm dönmüştü ama bunun yerine derin derin nefesler almaya başladım. Bir, iki, üç derin

nefes derken sakinleşmeye yaklaşısam da az önce ofisimde olduğunu hatırladığım her saniye tekrar öfkelenmem mümkün bile değildi. “Haddini de bilmiyor. Çağlar’ın kırk yıl daha içi soğumasa hakkı var, bu nasıl bir kendini bilmezliktir!” Odanın içinde volta atarken yüzümün kızardığını biliyordum. Alev alev bir hisle kendimi ve yapacaklarımı kontrol altına almaya çalışmak zordu. “Bazen böyle olması gerekir, bazıları da anladığı dilden iletişim kurmayı seviyor. Hâlâ kötü hissettiğime inanmıyorum!” diye mırıldansam da asıl kızgınlığım kendimeydi.

Yapacaklarımızın, birini -bu kişi Hakan bile olsa- nasıl etkileyeceğini bildiğim için içimdeki huzursuzluk bana sürekli emin olup olmadığımı sorgulatıyordu. Emindim emin olmasına fakat bir yanımda, zihnimin derinliklerinde geri adım atmanın da bir seçenek olduğunu fısıldayıp duruyordu.

Geri adım atmak imkânsızdı artık. Kulağı işitmeyen birine dünyanın en güzel şarkısı bile keskin bir sessizlikten ibaretti. Hakan Doğu için keskin bir sessizlik başlatmanın zamanı gelmişti de geçiyordu bile...

“Ne söyleniyorsun, Allah aşkına? Mırıltıların koridorun ortasından duyuluyor.” Anıl odama girip şöyle bir etrafa baktı, gerginliğimi gördüğü gibi kısılan gözlerinin ardından yavaşça kaşları çatıldı. “Neyin var? İyi görünmüyorsun.”

“İyiyim.” Gezinmeyi kesip gülümsemeye çalışsam da yüzüm hâlâ sıcacıktı. Tansiyonum oynamıştı belli ki...

“Otursana, neredeyse bir aydır peşindeyim. Konuşacağız dedin, sonrasında bir türlü pas vermedin bana.”

“Geldiğim gibi sıkıştırma beni. Seni merak ettiğim için geldim.”

“Anıl,” dedim yerime oturup kendime gelmeye çalışırken. “Ben de seni merak ediyorum ama sanırım artık arkadaşın olarak görmüyorsun beni. Bütün bu olanları bir kenara bırakalım; fizyoterapistiniz olarak değil, arkadaşın olarak buradayım.”

Masamın en yakınındaki koltuğa oturduğunda, mini buzdolabımdan sporcu tüketimine uygun meyveli içeceklerden birini çıkarıp ona uzattım. Sessizce içeceğini aldı ve sakince yudumlamaya başlarken arkasına yaslandı. Mavi gözleri dalgın, biçimli kaşları ise hissettiği karmaşadan olsa gerek ki çatıktı. Geleceğini görmeye çalışmaya bile gerek yoktu, ona baktığımda hissettiği karmaşayı ilklerime kadar hissedebiliyordum.

“Söylemesi kolay.” İçeceğini bir elinden diğerine aldı, bir ayağı sürekli hareket hâlindeydi. “Söylemesi kolay ama ya söyleyeceklerim düzenimizi bozarsa? Aile içindeki huzuru korumak için her şeyi yapıyorsun. Federasyondan tut, belalı tiplere kadar herkesi karşına aldın. Beni de karşına alabilecek misin?”

Söyledikleri beni de kendi içindeki karmaşanın tam ortasına doğru çekti. “Ne demeye çalıştığını anlamıyorum. Özellikle her şey bu kadar güzel giderken? Evet, zorlanıyoruz ama günün sonunda her şey yolunda.”

“Mutlu değilsen, günün sonu gün batımı bile olsa tadını çıkaramazsın, Hera,” dediğinde istemsizce duraksadım.

“Mutlu değil misin?” Doğrusunu söylemem gerekirse duymayı en son beklediğim şey bile değildi bu. Zirveyi zorladığı bir kariyeri, güzel giden bir evliliği ve tatlılığıyla baş döndüren bir bebeği vardı. Uzaktan bakıldığında her şey yolunda gibiydi. Daha yakından bakmayı çok mu ihmal etmiştik?

“Takımdan ayrılmak istiyorum.” Vay canına! Elimi kaldırıp durmasını işaret ettim. İşte, bu kadarı gerçekten fazlaydı.

“Bir dakika,” dedim elimi indirmeden. “Bir dakika. Anıl, ne demek takımdan ayrılmak istiyorum? Böyle bir şey mümkün değil.”

“Neden?” diye mırıldandı sakın bir ifadeyle. Sert çenesi kararlı ifadesini desteklercesine dik, oturuşu ise fazlasıyla gergindi. “İstediğim kararı veremez miyim? Mutlu olmadığım bir yerde durmam, arkadaşım olarak seni de mutsuz etmez mi?”

“Bir süredir üzerindeki durgunluğun farkındayım ama bunun buradaki mutsuzluğundan kaynaklanabileceğini hiç düşünmemiştim.” Yavaşça ayağa kalkıp yanındaki koltuğa oturdum. Gergin olduğu için herhangi bir temasta bulunmadım ama bakışlarım huysuz olsa da kaçırdığı gözlerini buldu. “Neden mutsuzluğunu paylaşmadın bizimle? Takımdan ayrılmak istemen bir sonuç, o

sonuca gelene kadar yaşadığın sorunlarda yanında olmayacağımızı mı düşündün?"

"Bu sonuca ulaşmak benim için de kolay olmadı. Düşüncelerim çok ince bir çizgide. Hera. Yanlış anlaşılmaktan endişe ettiğim için direkt sonuca ulaşmak bizim için daha kolay olacak."

"Anlat haydi. Anıl. Biraz daha lafı gevelersen senin için kolay olan hiçbir şey kalmayacak. Ben senin arkadaşını, yargılamayacağım. Sadece dinleyeceğim seni." Uzanıp kolunu tuttum, beklentiyle bakıyordum yüzüne. Saniye saniye yumuşayan ifadesini izlerken biraz olsun rahatlamıştım.

"Gölgeler, Hera... Burada olduğum her an attığım adımların hepsi zamanla birer gölgeye dönüştü. Aydınlığı severim ben, gölgelerde sessizce yaşamak bana göre değil."

O an, geçen gün zihnimi dolduran görüşlerimden bir tanesi geldi aklıma. İki adamın karşı karşıya olduğu ve birbirlerine hayal kırıklığıyla baktıkları o görüş tıpkı şimdiki gibi hissettiriyordu. Karmakarışık ve öfkeli...

"Sen bizim ışığımızı, Anıl. Gölgede kaldığını düşünmen... Anlam vermekte zorlanmadığımı söyleyemem." Olumsuzca başını sağa sola salladı, vermiş olduğu karardan epey emindi.

"Söylediğim gibi düşüncelerim çok ince bir çizgi üzerinde. Düşündüklerimle kimseyi gücendirmeyeceğime söz verdim, sessiz sakın bitireceğim her şeyi."

“Öncelikle sen,” dedim ayaklanırken. “Hiçbir şeyi sessiz sakın bitirmeyeceksin. Seni yargılamadan dinleyeceğim, söylediklerini şartsız koşulsuz kabul edeceğim anlamına da gelmiyor ayrıca.” Hayatımda en değer verdiğim insanlardan birinin bu derece yıpranmış olduğuna mı üzüleyim yoksa kararını nasıl değiştirebileceğimi mi düşüneyim, karar veremiyordum.

“Anlamıyorsun.”

“Evet, anlamıyorum çünkü esas derdini bir türlü filtersiz bir şekilde anlatmıyorsun.”

“10 Numara, Hera. Derdim onca zaman geçmesine rağmen Çağlar Ataman efsanesinin gölgesini aşmamak... Çağlar’ı çok seviyorum ve böyle düşündüğüm için bile kendimi ne kadar yıprattığımı tahmin edemezsin.”

“Anıl, Çağlar artık burada bile değil. İstese bile burada olamayacağını en iyi sen biliyorsun.”

“Bak işte, hâlâ anlamıyorsun,” derken ayaklandı, derin bir nefes alırken yüzüne yerleşen hayal kırıklığını panikle izledim. Onu anlamadığımdan emin olduğu için iletişimi kesmeye hazırlandığı her hâlimden belliydi. “Tabii ki biliyorum, Çağlar benim en yakın dostum, Hera. İnan ki biliyorum.”

“Ee, o zaman?”

“Takım neden yavaş yavaş düşüşe geçti sence? Neden oyuncular son zamanlarda motivasyon konusunda sıkıntı yaşıyorlar?” diye sorduğunda bir süre düşündüm.

Son zamanlarda, özellikle içinde bulunduğumuz sezonda takımda ciddi bir motivasyon sorunu olduğunun farkındaydım. Bir noktada bu skorlara da yansımış, devam ettirmeye çalıştığımız kazanma serimizi ciddi bir tehlikeye sokmuştu.

“Kazadan sonra toparlanmak kolay olmadı ama...” derken Anıl elini kaldırıp durdurdu beni. Yüzünde capcanlı bir hayal kırıklığı, dudaklarında buruk bir gülümseme vardı.

“Cevabını kendin verdin az önce. Sen de herkes gibi düşünüyorsun.”

Karşılıklı olarak bir süre bakakaldık birbirimize. Ondaki hayal kırıklığına karşılık, zihnimin tam ortasında parlayan ampul beraberinde farkındalığı getirdi.

“Çağlar’ın ne kadar büyük bir efsane olduğunu hiç geri plana atmadım, hâlâ 10 Numara’yla en çok gurur duyan kişilerden biri benim. Fakat kendi emeğimle de gurur duymak zorundayım, Hera. Herkes Çağlar’ın yokluğunu değerlendirdiğimi düşünürken, canla başla her maçı zirvede bitirip maç sonrası röportajlarında söze *Ataman’ın yokluğunda* diye başlanıyorsa... Ve özellikle bahsi geçen kişi bile böyle düşünüyorsa...”

“Çağlar böyle düşünmüyor,” derken bir saniye bile tereddüt etmedim.

“Biz birbirimizin tüm maçlarını izlerdik Hera, değerlendirdik. Kendimizi geliştirmek için, çoğu zaman da alay etmek için... Aynı anda maçıysak maçıdan sonra oturup izlerdik. Mesai harcar, ortak noktamızı beslerdik.

Bırak izlemeyi, Çağlar benimle bu konuda konuşmuyor bile. Toplandıysak ve konu bir şekilde oyuna geldiyse hemen konuyu değiştiriyor. Fatih de farkında ama bana kalırsa, o da senin gibi düşünüyor.”

“Anıl, biz...”

“Biz işte Hera, o ‘biz’in içinde ben de vardım. Şimdi daha çok sizsiniz. Ben de yaşananlar için adalet istiyorum, ben de o haydut herifin bütün dinamiklerimizi mahvettiği için pişman olmasını istiyorum. İmkânsız olsa da ben de Çağlar’ın basketbola geri dönmesini istiyorum. En azından o zaman, onun yokluğunda parladığım için değil, kendimi geliştirdiğim için kazandığım görünürdü. Dostum hayatını adadı ama ben de herkesten çok emek verdim. Kızımın varlığının keyfini bile çıkaramadım, Hera. Maçtan maça, antrenmandan antrenmana koştururken yaptığım fedakârlıklar, elim bir kazanın gölgesinde taçlandırılmayı hak etmiyor.”

Anıl’ın söylediği gerçekler yüzüme birer tokat gibi sıra sıra çarparken bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Anıl ile Çağlar’ın ilişkisinin zaman içinde bu kadar törpülendiğini nasıl gözden kaçırabilmiştik? Çağlar ve yaşadığımız kazaya o kadar çok odaklanmıştık ki bu çemberin etrafında gelişen tepkileri görememiştik besbelli.

Yaşadığımız olayların odağı bazen bir kişiyle sınırlıymış gibi görünebilir, yaşanan acının şiddeti tek bir ruhu alaşağı etmiş sanılabılırdi. Yaşam çizgimizin üzerindeki duraklarımızda yaşardı insanlar. Noktalarla süslü çizgimizde, çizginin şiddetini değiştiren her sarsıntı noktasında yerini değiştirirdi. Sarsıntının şiddetine göre

yeri değişen, çizgiden kopan ya da aynı kalan noktalarla yeni bir çizgide yaşamaya devam ediyorduk en nihayetinde. Anıl ve Çağlar'ın çizgisinde ise işler gözden kaçır-dığımız bir şekilde değişmişti. Bunu böylece bırakabile-ceğimi sanmıyordum.

“Herkes ne kadar başarılı bir sporcu olduğunun farkında. Kimsenin gölgesinde kalmış da değilsin üstelik. Kendi ışıltını kendin yakalayıp gösterdin herkese. Kendine ve sürecine haksızlık etme.”

“Benim de tam olarak düşündüğüm şey bu. Fakat bir aile dinamiğinde herkes bunun farkında olmalı. İçten içe, en derinlere saklanan düşünceler bile temiz olmalı ki temiz bir hayat yaşayabilelim.”

Haklıydı, böyle düşünmek için onlarca sebebi varken onu yargılayamazdım. Düşüncelerinin geldiği bu noktada bile hepimizi koruma odaklıydı, kendi sürecini yine ikinci plana atarak kurmuştu planlarını.

Cevap vereceğim sırada antrenman hocalarımızdan biri odaya öyle bir giriş yaptı ki neye uğradığımı şaşırdım. Adamın beti benzi atmış olmasa en azından korktu-ğumu söyleyecektim ama onu bile söyleyemedim. Derin nefesler alarak birkaç saniye duraksadı. “Özür dilerim fakat Anıl'ın burada olduğunu söylediler.”

“Nihat,” dedim ayaklanarak. “Ne oldu? İyi misin?”

“Az önce bir son dakika haberi çıktı.”

“Oğlum, söylesene hemen.” Anıl’ın çıkışına rağmen Nihat kıvranmaya devam ediyordu. Söylemek istediği her neyse kelimeleri bir türlü toparlayamıyor gibiydi.

“Ben inanmıyorum böyle bir şeye. Doğru olmadığını kanıtlarız zaten,” dese de bir türlü çıkaramıyordu ağzındaki baklayı.

“Tamam, Nihat,” dedim en sonunda. “Biz haberlere bakacağız şimdi. Teşekkür ederim haber verdiğin için.” Nihat bunu bekliyormuşçasına alelacele bir baş selamıyla odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı. Gerisinde bıraktığı garip sessizliği aşırp saniyeler içindeki televizyonu açtım ve spor kanallarından bir tanesini sabırsızlıkla tuşladım. Gerçekten de bir son dakika haberi girmişti, haberin manşetini okurken elim ayağım boşaldı ve ellerimden kayıp yere düşen kumandanın sesi tüm odada yankılandı.

“Bir sosyal medya kullanıcısının ortaya attığı bu iddia çığ gibi büyürken henüz takımdan ya da sporcudan bir açıklama gelmedi. Kristal Dinamo ve Anıl Balkan’ın yapacağı açıklamaları merakla bekliyoruz. Sporcu teste tabi tutulmayı kabul edecek mi ya da hakkında çıkan yasaklı madde iddialarına ne cevap verecek, tüm detaylarıyla Medya Spor’da sizlerle olacak. Beklemede kalın.”

Kristal Dinamo Spor Kulübü’nün Yıldız Oyuncusu Anıl Balkan Hakkındaki Yasaklı Madde İddiaları, diye atılan başlık ekranın neredeyse çeyreğini kaplarken çalan telefonlara ya da duruma şoke olmuştuk. Anıl ekrana kilitlenmiş, ben ise durumun ciddiyeti ve ağırlığı karşısında resmen donakalmıştım.

Bu meselenin Hakan'ın başının altından çıktığı o kadar belliydi ki... Ziyaretinin hemen ardından böyle bir haberin patlaması tesadüf değildi. "Bittin sen..." diye mırıldandım yavaşça koltuğuma çökerken. "İşte, şimdi bittin sen." Arsız duruşuyla aldığı galibiyetlerin sonuncusuydu bu. Hatta bunu bile galibiyete dönüştürmesine izin veremezdik.

"Bu işin bana patlayacağı belliydi," dedi Anıl bitkin bir sesle. Öfkeli ya da gergin değil, bitik ve yorgun görüntüsü daha çok üzmüştü beni. Koltuğa resmen kendini bıraktı ve başını geriye doğru atarken gözleri kapandı. "Bırakmak isteyen biri için keskin bir son gibi görünüyor."

Bir hışımla kalkıp başında dikilmeye başladım. "Kalk," dedim sabırsız bir ses tonuyla ama oralı bile olmadı. Ayağımla bacağını dürttüm, yine de tepki vermedi. "Anıl, kalksana." Gözleri kapalı bir şekilde öylece dururken bir kere daha seslendim ama ne dediğimi dinledi ne de herhangi bir tepki verdi. En sonunda uzanıp yanağına sertçe vurdum. Başı hafifçe yana doğru düşerken gözleri açıldı, doğrusunu söylemek gerekirse yönelttiği keskin bakışlarından korkmadım desem yalan olurdu.

"Ne olsun istiyorsun?" diye bağırdı ayağa kalkarken. "Ne yapayım? Gidip ortalığı birbirine mi katayım? Kullanmadım Hera, biliyorsun ki yasaklı madde falan kullanmadım. Sezon boyunca alkol bile kullanmıyorum ben, ne yasaklı maddesi Allah aşkına?"

"Kullanmadığını biliyorum, bana açıklama yapma."

“Bırakmak istemiyorum, evet! Ama her ne şartta olursa olsun yakın arkadaşımın gölgesinde de bir hayat yaşamaya niyetim yok.”

“Gölge falan yok, Anıl! Seninle de uğraştıklarını görmüyor musun? Çağlar güçlü bir figürdü, evet fakat şimdi güçlü figür sen olduğun için sana saldırmadı mı zaten? Sen odama gelmeden dakikalar önce Hakan buradaydı,” dedim en sonunda.

“Ne? Nerede o piç!” Kapıya doğru yönelirken tuttum onu kollarından.

“Çoktan gitti, dur şimdi.”

“Duramam!” dedi kollarımdan tutup. “Duramam, Hera. Bana söyledikleri şeye bak. Çocuğum var benim, küçücük bir kızım var. İlmek ilmek dokuduğum itibarım şerefsizin birinin ellerinde oyuncak mı olacak?” Nihayet gerçek düşüncelerini ve tepkilerini ortaya koymaya başladığında biraz olsun rahatlamıştım. Direkt olarak bir kabulleniş içinde olmasındansa ortalığı yerinden oynatmasını tercih ederdim. “Bak bana!” diye bağırdı odanın ortasında. “Bak bana Hera, bu işi düzeltebilecek miyim?”

“O iş öyle yürümüyor Anıl, sana bunu söylemeyeceğimi adın gibi biliyor olman gerekiyor.” Olumsuz anlamda başımı sağa sola sallarken kollarımı tuttuğu ellerinden kurtulup sarıldım ona. “Geleceğini görsem de görmesem de bildiğim tek bir şey var. Bunun üstesinden gelmen için geleceği biliyor olman gerekmiyor. Sen tanıdığım en güçlü adamlardan birisin, Anıl Balkan. Gölgelelerde yaşamıyorsun, kendi ışığının içinde bir efsane

olacaksın. Lütfen kendine gel de bitirelim şu herifin işini.” Sıkı sıkı sarıldı bana; her cümlemde, söylediklerime inanıp güvendiği her saniye daha da sıkı sarıldı. Geri çekildiğinde ise gözlerinde birikmiş ama düşmemek için direnen yaşları aynı şekilde izledim.

“Fatih!” diye bağırdı. Bir şey söylemenin yersiz olduğunu o da benim gibi iyi biliyordu. Odadan çıkarken çoktan ortalığı ayağa kaldırmaya hazırdı ve Fatih Hoca’yla birlikte bunu tereyağından kıl çeker gibi halledebileceklerinden emindim.

“Bunları da birkaç senede bir tokatlamak gerekiyor yahu! Önce Çağlar, sonra Anıl! Tokat yemeden kendilerine gelemiyorlar...” Kendi kendime söylenirken gülmeden edemedim. Etrafımdaki erkeklerin hepsi, özellikle kendine gelmeleri gereken önemli anlarda akıllalmaz tepkiler veriyorlardı. *İnanılır gibi değil*, diye geçirdim içimden.

Masama doğru ilerlerken hazırlıksız yakalandım, derin bir sancı ve boşluk hissiyle koptum olduğum andan. Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar sancılı bir geçiş tüm dikkatimi dağıtmıştı.

Federasyon zaten bu işin içinde, diyor adamın biri.

Jübile maçını istemiyorlar, taş koyacaklar.

Hayal kırıklığının tadını çıkar.

Herkes ayakta. Kimisinin eli şaşkınlıkla açılan ağzını kapatıyor, kimisi de cep telefonlarıyla olayın her anını kaydetmeye çalışmakla meşgul.

Bu bir iddia değil, bu konuda bir şeyler yapmanız gerektiğini biliyorsunuz.

Bütün bunlar olurken sen neredeydin?

Ekranın kenarındaki tarih ve saat çarpıyor gözüme. 10 Ağustos 2024, 20.36.

Ciğerimi dolduran hava göğsümü yakarken olduğum ana geri döndüm, istemsizce öksürmeye başladım. Gördüklerim tekrar tekrar gözlerimin önünden geçerken neden bu kadar zorlandığımı anlıyordum.

10 Numara'm o çok istediği jübile maçına çıkacaktı. Hem de bundan tam on gün sonra bir akşam vakti, ardında görkemli korkularımızın olduğu kapıların önünde alacaktık nefeslerimizi. Zafer kazanır mıydık, bilinmez fakat o akşam hepimizin rahat bir nefes alacağı kesindi.

Kollarım morarmaya başlarken unutmamak için görüşlerimi teker teker not aldım. Gerçi, tarihin artık unutulabilir bir yanı yoktu. Notlarımı tamamlayıp yerime oturdum, sakinleşmek için derin nefesler alırken gözüm bir yandan da hâlâ açık olan televizyon ekranındaydı. Haberler bitmiş, haftanın maçlarından karma görüntüler veriliyordu ekrana. Anıl'ı ve bizim takımdan birkaç kişiyi izledikten sonra Hakan'ın görüntüsü geldi. Her sayısında ekranları işaret ettiği, belli ki imzası olan bir hareketi vardı. Saniye saniye hareketlerini izlerken içimdeki boşluk hissinden kıvılcımlar çıkıyordu. Cüretkârlığı ve korkusuzluğu karşısında hafifçe gülümsedim.

“Geleceğini mahvetmek için bu kadar istekli olan birini daha görmemiştım,” diye mırıldandım kendi kendime. “Çağlar’dan sonra Anıl’a bulaşmak...”

Kapıda beliren Fatih Hoca, aynı zamanda kendi odası olmasına rağmen kapıya birkaç kez tıklatıp içeri girdi. Anıl’ın aksine sakin ve rahat bir görüntüsü vardı. Aynı benim gibiydi aslında şu an. Birbirimize bakarken ne düşündüğümüzü görebilecek kadar da şeffaf bir iletişim içerisindeydik.

“Neden gülüyorsun?” diye sordu. Koltuğumda hafifçe sallanırken duruşumu hiç bozmadım. Ekрана kilitlenmiş bakışlarım onu bulduğunda ise gülüşüm sadece dudaklarımda bir maskeydi. Gözlerime kadar ulaşan his, kararlılıktan başka bir şey değildi.

“Neden gülmeyeyim, Fatih abi?” dedim. “Hakan yanıma geldi, kuyruğunu dik tutamayacağını anladığında ise saldırmayı seçti. Bu da bize fazla bir seçenek bırakmıyor hâliyle.”

“Burada mıydı bir de?”

“Evet, arsızlığını tahmin bile edemezsin.”

“Harekete geçiyor muyuz? Görüntüleri federasyona sunmaya hazırız. Hemen bugün, basın toplantısında bitirelim bu işi,” dediğinde olumsuz anlamda başımı sağa sola salladım. Dudaklarımdaki gülüş kendini daha çok belli ederken Fatih Hoca’nın gözlerinden ise heyecanlı bir parıltı geçti.

“Aklında bir şey var senin.”

“Bu adamın etrafındaki herkes oyuncu ve herkes bir şekilde federasyona bağlı. Eğer basın açıklamasında böyle bir hamle yaparsak Anıl’ın adını temize çıkarmak için başkasına ve ülkenin gözde oyuncularından birine iftira atmaya çalıştığımızı öne sürebilirler.”

“Haklısın,” dedi Fatih Hoca ciddiyetle. “Önceliğimiz Anıl’ın kariyeri ve itibarı olmalı. Temiz olduğunu her türlü kanıtlarız zaten, onda bir sıkıntımız yok. Gündemi karıştırıp bize gözdağı vermek istedi belli ki.”

Söylediklerini başımla onayladım ve devam ettim: “Az önce bir görüşüm oldu, Çağlar jübile maçı için Galata Metropol’ü sahaya davet edecek. Ve maçın tarihini biliyoruz.”

“Şaka yapıyorsun!” derken şaşkınlığını gizleyemedi. Her ne kadar böyle bir gücüm olduğunu bilse de günlük hayatta onları bu durumdan uzak tutmaya çalıştığım için dâhil olduklarında ilk günkü gibi şaşıyor ve etkileniyorlardı. “Ee, ne zamanmış?”

“On gün sonra.”

“Şimdi espri yapmayı bırak ve bana gerçeği söyle,” derken bile aslında gerçeği söylediğimi çok iyi biliyordu. Bu yüzden cevap vermedim, sabit bakışlarımdan başka bir tarih olmadığını anladığında ise oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. “Çok erken. Çağlar hazır mı, değil mi, bilmiyoruz bile. Döndüğümünden beri onunla ilgilenemedim. Kontrole götürmemiz lazım, kondisyonunu ölçmemiz lazım, öncesinde takımla tekrar buluşması lazım... Kendi başına nasıl iş yapabilir?”

“Çağlar bunu uzun süredir planlıyor. Çoğu akşam akademide antrenman yapıyor, kontrollerine düzenli gidiyor ve kondisyonunu diri tutmak için epey çaba-lıyor. Takımla çalışmak istememesinin nedenini anlaya-mıyordum, ta ki bugüne kadar.”

“Nedenmiş o? Haydi ben yoktum diyelim, Anıl’a neden söylememiş?”

“Anıl’a özellikle söylemedi, hocam,” dediğimde tekrar *hocam* dediğim için kızdığını bakışlarıyla belli etti. “Hocam, buna alışmak bile farklı bir gerginlik veriyor bana. İzin verin, şu işler bir bitsin, söz veriyorum ki size istediğiniz gibi seslenebilmek için özellikle alıştıрма yapacağım.”

“Tamam ama sadece maça kadar vaktin var.”

“Anlaştık,” dedikten sonra diğer meseleye geri döndüm. “Hocam, biz bir şeyi gözden kaçırmışız. Çağlar ve Anıl’ın arası hiç iyi değil. Anıl bugün ofisime takımı bırakmak istediğini söylemek için geldi.”

İkinci bir şok dalgası Fatih Hoca’yı beklenmedik bir anda ele geçirirken adamın yüzü saniyeler içinde kıpkır-mızı oldu. “Ne diyorsun, Hera? Bu da ne demek şimdi? Siz beni delirtmek istiyorsunuz herhâlde. Bu yüzden mi çağırdınız beni? Ne güzel mutlu mesut yaşıyordum ben.”

“Ben de duyduğumda şoke oldum. Geldiği noktayı biliyorsunuz, federasyonun da ülkenin de gözdelelerinden biri.”

“Ee, derdi neymiş o zaman şimdi durduk yere?”

“Durduk yere değil işte. Bir süredir ondaki isteksizliği ve motivasyon düşüklüğünü gözlemliyordum zaten. Konuşmaya çalıştığım her an ya *tamam*’ deyip geçiştiriyor ya da bir şekilde konuşmayı arada kaynatmayı başarıyordu. Biraz zorladığımda anlattı her şeyi. Çağlar’ın gölgesinde kaldığını düşünüyor ve işin kötü tarafı, Çağlar’ın da böyle düşündüğünden emin.”

“10 Numara’nın gölgesinde kalamayacak kadar değerli bir isim Anıl Balkan. Yine de bir konuda haklı. Çağlar’ın içten içe böyle düşündüğünü biliyorum, Hera.”

“Çağlar neden böyle düşünsün ki hocam, ikisi çok yakın arkadaş.”

“Tam olarak bu yüzden. Röportajları izledin mi, bilmiyorum ama her maç sonrasında muhabirler söze *Çağlar’ın yokluğunda, 10 Numara’nın gidişinin ardından* sözleriyle başlıyorlar. Bunları Çağlar izlemiyor mu sanıyorsun? Anıl’ın ne kadar başarılı ve yetenekli olduğunun o da farkında ama medyanın yaklaşımı ve bu konuda hâlâ umutsuzca hayaller beslemesi onu böyle düşünmeye itiyor. Ben oğlumu tanırım.”

Fatih Hoca’nın söyledikleri beni bir süreliğine duraksattı. Onu savunmak değildi niyetim, durum neyse onu bilmek ve sağlıklı bir şekilde müdahale edebilmekti. Yine de Çağlar’ın böyle bir düşünce içinde olmasının ihtimali bile içimde bir yerleri buruk bir şekilde tatsızlaştırmıştı. Kimseye imrenmesini istemiyordum. O kadar zor bir noktadan hayatına bir ivme kazandırmıştı ki -en yakın arkadaşı bile olsa- başkasının hayatını izlemesindense

kendi başarısının farkında varıp tadını çıkardığı bir hayat yaşamasını isterdim.

“Bu meselenin artık tamamen kapanması gerekiyor. Herkes olması gereken yerde, olması gerektiği hayat çizgisinde yaşamalı, hocam. Ne Çağlar en yakın arkadaşına karşı böyle hissetmeli ne de Anıl aradaki dinamiği bozmamak için kendinden ödün vermeli.”

“Ne de sen Koçoğlu, sen de kendini yıpratmamlısın artık. Unutma ki geleceği görebiliyor olsan bile bu, kendi geleceğine odaklanman gerektiği gerçeğini değiştirmiyor.”

Bir süredir ilk kez dudaklarıma tatlı bir gülümseme yerleşti. “Bu sefer öyle değil,” dedim başımı hafifçe eğerek. Masamın üzerindeki çerçeveyi ona doğru çevirdiğimde o da benimki bir gülümseme takındı. Toplu çekildiğimiz fotoğrafın bir kopyasını çıkarıp çerçevelemiştim. “Ben zaten geleceğimi yaşıyorum. Hedeflerim, hayallerim, ideallerim her daim benimle. Çağlar bana hep pelerini olmayan bir Gelecek Tanrıçası olduğumu söyler. Aksine, bir pelerinim var ve pelerinimde ailemi taşıyarak güçleniyorum. Bazen neden kendi geleceğimi göremediğimi düşünüyorum ama böyle anlarda cevabı bildiğimi fark ediyorum, hocam. Bütün geleceğim zaten gözlerimin önünde. Sizi korumam, kendi geleceğimi korumam demek. En başından beri, her *bitti* dediğimizde daha çok güçlenmemiz bu yüzdendi.”

“Ailemiz sana hep minnettar olacak,” dedi ve asil bir tavırla başını hafifçe eğdi. “Hayatımızın seninle kesiştiği kısmı için hep minnet dolu olacağım.” Kollarımdaki

morluklarda geçirdi bakışlarını, üzüldüğünü biliyordum.

“Asıl ben minnettarım, hocam. İlk günden beri hep benim tarafımdaydınız. Çok teşekkür ederim.”

“Hiçbir şey edemezsin.” Fazla duygusallık huysuzluğu devreye girdiğinde ayaklandı ve işaret parmağını bana doğru uzattı. “Planın sağlam olsa iyi olur. Basın toplantısında sadece Anıl’la ilgili konuşuyoruz, bu on gün içinde de Çağlar ve Anıl meselesini çözüyoruz. Son olarak maçımız, Hakan’ın ayağını kaydırış ve kapanış.”

“Olmuş bilin.”

Odamdan ayrıldığında içmeyi hep ihmal ettiğim suyumı sakince içtim ve telefonumu elime aldım. Arayacağım kişi belliydi. “Emin Bey,” diye seslendim aramamı cevapladığında. “Beni kullanın diyerek bana açık çek vermiştiniz. Hatırladınız mı?”

“Hatırlıyorum tabii, teklifim de hâlâ geçerli. Elimdeki videoları Fatih’e gönderdim, söylemiştir.”

“Videolarla birlikte size de ihtiyacım var,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Şöyle ki fazlaca dikkat çekmek niyetindeyim, epey konuşulabilirsiniz.”

“Namını duydum Hera, senden daha azını beklemiyorum. Tüm gemilerini uzun zaman önce yakmış biri, suyun ağırlığından korkmaz.”

“O zaman lütfen benimle buluşun ki size aklımda ne var ne yoksa anlatabileyim.” Aml’ın arkadaşının kafesinde buluşmayı planladıktan sonra telefonu kapattım ve

arkama yaslandım. Delicesine bir bencillikle korumaya çalıştığı itibarı ellerinden kayarken bugünü hatırlayacağından fazlasıyla emindim.

BÖLÜM 5

Yaklaşık beş gün sonra nihayet Emin Bey'in müsait bir anını yakalayabildiğim için mutluydum. Niyetim işi çok uzatmak değildi ama detayların anlaşıldığından da emin olmalıydım. Özellikle maça bu kadar az bir zaman kalmışken...

“Seni çok beklettiğimi biliyorum,” diye mırıldandı masaya oturduğu gibi. Anıl'ın yakın arkadaşının kafesinde kahvemi içerken onu bekliyordum. Geldiği gibi mahcubiyetini aktarması karşısında ise sadece gülümsedim. “Ama arka planda her şeyi hallediyorum, aklın kalmasın.”

“Fatih Hoca ve Çağlar endişelenmedikleri için biraz daha rahatım aslında, Emin Bey. Sizi yakından tanıyor olsaydım yaklaşımım farklı olabilirdi sanırım.”

“Anlıyorum, inan ki anlıyorum. Zamanında bu tip insanlarla o kadar çok muhatap olmak zorunda kaldım ki bu, beni zaman içinde garantici bir insana dönüştürdü.”

“Ne içersiniz bu arada? Havalar sıcak, konu konuyu açmadan önce söyleyelim mi içeceğinizi? Ya da aç mısınız?” dediğimde olumsuz anlamda başını hafifçe salladı.

“Aç değilim ama şöyle soğuk bir kahveye asla hayır diyemem.” Garsonu çağırmak için elimi kaldırdığımda direkt Mesut Şef ile göz göze geldik. Garson yönlendirmek yerine kendisi gelmeyi tercih etmişti.

“Bir isteğiniz mi vardı, Hera Hanım?” Elimle Emin Bey’i işaret ettiğimde ona döndü.

“Ben bol buzlu bir filtre kahve alayım zahmet olmazsa, hocam.”

“Ne zahmeti, olur mu? Kahvenizi birkaç dakika içinde gönderiyor olacağım.” Kibar bir baş selamıyla yanımızdan ayrıldığında ben de konuya rahatça geri dönebildim.

“Garantici biri olmanızı anlayabilirim ama ben de olacakları riske atamam.”

“Rahat ol bu arada. Bana Emin diyebilirsin. Fatih, bana senden çok bahsetti. Hatta o kadar çok konuştu ki seni yakından tanıyorum desem yalan olmaz.”

“Konuşmuştur, inanırım.” İkimiz de gülmeye devam ederken Emin Bey’in kahvesi geldi. Ayrıca biri çikolatalı, biri ise orman meyveli iki tabak tatlı şık sunumlarıyla servis edildi. Mesut Bey hâlâ bizi izlediğine göre bilgisi vardı ama bir an için bir yanlışlık olduğunu düşündüm.

Servis eden gencin yaka etiketinde adının Gökhan olduğu yazıyordu. “Gökhan Bey, sanırım bir yanlışlık oldu. Biz tatlı sipariş etmemiştik.”

“Tatlılarınızı ikram etmemizi İnci Hanım istedi. Çok lezzetlilerdir, denemenizi tavsiye ederim.” Başımı çevirip onunla daha önce tanıştığım köşesine baktığımda direkt olarak göz göze geldik. Elindeki kalemi bırakıp zarif bir şekilde el salladığında Emin Bey’e döndüm.

“Emin Bey, sizin için sorun olmazsa ve vaktiniz varsa İnci Hanım’ın yanına birkaç dakikalığına uğrayıp gelebilir miyim? Siz de bu sırada kahveniz ve tatlınızla biraz dinlenmiş olursunuz.”

“Git git, hiç acele etme. Öğle programımı boşaltıp geldim yanına. Hatta hanımefendiye benim adıma da teşekkür et. Tatlılar gerçekten harika görünüyor.”

“Afiyet olsun şimdiden.” Ayaklandıktan sonra giydiğim mürdüm rengi, askılı elbisemi düzelttim. İnci Hanım’m masasına ilerlerken gülümsüyordum. O da ayaklanarak karşıladı beni. “Çok incesiniz, İnci Hanım. İkramınız için teşekkür etmek ve hâl hatır sormak için yanınıza geldim.”

Eliyle yanındaki sandalyeyi işaret ettiğinde oturdum fakat çok garip bir şekilde bir an için başka bir adamı gördüğümü düşündüm. Burada onlarla tanıştığımda yanımıza gelen adamlardan biriydi, simasını doğru hatırlıyorsam tabii...

“İyi misiniz?” diye sordu tatlı bir sesle. Onun da üzerinde kahverengi, yazlık bir elbise vardı.

“Söyleyeceğimi biraz saçma bulabilirsiniz ama sizi bir an geçen gün yanınızda gördüğüm adamlardan biriyle karıştırdım. Görüntüsü birkaç saniye geldi gitti gibi oldu, anlamadım,” dediğimde sesli bir şekilde yutkundu ve gülen ifadesi biraz olsun sönmüş gibi geldi. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Hayır hayır, sizinle alakası yok. Lütfen rahat olun,” dese de keyfinin kaçtığını anlamıştım.

“Nasılsınız? Son gördüğümde daha iyi bir enerjide olduğunuzu düşünüyorum.”

“Doğrusunu söylemem gerekirse Hera Hanım, yolunda olan en ufak bir şey bile yok. Yine de savaşmak zorundayım. En azından bana baktığınızda yabancı bir adam görmemeniz için hayatta kalmalıyım.” Söylediklerinden en ufak bir şey anlamadığımı fark ettiğinde elinde gergince çevirdiği kalemi bıraktı ve önündeki defteri hızlıca kapattı. “Garip sözler sarf ediyorum, farkındayım. Bir roman üzerinde çalışıyorum ve etkisini üzerimde çok fazla kendini gösteriyor.”

“Anladım desem yalan söylemiş olurum,” dedim gülerek. Güldüğümü görmesiyle onun da biraz daha iyi hissettiğini görmek iyi gelmişti. “Size bir sır verebilir miyim?” Etrafıma bakındım ve kimsenin bizi dinlemediğinden emin olduktan sonra masaya doğru eğildim. Dümdüz şekillendirdiği sapsarı saçlarını omuzlarının

gerisine attı ve bebeksi yüzüne yerleşen gülümsemeyle yaklaştı bana. “Gariplikse mesele, görüp görebileceğiniz en garip kadını. Bana anlatabileceğiniz herhangi bir garipliği normalleştirebilecek kadar hem de.”

“Yazdığım romandaki yazar karakterim bir zaman yolcusu olarak dünyaya geldi, yazdıklarımı yaşamayı o kadar benimsedi ki yarınlarımı çalmaya ve beni bir karaktere dönüştürmeye çalışıyor desem bile mi?”

“Vay canına!” dedim istemsizce. “Sanırım yine de evet. Böyle bir durumda bile ben daha garip kalırım gibi görünüyor. Ama yalan söyleyemem, benimle yarışsınız.” Gülüşlerinin arasında derin bir nefes aldı.

“Sizi tekrar burada görmeyi dilemiştim. Verdiğiniz taş yatağımın hemen yanında, baş ucumda duruyor. Tekrar teşekkür etmek geliyordu içimden. Karşılaştığımız için mutluyum.”

“Ben de öyle. Belli ki bir roman üzerinde çalışıyorsunuz, sizi daha fazla tutmak istemiyorum ama şöyle yapalım,” dedim. İzin isteyerek kalemine uzandıktan sonra karalama kâğıtları olduğunu düşündüğüm bir not kâğıdının kenarına numaramı yazdım. “Bu benim numaram. Ortak bir mekânda karşılaşmayı dilemek yerine, dilediğimizde birbirimizi görmek harika olur.”

“Teşekkür ederim, muhakkak arayacağım,” dediğinde yavaşça ayaklandım. Uzattığım elimi sıktığında, özellikle bir şeyler görmek için gözlerine odaklandım

ama ilk seferki gibi bir blokaj vardı önümde. Geleceğini görmemi engelleyen zihin duvarı öyle güçlüydü ki...

“Ayrıca,” diye ekledim gitmeden önce. “O karakterinize söyleyin; gelecek, yarınları çaldığında değil de şimdiyi korumayı başardığınızda şekillenir. Demem o ki yarın zaten bizim değil. Siz en iyisi şimdiyi en iyi hâle getirmeyi deneyin. Ve bu kadar güzelken özellikle, lütfen daha çok gülmeyi hedefleyin.”

Beklemediğim bir şekilde ayaklandı ve gitmeme izin vermeden önce bana sıkıca sarıldı. “Teşekkür ederim. Öyle bir şey söylediniz ki bana... Sanırım artık ne yapmam gerektiğini biliyorum.” Geri çekildiğinde gülümseyip son kez vedalaştık.

Emin Bey’in yanına döndüğümde tatlısını bitirmişti bile. “İnanılmaz lezzetli bir tatlıydı. Denemelisin.” Gülümseyip tatlımdan bir çatal aldığımda haklı olduğunu fark ettim, gerçekten de yediğim en iyi tatlılardan biriydi.

“Teşekkür ederim anlayışınız için,” dedikten sonra daha fazla vakit kaybetmemek için konuya resmen daldım. Öğleden sonra katılmam gereken önemli bir toplantı vardı. “Görüntülerimiz zaten yeterli ama ben bunu biraz daha unutulmaz kılmak istiyorum, Emin Bey. Sizi televizyonda izledim. Olayları öyle güzel anlatıyorsunuz ki programınızı izleme nedenim gündemi takip etmek değil, ilgilenmediğim bir konuyu bile dinlememi sağlıyorsunuz.”

“Kristal Dinamo Spor Kulübü’nün Başkan Yardımcısından bunları duymak onur verici,” dedi. Her zamanki muzip tavrının aksine ciddi ve minnettar bir ifadesi vardı.

“Fatih Hoca beni böyle mi tanıttı size?” Takımı bana bırakmaya niyetliydi belli ki. İstemediğimi defalarca söylememe rağmen hem de...

“Bu yüzden görüntülerden önce sizden kısa bir konuşma yapmanızı rica edeceğim. Her zamanki kendinizden emin duruşunuzla, bildiğiniz bu olayı insanlara kendi tarzınızla anlatmanızı çok isterim. Akılda kalıcı olanın sonuç olduğunu düşünürüz ama düşündüğümüzün aksine, hikâyenin gelişme süreci uzun vadede daha çok akılda kalandır.”

“Televizyonda mı yayınlayacağız?” diye sorduğunda başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

“Hayır, her şey maç esnasında gerçekleşecek. Tahminimce ikinci setin ortasında... Ve bizim bir şey yapmamıza gerek kalmadan bütün sosyal medya platformlarında ve kanallarda olacak zaten. Sosyal medyanın gücü diyelim.”

“O zaman örnek bir metin yollarım.”

“İnanın ki hiç gerek yok. Sizinle ekip arkadaşı sayılırız. Ben ekip arkadaşlarıma sonsuz güvenirim. Hitabet sizin işiniz, işinizi konuşturmanız benim için kâfi.”

Kahvelerimizi içip gündelik sohbetlerle buluşmamızı daha da keyifli hâle getirdikten sonra işlerimizi halletmek

üzere bu görüşmemizi sonlandırdık. Aslında niyetim işe gitmeden akademiye uğramaktı ama birincisi, hava çok sıcaktı; ikincisi ise sanırım toplantıdan önce herhangi bir yere uğramaya vaktim kalmamıştı. Bir kahve daha alabildim ama yine geç kalıp Fatih Hoca'nın diline düşmek-tense toplantıdan sonra almayı tercih ederdim.

Yaklaşık yirmi beş dakikalık bir yolculuğun ardından tesise vardığımda toplantı dosyalarını ayarlamak için direkt ofisime yöneldim. Fakat o an tatlı bir şaşkınlıkla duraksadım çünkü 10 Numara'm buradaydı.

"Çağlar!" diye seslendiğimde etrafındaki sporcuları bırakarak bana döndü. Gergindi, hem de fazlasıyla... Düşündüğüm kadar tatlı bir konuşma olmayacaktı belli ki. Sporcular geldiğimi gördüğünde Çağlar'ın yanından ayrılıp antrenman sahasına indiler.

"Anıl nerede?"

"Neler oluyor? İyi misin?"

"Beni nasıl aramaz, Hera? Ne oluyor bu çocuğa böyle? Anlamıyorum yani."

"Takımdan ayrılma meselesini diyorsan korkma, hiçbirimiz izin vermeyeceğiz," dediğimde öylece kaldığını görmemle pot kırıp kırmadığımı düşünmeye başladım. Gündemler o kadar birbirine karışmıştı ki Çağlar'ın neyi bilip neyi bilmediğini takip edemeyecek bir noktadaydım.

“Ne?” dedi tehlikeli bir sakinlikle. “Takımdan ayrılmak mı?” Çağlar bir hışımla sahaya inen merdivenden inerken söylediğime çoktan pişman olmuşum.

“Çağlar! Çağlar, bekler misin lütfen?” Beni duymuyordu bile. Herkesin içinde olabileceklerden bir an için öyle korktum ki adımlarımı hızlandırıp ona yetişmeye çalıştım. Mümkün değildi. Çoktan antrenman sahasına giriş yapan 10 Numara’nın bağırışını duyduğumda hemen telefonuma sarıldım.

“Anıl! Neredesin? Anıl nerede?”

Çağlar ortalığı inletirken son çare olarak Fatih Hoca’yı aradım. Açtığı gibi antrenman sahasına inmesini söyledim. Çağlar’ın sesini duymuş olmalıydı ki cevap vermeden kapattı. Sahaya giriş yapabildiğimde antrenmanın çoktan durduğunu gördüm. Sporcularımız Çağlar’a endişeyle bakarken ne yapacaklarını bilemiyor gibi görünüyorlardı.

“Çağlar, hayırdır? Ne oluyor?” dedi Nihat. Koşarak Çağlar’ın yanına geldi ve elini adamın omzuna koydu. “Bir sakın ol önce. Anıl buralardaydı.” Etrafa bakındı ama Anıl ortalarda görünmüyordu. Burada değilse nerede olabileceğini tahmin etmek zor değildi.

“Siz işinize bakın.” Gerilmeye başlayan Nihat’a sakın olmasını söyleyip soyunma odalarına doğru ilerlemeye başlayan Çağlar’ın arkasından gittim.

“Yahu Çağlar, bir dur lütfen. Dinlemeden etmeden arkadaşının kalbini kırma.”

“Hera, sen yukarı çık istersen, hayatım,” derken tepkilerini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordum.

“Hiç beni göndermeye çalışma. Gidecek değilim,” dediğim sırada Anıl soyunma odasından çıktı. Duşunu almış, takım eşofmanlarını giymiş ve çıkmak için hazırlanıyordu.

“Nedir sizin derdiniz?” dedi en sonunda. Çağlar’ın karşısına dikilip çantasını bir kenara bıraktı. “Çağlar söyle ne söyleyeceksen de gideyim, yoruldum.”

“Niye söylemedin bana? Ne düşündüğünden böyle mi haberim olacaktı?” Anıl’ın sakın bakışları yavaşça bana döndüğünde olumsuz anlamda başımı sağa sola salladım. Amacım hiçbir şekilde konuyu açmak değildi, Çağlar’ın öğrendiklerini düzeltmeye çalışmıştım.

“Ne söyleyecektim, Çağlar? Yanına gelip takımdan ayrılmak istediğimi söyleseydim ne değişecekti?”

“Sen deli misin, oğlum?” İyice yaklaşarak Anıl’ın tişörtünü avucunun içinde toplayıp yukarı kaldırdı. Anıl duruşunu bozmamaya çalışsa da ikisi de kontrolünü kaybetmek üzereydi. “Geldiğin yerin farkında değil misin? Bunu öylece elinin tersiyle itemezsin!”

“Niye itemem? Senin bıraktığın boşluğu doldurmak gibi bir zorunluluğum yok benim!” Çağlar’ın elindeki tişörtünü kurtardıktan sonra onu sertçe itti. Araya girmeye yeltendim ama Anıl’ın keskin bakışları tarafından durduruldum. “Sakın deneme bile!” dediğinde

istemisizce birkaç adım geri attım. Bir yandan da tüm bu yanlış anlaşılmalardan artık bunalmıştım.

Zamanın neresinden kopup yanımıza geldiğini bilmediğimiz çocukla mı, madde bağımlısı düşman sporcumuzu piyasadan silmekle mi yoksa bu iki inatçı keçiyle mi uğraşacaktık?

“Ne yaparsanız yapın!” Kollarımı göğsümde birleştirip duvara yaslandığım sırada Fatih Hoca da koşa koşa yanımıza geldi. O sırada Çağlar ve Anıl çoktan birbirlerine dönmüşlerdi bile. Müdahale edeceğini düşündüğüm Fatih Hoca da yanıma gelip duvara yaslanarak benimle aynı pozisyona geçti.

“Durdurmak için gelmediniz mi?”

“Hayır, bahse gireriz diye düşünmüştüm,” derken resmen gözleri parlıyordu.

“Kabul, ben Anıl’a oynayacağım. Çağlar buraya gelene kadar yorulmuş olmalı.”

“Ben Çağlar’dayım. Boğa gibi güçlüdür o. Kaybeden yemek ısmarlar. Kokoreç yemeye gidelim.”

“Anlaştık.” Göğsümüzde birleştirdiğimiz kollarımızla yaslandığımız duvarın dibinde onları izlerken artık müdahale etme noktasını çoktan geçmiştim. Kozlarını paylaşmak istiyorlarsa mekân zaten onlarındı. İçimize ata ata bu hâle geldiysek taşların birer birer ortaya dökülmesi en iyisiydi belki de...

“Ben sana hiçbir zaman benim yerimi doldurduğunu söylemedim. Kötü bir haberim var, Anıl Balkan. İstesen de benim yerimi dolduramazdın.”

Ağzım şaşkınlıkla açılırken Fatih Hoca *ben demiştim* dercesine baktı bana. Çağlar’a bakın siz, içinde neler de tutmuştu öyle? “Bu ağır oldu.”

“Sen şimdi Anıl’a bak,” dedi Fatih Hoca. Anıl’a baktığımda ise daha ağırlığının geleceğini anlamamak imkânsızdı. İkisi de sinirden kıpkırmızı olmuştu. Birbirlerine bakışlarından alevler çıkıyordu resmen.

“Onu bunu geç, en azından ben hâlâ bir basketbolcuyum. Senin gibi röportaj vermekten falan da korkmuyorum.”

Az önce şaşkınlıktan açılan ağzım şimdi iki kat açılmıştı, gözlerim neredeyse yerinden çıkacaktı. “Hocam, bunlar neymiş böyle ya?”

“Erkekler böyle, çaktırma,” dedi. Hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. Ben ise düşünceli ve özverili olmalarıyla övündüğüm kocam ile en yakın arkadaşımın it dalaşı gibi birbirlerini daladıkları görüntüyü hazmetmeye çalışıyordum.

Çağlar yaklaşıp Anıl’ın omzunu sertçe ittirdi. “Omzuma vurma!” dedi Anıl hırlarcasına.

“Ne oldu? Sakatlanmaktan mı korktun? Hâlâ basketbolcusun ya, belli ki kaybedecek çok şeyin var.”

“Çağlar, sınırı aşıyorsun.”

“Sınır falan kalmadı, oğlum. Nasıl bana gelmezsin? En yakınım olduğumu düşünmüştüm. Her acımı seninle paylaştım ben. Sense ne düşündüğünü bile paylaşmadın benimle.”

“Biz kötü günlerde hep birbirimizin yanındayız, bunda bir sorun yok. En son ne zaman tebrik ettin beni? Kaptan olduğumda aramadın, sezonu en yüksek skorla kapattım ama bahsini bile açmadın; skandalım çıktı, yine sesini çıkarmadın. Ben sana daha ne diyeyim, Çağlar?”

“Ne fark eder, Anıl? Ne fark eder? Ben bir şey demişim dememişim! Ne fark eder? Her zaman yanında değil miydin?”

“Evet, Gizem’le kavga ettiğimizde yanımdaydın. Esin hastalandığında yanımdaydın. Gündelik yaşantımızın her anında yanımdaydın. Benim yanımda olmanı istediğim yer ise burasıydı. Seninle çıktığım bu yolda yalnız kalmaya alışamadığımı düşünmedin mi hiç? Hayran olduğum sporcu arkadaşım ile kurduğumuz hayallerimizi tek başıma gerçekleştirmeye çalışırken senden bir onay almanın benim için değerli olabileceğini hiç mi düşünmedin?” Duyduklarım ile göğsümde sardığım kollarım yavaşça çözülde. Fatih Hoca ise onaylarcasına başını sallamakla meşguldü.

“Anıl, bittim ben, görmüyor musun? Ne onayı, ne sporcusu... Seni hiçbir zaman kıskanmadım, hiçbir zaman yerimi aldığını ya da yokluğumdan doğduğunu düşünmedim. Sadece yanında olmak istedim ama çoktan bitmişim. Sana katabileceğim hiçbir şey yok. Şu saha...”

dedi arkasını işaret ederken. “Bütün hayallerimizi orada bırakıp gittim ben, o günden beri tek isteğim senin devam edebilmendi. Yine de anla beni, bunu uzaktan izlemek o kadar kolay değildi.” Sonlara doğru sesi titremeye başlayan Çağlar’ı duyduğumda gözlerim çoktan dolmuştu. “Neden hiç çıkıp da röportaj vermedim sanıyorsun, Anıl? Bittiğimi bilmeme rağmen bunu sesli bir şekilde herkese söylersem gerçekten o zaman bitecekti. Yapamam. Hâlâ yapamıyorum.”

“Oğlum sen yaşıyorsun ya, ne bitmesi? Hâlâ hepimiz senin gibi olmaya çalışıyoruz. 10 Numara efsanesini sen unutsan da biz unutmayız. Toparladın, yolunu çizdin, emin adımlarla da ilerliyorsun. Kim bitti, biliyor musun?” dedi Anıl. İyice yaklaşıp elini Çağlar’ın omzuna koydu ve sertçe sarstı. “O piçi bitirmeden bize rahat yok, asıl biten o. Gözünü seveyim artık bittiğini değil, devam ettiğini kabullen. Kabullen ki kalbin rahatlasın, kardeşim.”

“Aa, böyle olmaz ama ben kavga izlemeye geldim. En azından biriniz yumruk atmayacak mı?” diyen Fatih Hoca’ya hafifçe dirsek attım. O ise omuz silkti.

“Yalan söyledim,” dedi Çağlar, Anıl’a sarılırken. “Yerimi dolduramayacağını değil, bizi en güzel şekilde temsil edeceğini düşündüm hep.”

“Ben de biraz abarttım. Seni bacağından vurmak değildi niyetim. O küçük veletlerin hepsi büyüyüp bizi saf dışı bıraktıklarında bunun mimarı sen olacaksın. Kendin yetmiyormuşsun gibi bir sürü efsane yetiştireceksin,

şimdiden daha çok çalışmamız lazım bununla başa çıkabilmek için,” derken Anıl da sıkıca sarıldı Çağlar’a.

İçimde bir yerlerden öyle bir yük kalktı ki nasıl hafiflediğimi tarif edebilecek bir kelime bulmakta zorlanıyordum.

“Ne yani, hallettiniz mi?” Anıl ve Çağlar birbirlerine kısa ama muzip bir bakış attıktan sonra aynı anda Fatih Hoca’nın üzerine doğru koşmaya başladılar. Tecrübeli adam, böyle bir atak gelmesini bekliyordu tabii. Deminden beri onları kıskırtması biraz da bu yüzdendi. Sahanın ortasına doğru koşan adamların arkalarından bakakaldım. Koşuşturdular, birbirlerine laf atmaya devam ettiler; bütün bunlar olurken diğer sporcular da gülerek onlara eşlik ettiler.

İtiraf etmem gerekirse saçları savrula savrula, yüzündeki mutlu ve ışıldayan ifadeyle koşturan Çağlar’ı gördüğümde hep biraz kırgın olacaktım hayata karşı. Kader akışına diyecek hiçbir şeyim yoktu, kader bilinci olan bir insandım ama şimdiki düzeninde de esas mutlu olduğu yerde ışıldadığı kadar ışıldadığını görene kadar onu sahada izlemek bir burukluk olarak kalacaktı içimde.

Düzgün bir vedaya sahip olmayan her yarım kalmışlık, gerçek bir sona ulaşana kadar görkemli kapılar ardında saklanırdı. Sakladığı tüm kırgınlıkları sırtında bir yükü ve hepimiz onun yakında bu yükten kurtulacağını biliyorduk.

Ortalık ne kadar dağınıksa toplanmaya o kadar yakın demekti. Her bir yanımızda bir şeylerle uğraşırken sona yaklaştığımızı hissediyordum. O son geldiğinde ise hayatımızın yeni evresine geçmek için sabırsızlanıyordum.

Ertesi gün Poyraz ve ben, Kerem'in odasında bir şeyleri çözmeye çalışırken aklıma tekrar bu düşüncelerim geldi. Hayatımızın birkaç gün sonraki yeni evresinde Poyraz olacak mıydı yoksa olmayacak mıydı, bilmiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse içimde beni huzursuz eden bir his vardı. Bir yandan her şeyin iyiye gideceğini düşünürken bir yandan da içimi kemiren yabancı bir hisle başa çıkmaya çalışıyordum.

Biraz uzağımdaki seans koltuğunun ortasında bir zeytin tanesi gibi oturuyor olsa da geleceğini görmeyi denedim. Amacım sadece geleceğinde Çağlar'ı ya da kendimi görebilmekti ama herhangi bir görüşe sahip olamıyordum. Derin bir nefes alıp çaktırmadan cebimden taşıma çıkardım ve avucumun içinde gezdirirken enerjisini hissetmeye çalıştım. Gözlerimi kapatıp odaklansam bile zihnime yansıyan, bulanık bir hissiyattan başka bir şey değildi.

“Denemelerin bittiyse,” diye seslendi Kerem dikkatimi çekmek için. Yakalanmıştım. “Poyraz sana sesleniyor.”

“Dalmışım, özür dilerim, duymadım seni,” dedim çocuğu işkillendirmeden. “Bir şey mi oldu?”

“Kendimi biraz üzgün ve yorgun hissediyorum.” Endişeyle ayaklanıp yanına gittiğimde Kerem kalktı ve yerine oturmamı işaret etti. Kendisi masasına doğru ilerlerken ben Poyraz’ın yanına iyice yaklaştım.

“Neden? Paylaşabilirsin benimle, Poyraz. Seni üzen nedir?” Bir süredir Çağlar’la daha çok vakit geçiriyordu Poyraz, onunla ilgilenmeye çok fazla vakit bulamadığım için kendimi kötü hissediyordum.

“Basketbol oynamayı çok seviyorum ama seninle oynamayı daha çok seviyorum.”

“Benimle vakit geçirmek istediğini söyleseydin akademiye gitmek yerine benimle birlikte tesise gelirdin. Bundan sonra öyle yapalım, ister misin?”

“Tamam ama...” dedi göz ucuyla Kerem’e bakarken. “Sana söylemek istediğim bir şey var.” Hâlâ Kerem’e bakıyordu. “Yalnız.”

“Kerem Beyciğim,” diye seslendim bizden bihaber olan adama doğru. “Haydi, bir kahve molası verin. Poyraz, seansının geri kalanında senin bu rahat koltuğunda dinlenmek istiyor.”

“Bir kendi odamdan kovulmadığım kalmıştı. Bunu da yapmadık demezsiniz artık.”

“Haydi,” dedim sabırsızca. “Şimdiye çoktan kahveni almıştın.”

“Ne kadar kibarsın yine.” Alaycılığı ve huysuzluğu üzerinde olsa da gözlüğünü yavaşça çıkarıp masasına bıraktı, önlüğünü ise silkeleyip askılığa astı. “Ben dışarıdayım. Dinlenmeniz bitince haber verin. Yarım saate danışanım gelecek.”

“O zamana kadar gitmiş oluruz.”

Kerem odadan ayrıldığında yalnız kaldığımız için memnun görünen Poyraz’a döndüm. Parıl parıl parlayan saçlarını okşayıp ela gözlerine sevgiyle baktım. “Çok güzelsin.” İstemsizce mırıldandım, bu Poyraz’ın dudaklarına tatlı bir gülümseme olarak yansıdı. “Ne söyleyeceksin bana?”

“Çağlar’ın maçına kaç gün kaldı?”

“Dört gün sonra oynanacak. Beraber gidip izleyeceğiz seninle. Heyecanlı mısın yoksa?”

Ona çok yakıştığını düşündüğümüz için renk renk aldığımız bahçıvan tulumlardan biri vardı üzerinde. Gri tulumunun ön cebindeki şişliği o elini oraya götürene kadar fark etmemiştim. Minicik elleriyle cebinin en derin köşesine sıkıştırdığı kolyeyi çıkardı.

“Bu benim kolyem.” Parmaklarının arasındaki kolyeyi alıp merakla baktım. “Bunu nereden buldun?”

“Çok uzun zaman önce yine bu kolyeyi ben vermiştim.”

“Bunu hatırlayamazsın Poyraz, iki buçuk sene önce bebektin sadece.” Yani bebek olmalıydı tabii ama durumu hâlâ çözebilmiş değildim.

“Bunu hiç çıkarmasan olmaz mı?” İstekli ama aynı zamanda masum ifadesine hazırlıksız yakalandım.

“Tabii ki takarım,” dedim kolyeyi boynuma takarken. “Seni kıracak değilim Poyraz, istersen hiç çıkarmam.”

“Çıkarma, Hera. Maçta da sakın beni yalnız bırakma.”

Ellerini ellerime alıp onu asla yalnız bırakmayacağımı söylemek istedim ama ellerini avuçlarımin arasına aldığım gibi nefesim kesildi ve derin sızılarla dolu bir sancıyla olduğum andan koptum.

Beni almaya gelmiş, yakında yine görüşeceğiz.

Ortalık hiç bu kadar karışmamıştı. Sahanın içinde bir kaos var.

Fatih ve Anıl endişeli bakışlarla bir yere odaklanmışlar.

Çağlar bir müdahalede bulunmak için koşuyor, neler oluyor?

Derin derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışan biri...

Bacağındaki kesikten kanlar akıyor. Epey derin bir kesik.

“Lütfen yanımda kal.”

Poyraz'ın sesiyle bulunduğum ana geri döndüm. Gözlerimi birkaç kez açıp kapattım, odağımı bulmakta zorlanıyordum ve kalbim her zamankinden daha fazla hızlanmıştı. Odağımı bulabildiğimde ilk önce Poyraz'a, ardından ikimizin de morarmaya başladığı ellerimize baktım.

“Korkma sakın,” dedim gücümü toplamaya çalışarak fakat çok zorlanıyordum. Doğrusu, neden bu kadar zorlandığımı konusunda da bir fikrim yoktu. Görüşlerim genellikle gördüğüm kişinin bakış açısından kareler hâlinde gelirdi. İlk defa bir görüşün içinde yabancı gibiydim. Gördüklerim benim zihnime dolan bir görüş müydü yoksa Poyraz’ın zihnine düşenleri mi görmüştüm, emin olamıyordum.

“Korkmuyorum, sen de korkma.”

“Sen benim korktuğumu ne zaman gördün bakalım?” diye sorduğumda minik dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. “Sadece belli ki ikimizin de *Mucizevi Ataman Kremi*’ne ihtiyacı var. Dua edelim ki 10 Numara enerjik gününde olsun.” Poyraz’ı dikkatlice kucağıma alıp odadan çıktım. Kerem asistanıyla ayaküstü sohbet ederken belli ki bizim konuşmamızın bitmesini bekliyordu. Bizi gördüğü gibi sohbetini sonlandırıp odasına doğru yürümeye başladı.

“Bitti mi gizli konuşmanız?”

“Bitti,” dedim kucağımdaki miniği gösterirken. “Beyefendi benimle özel olarak konuşmak istemiş.”

“Poyraz Bey.” Kucağıma doğru eğildi ve Poyraz’ın yanına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Kerem’in onu ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Yorulmasın, tükenmesin ve görüşlerinin içinde kaybolmasın diye en başından beri çok fazla emek vermişti. Bir noktaya varamamış olsak bile zor olacağını en başından konuşmuştuk. Samimi

uğraşı hile yeterdi şu aşamada. “Özletme kendini, yine gel. Ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?”

Onaylarcasına başını sallayan Poyraz kucağıma iyice sokuldu. “Uykumuz hariç gözlerini kapatıp bekleyen kaybeder!” Sürekli gözlerini kapatıp görüşlerine odaklanmasın diye Kerem’in başlattığı oyunlardan biriydi bu. Bir çocukla başa çıkabilmenin en güzel yolu oyun oynamaktı. Bu süreçte öğrendiğim en önemli bilgi belki de buydu.

“Dikkatli olun.”

“Merak etme, her zaman dikkatliyimdir.” Kısa bir vedalaşma faslının ardından koridoru yarılamıştım ki sormayı unuttuğum bir soru canlandı zihnimde. “Maça gelecek misin?” Odasına girmek üzereyken durdu, biraz düşünceli bir ifadesi vardı.

“Gelmek durumundayım, seni kontrol etmem gerekiyor. İlk maçta ve sonrasında neler olduğunu hepimiz gördük. Tekrar yaşanmayacağının garantisi yok.”

“Haydi gidelim artık...” Huysuzlanmaya başlayan Poyraz seslendiğinde konuşmamız yarıda kaldı.

“Tamam, arayacağım seni.”

Araba yolculuğunda uyuyacağı her hâlimden belli olan Poyraz’ı her zamanki yerine oturtuktan sonra kemerini takıp kendi yerime geçtim. Gerekli kontrolleri yaptıktan sonra ise akademiye gitmeye hazırдық. Saate baktım, yolu da hesaplarsak Çağlar’ın antrenmanının sonuna

yetuŖebilirdik. Sonrasında onu alıp evimize donduğu-muzde gunu hep beraber kapatmaya hazır olacaktık

Dakikalar sonra uyuyan Poyraz'ın neŖesinin yerine yükselen gerginliğim iyiden iyiye kontrolümü zedelemeye baŖlamıŖtı. Direksiyonu tutan ellerimin, sıkmaktan bembeyaz olduğunu fark ettiğimde gevŖemeye ve düşünmemeye çalıŖtım. Maça sadece sayılı günler kalmıŖtı ve hâlâ planımın iŖe yarayıp yaramayacağından emin değildim.

Bir diğer endiŖem ise planımız iŖe yarasa da yaramasa da Çađlar'ın jübile maçıını böyle hatırlamasının ne kadar doğru olduğuuydu? Çıkacağı son maçı hayatı boyunca sevmediği bir insanın enerjisiyle hatırlamasını doğru bulmuyordum ama bu duruma henüz bir çözümüm yoktu. İŖin doğrusu, çözüm bulmak için yeterli zamanım da kalmamıŖtı. Zamana yayılacağını düşünđuđüm planıma birden sayılı günler kalmıŖtı, bize keskin ve sağlam adımlar atmaktan baŖka bir sečenek bırakmamıŖtı.

Yol boyunca ilerlerken içimde bir huzursuzluk iyiden iyiye kendini belli etmeye baŖladı. Bir süredir arka planda bir Ŗeylerin ters gittiğini hissediyordum. Arabanın dikiz aynasına birkaç kez baktım. Ancak her seferinde, daha önce de gördüğümden Ŗüphe ettiğim bir araba dikkatimi çekti. Bir Ŗeylerin yolunda gitmediğini biliyordum.

Bir an arka camdan bana doğru yaklaŖan bir araba daha gördüm. Kalbim hızla atmaya baŖladı fakat panikten değildi, sadece beklemediğim bir yakınlıktı.

Belki de sadece aynı yöne giden araçlardık ama hayır, takip edildiğimden emindim. Daha fazla düşünmeden hızımı artırdım. Takip eden araba da hızlandığında içimdeki huzursuzluk daha da arttı. Heyecan değil, daha çok tedirginlikti hissettiğim.

Ter içinde kalmış ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. Bir an önce uzaklaşmalıydım. Bu takip sadece bir rastlantı mıydı yoksa bana karşı bir tehdit miydi, emin olmak güçtü.

Her zamanki rotam yerine başka bir yolu tercih ettiğim dakikalar içinde araba gözden kayboldu. Hangi yol ayrımında ayrıldığımızı bilmiyordum ama derin bir nefes aldım. Bir süre bu durumu gözlemleyip emin olduktan sonra aksiyon almaya karar verdim. En nihayetinde gerginliğimin had safhada oluşu günler geçiriyordum. Bu durum, yoğun stres altındaki zihnimin bir yanılması da olabilirdi.

Akademiye geldiğimde arabayı park ettim, güvenlik görevlimiz Nazif abiyi çağırıp hava alması için açtığım kapıdan Poyraz'a göz kulak olmasını istedim. Eğer antrenmanı bittiyse ve hazırlanıyorsa dönüp arabada bekleyecektim. Biraz daha çalışmak istediği durumda ise yine Poyraz'la eve dönmekten başka bir seçeneğim yoktu. Her iki durumda da çocuğu yeni daldığı uykusundan uyandırıp huysuzlaştırmak istemiyordum.

İçeri girdiğimde sessizliğe bürünmüş bir akademi ortamı karşıladı beni. Antrenman sahasında olmadığına göre adımlarımı soyunma odasına yönlendirdim ve

kapıyı sessizce açtım. Derin bir nefes alarak odanın içindeki atmosferi içime çektim. 10 Numara'mın eşsiz nane kokusu ve antrenmanın yoğun enerjisi buradaydı. Bir yandan da odanın içinde bir karmaşa hâkimdi; dağınık şekilde atılmış havlular, denenmiş birkaç farklı forma ve kendi hazırlıklarına dalmış Çağlar Ataman.

Gözlerim hemen ona odaklandı. Heybetli bedeniyle soyunma odasının en köşesinde duruyordu. Terlemişti ama gözlerindeki kararlılık değişmemişti. Hareketleri, bir orkestra şefi gibi emirlerini verirken adım adım hazırlanıyordu. Bir yandan kaslarını esnetiyor, bir yandan da esneyerek bedenini ve zihnini hazırlıyordu. Giysilerini giyerken yüzünde beliren kararlı ifadesinden etkilenmemek imkânsızdı. O, bu sahneye tek başına hazırlanıyordu; kendi kaderini tüm yalnızlığı ve biriktirdiği tecrübeleriyle şekillendiriyordu.

Soyunma odasının sessizliği âdeta bir mücadele öncesi sessizliği gibiydi fakat bu sessizlikte bir huzursuzluk sızıntısı da vardı. Bu son maç bir intikamın, bir adaletin ve bir kaderin hikâyesi olacaktı. Ve ben, onun hazırlıklarını sessizce izleyen bir tanık olarak bu hikâyenin gizli bir parçası olmuştum.

Belki de bu yüzden içimdeki endişe çanlarını bir türlü durduramıyordum. Bu son maç sadece bir spor mücadelesi değil, bir hayatın dönüm noktasıydı. Bu maç, onun için bir başlangıç veya bir son olabilirdi. Bense bu sonsuz belirsizlik içinde bu planı kurarak nelere sebep olabileceğimin ihtimalleri dâhilinde sadece izleyebilirdim.

“Seni böyle izlerken aklıma hep ilk tanıştığımız zamanlar geliyor.” Odanın girişinde olduğumu fark ettiğinde yüzündeki ciddi ifade saniyeler içinde dağıldı.

“Bayağı yakışıklı olduğumun farkındayım, haklısın.”

“Aynı zamanda mütevazılığın da kitabını yazıyor gibisin.” Gülüşmelerle geçen sohbetimizin ardından yaklaşıp banklardan birine oturdum. Hazırlıklarını sonlandırmak üzereydi belli ki. “İyi misin? Yorgun görünüyorsun.”

“İyiyim, benim için endişelenme.”

“Böyle bir şey mümkünmüş gibi konuşma. Hem senin için endişelenmeyeceksem kimin için endişelenciyim?” diye sorduğumda üzerini değiştiriyordu.

“Ne benim için ne de başkası için... Seni endişeli ve gergin görmek istemiyorum artık.”

“Elimde değil. Aynı anda düşündüğüm çok fazla konu var.”

“Her şey yolunda. Hem diyelim ki olmadı...” dedi kollarını iki yana doğru açarken. “Ben buradayım ve treni rayına oturtmak için her zaman bir çözüm bulacağım.”

“İyi diyorsun da... Öncelikle şuna bir çözüm bulmaya ne dersin?” Kollarımı yukarı kaldırıp moraran yerleri görmesini sağladım. Gözleri kısıldı, ne kadar yoğun olduklarını fark ettiğinde istemsizce kaşlarının çatıldığını gördüm.

“Ne zaman oldu bunlar?”

“Yarım saati biraz geçmiştir belki. Poyraz da benimle aynı durumda... *Mucizevi Ataman Kremi*’ni kullanabilecek miyiz?”

“Yavrum, o krem zaten sizin. Yine de kendinizi yormanız hoşuma gitmiyor. Ne gördüğünü sormayacağım.”

“Sorma, biraz daha bu konulardan konuşursak patlayacak gibi hissediyorum. Sadece seninle ve Poyraz’la eve gidip sakın bir akşam geçirmek istiyorum. Bir de bugün tuttuğum yardımcı hanımefendi çok güzel yemekler yaptı. Bütün akşam yemek yemek istiyorum.”

“Düzgün beslenme konusunda bir gün seninle kavga edeceğimizi biliyorsun, değil mi?” dedi çantasını toplarken. “Duşu evde alırım artık. Poyraz oyun alanında mı?”

“Kavga etmek yok, iyi hissetmemi istiyorsan beni çok sevmelisin, 10 Numara. Çok hem de. Öyle böyle değil,” dediğim sırada yanıma geldi, elini omzuma attığında omzumdaki elini tuttum. “Poyraz arabada uyuyor, Kerem’le seans yaptılar bugün. Çok yorulmuş olmalı, uyanmasın diye başına Nafiz abiyi koydum. Ben dönene kadar o göz kulak olacak.”

“Demek eve gelmesem, beni yalnız bırakıp eve gidecektin, öyle mi?” dedi belimden hafifçe gıdıklarken. Gülüşmeler eşliğinde kapıya kadar ulaştık.

“Ne yapayım peki? Artık çocuğumuz var, beyefendi. O kadar kolay değil. Ne zaman yemek yiyecek de ne zaman uyuyacak bu çocuk?”

“Ne yani, cidden çocuğumuz olduğunda böyle şeyler mi olacak?”

“Valla bilmiyorum ki... Öyle çıkıyor ağızımdan. Otomatik olarak böyle düşünmeye başlıyor insan herhâlde,” dedikten sonra uzanıp yanağından kocaman öptüm. “Merak etme 10 Numara, şimdi ve yakın gelecekte en favori insanım sensin. Senden daha çok sevdiğim biri henüz yok.”

“Bunu duyduğum için içimin rahatlayacağını hiç düşünmezdim,” derken o kadar tatlıydı ki... Ama biraz yorulmuştu. Yorgun bakışları ve hafifçe düşmüş omuzlarını fark ettim ve sürücü koltuğuna yöneldiğinde onu direkt yan koltuğa iteledim.

“Bugün ben sürüyorum, sen muazzam karının güzelliğinin keyfini çıkarıyorsun, canım. Haydi bak, bu güzelliğimi unutma.”

“Hayır diyemeyeceğim,” dedi yerine kurulurken. Şoför koltuğuma geçip Nafiz abiye teşekkür ettikten sonra yola koyuldum. Neyse ki trafik saatini biraz olsun atlamış, yoğun ve gergin İstanbul trafiğinden en azından bugünlük nasibimizi almamış olacaktık. “Endişelenmen için söylemiyorum, sadece paylaşmak istiyorum. Her şey yolunda.” Endişelenmemem için baştan uyarı yapması gülmeme neden oldu.

“Gören de var ya, evhamlılıktan seni daraltıp bunalttığımı sanacak.”

“Yavrum sen zaten daralt, bunalt beni. Mesele o değil. Mesele, senin gergin ve endişeli olmanı istememem. Şu sıralarda kendini ihmal ettiğinin farkında değilsin. Gözüm üzerinde.”

İtiraf etmem gerekirse doğru söylüyordu. Genellikle işlere koşturmaktan ya da Fatih Hoca'nın dosyalarından fırsat bulabildiğim her an ya Hakan planının detaylarıyla ilgileniyor ya da Poyraz'la ilgileniyordum. Artık ev işlerine bile o kadar yetişemez olmuştum ki işin içinden çıkamadığım günler için yardımcı hizmetinden yararlanıyordum.

Yoğun olmayı hep sevmiştim. Çağlar'ın endişelendiği bu yoğunluk durumu zaman içerisinde normalim olmuştu. Görüşlere odaklanmamak için bile kendimi meşgul tuttuğum çok zaman olurdu.

Kerem'le birlikte geldiğimiz bu noktada, elbette ki daha güçlüydüm artık. Görüşlerim üzerinde otokontrol sahibi olduğum bir gerçek olsa da hâlâ beklenmedik anda gelen görüşlere hazırlıksız yakalanıyordum. Bir görüşe ya da bir kişiye odaklanmak o kadar da zor değildi. Fakat hazırlıksız yakalandıysam hâlâ bir duvarın üzerinden atlarcasına düşüşler yaşıyor ve *Ataman Kremi*'ne ihtiyaç duyacağım kadar çok morarmalar yaşıyordum.

Yolculuğumuzun geri kalan kısmı sakin ilerledi. Çağlar da arka koltukta rahatça uyuyan Poyraz gibi ufak

bir şekerleme yaptı, onlar dingin bir akşamın keyfini çıkarırken ben ise eve gidiyor olmanın mutluluğunu yaşıyordum. Yan koltuğumda arabanın içini nane kokusuyla dolduran kocam, sürekli dikiz aynasından kontrol ettiğim Poyraz'la birlikte, bir bütünün en güzel parçası gibi hissediyordum.

Bazı anlar lükstür. İçinde bulunduğum bu an, benim lükslerim arasına girebilecek kadar özel ve ferahtı. Güvenli alanlarını çok seven insanlar vardır. Benim güvenli alanım onlarla geçirdiğim böyle anlardan oluşuyordu. Arabanın içindeki sessizliğin bile benim için elle tutulabilir derecede bir değeri vardı. Konuşma ihtiyacı duymadan, sadece birbirimizin varlığını hissederek yol almak huzur veriyordu. Bu, bir aile olarak geçirilen anların değerini daha da artırıyordu.

Eve yaklaştığımızı hissetmiş gibi uyanan Çağlar ben park ettikten sonra hâlâ uyuyan Poyraz'ı kucaklayıp yerine taşıdı. Kerem'le buluşmadan önce epey yemişti. Gece acıkırsa muhtemelen yine yedi ama 10 Numara'ya uyandırmamasını özellikle tembihledim. Kendi kendine uyanmadığı anlarda o kadar huysuz oluyordu ve bu yönden Çağlar'la o kadar çok benziyorlardı ki...

Eve girdiğimde yardımcı hanımefendi de işlerini bitirmiş, çıkmak için bizim eve gelmemizi bekliyordu. Normalde asla ben evde yokken birinin kalmasına izin vermezdim ama Çağlar'ın annesi İpek Hanım'ın yıllardır yardımcılığını yapan kadındı. Bir günlük bir istisna

yapacaksam bile bunu ancak güvenilir bir referansla yapabilirdim.

İve girdiğimde bütün yorgunluğumu alıp götüren ilk şey temizlik, ikincisi ise yemek kokusuydu. Şanslı bir akşamımdaydım sanırım. Yardımcı hanımefendinin ödemesini yaptıktan sonra kısaca sohbet ettik. Ardından daha fazla geç kalmak istemediğini söylediğinde onu yolcu ettim ve Çağlar duştan çıkana kadar yemekleri ısıtıp masayı hazırladım. Kuru domatesli bulgur pilavı yapmıştı, tencerenin kapağını açtığı gibi yükselen koku tarafından ele geçirilecek kadar açtım.

Doğrusu aç olmasam bile ele geçirileceğim kadar güzel kokuyordu. Nasıl bir yemek zevkimiz olduğunu konuşmaya fırsat bulamamıştık ama o konuya da İpek Hanım'ın el attığı belliydi. Kuru domatesli bulgur pilavı Çağlar'ın, İsveç köftesi de benim favori yemeğimdi.

Yemek yerken 10 Numara da bir yandan gününün nasıl geçtiğini anlatıyordu. Her bir lokma daha da lezzetli gelmeye başladı o an. Yüzündeki huzurlu ifadeyi izlemek, onun memnun olduğunu görmek bana da mutluluk veriyordu.

Yemek sonrası masayı toplarken bile çoktan günün yorgunluğunu üzerimden atmıştım. Benimle birlikte tabakları kaldırmaya yeltenen Çağlar'ı salona gönderdim. "O zaman biraz dinlendikten sonra kahveleri ben yapacağım." Gayet makul bir anlaşmayla işleri hallettikten sonra kendimi koltuğa, onun uzandığı yerin hemen yanına bıraktım.

İzlediği programın sesini kısıp kumandayı göbeğinin üzerine koyduğunda çok tatlı görünüyordu. “Bak, on yaş attın şu an,” dedim göbeğini işaret ederken.

“Biraz öyle oldu sanırım. Bugün o kadar çok yerim ağrıdı ki Hera, şu an yetmiş yaşındasın desen inanırım.”

“En çok neren ağrıdı?” diye sorarken kaşlarım istemsizce çatıldı.

“Bak bak,” dedi kaşlarımın çatıldığı yere dokunarak. “Yine yapıyorsun. Sana da bir şey anlatmaya gelmiyor.”

“Soruma cevap vermedin.”

“Elim.” Ellerini yukarı doğru kaldırarak parmaklarını açıp kapatmaya başladı. “Ve bileklerim.”

“Antrenmanlarına başlamadan almanı istediğim bir takviye var. Sporcularda faydasını çok gördüm. Yarın hatırlat bana, sana da getireyim.”

“Hanımefendi,” dedi beni kendine çekip boynumdan tatlı bir öpücük çalarken. “Ben artık sizin sporcularınızdan biri değilim. Öyle kafanıza göre reçete yazamazsınız bana.”

“Öyle de bir yazarım ki...” Biraz uzaklaşıp kolunu uzatmasını sağladıktan sonra eline, parmaklarına ve bileğine masaj yapmaya başladım. “Unuttuğun bir şey var, ömür boyu 10 Numara’m olacaksan kafama göre istediğim her şeyi yapabilirim.”

“Yap be! Geri adım atacağımı mı sandın?” Söylediklerimle gaza gelmesi ayrıca güldürdü beni. “Ne demişler, bilirsin.”

“Ne demişler, 10 Numara?”

“Suya girenin...” dedikten sonra devamını benim getirmemi bekledi. Bildiğim bir laftı aslında ama tam hâlini hatırlamıyordum.

“Paçası ıslanır?”

“Ne paçası yahu, götü ıslanır diyecektin.”

Koltuğun üzerindeki minderlerden birini alıp ona vurmaya başladım. Yine muzipliği tutmuştu belli ki... Böyle anlarda beni o kadar çok güldürüyordu ki.

“Bu arada,” dedi sevimli bir tınıyla. “Eline masaj yapacağım, ayağına elindeki morluklar için *Ataman Kremi*’ni kullandığın gözümünden kaçmadı.” Yastığı kenara bırakıp kucağına sokuldum. Beni burada dinlendirdiği sürece her şeyle başa çıkabilecek bir güce sahiptim. Yine de beni fazla kırılgan ve endişeli görüyor olması beni her seferinde şok ediyordu.

Tabii, ertesi günün öğle sonrası vaktinde daha çok şok etti beni. Akşam yemeği için beni almaya gelecekti ama düşündüğümünden daha erken gelmişti. Ofisimin kapısı aniden açıldığında düşüncelerimden sıyrıldım ve gülümsemeye başladım. Böyle bir etkisi vardı üzerimde, en derin düşüncelerimin içinden bile tutup çıkarabilecek kadar iyileştirici bir etkisi vardı. “Konuştuğumuz saatten

erken geldin,” dedikten sonra yanına ve arkasına doğru bakınmaya çalıştım. “Poyraz nerede? Sporcuların yanına mı gitti?”

Birkaç adımda yanıma ulaştığında ayaklandım ve bana kocaman sarılmasına izin verdim. Kollarının arasındaki Hera olmak, olmayı en sevdiğim versiyonumdu. Dudaklarına ufak bir öpücük kondurup ela gözlerine bakabildiğim kadar baktım. Gülümsemesi büyüdüğü kadar büyüdü, 10 Numara’m yine nefes kesici görünüyordu.

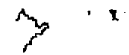
“Poyraz bu gecelik Gizem teyzesinde kalacak.” Kaşlarım istemsizce çatıldığında bile gülümsemeye devam etti.

“O nereden çıktı? Kendisi mi istedi?”

“Bu akşam karımı bir yere götürmek istiyorum. Bir süredir aklımdaydı, maçtan önce ufak bir kaçamak yapmayalım mı?” Ah, böyle anlarda içimin eridiğini anlıyor muydu, bilmiyordum ama bunu yapabileceğimizden de emin değildim.

“Hayatım iyi diyorsun da...” dedim endişeli bir sesle. “İki gün sonra maç var. Herhangi bir şekilde yorulmanı istemiyorum. Çok hazırlandın, biliyorsun ki biz son dakika aksilikleriyle ünlü bir çiftiz.”

“Çok düşünüyorsun,” dedi benimkine nazaran ciddi bir ses tonuyla. “Ben her şeyi ayarladım, Gizem de yardım etti tabii ki. Küçük bir çantayla düşeceğiz yollara. Akşamı geçireceğimiz yere kadar da bütün düşüncelerinden sıyrıl.”

Çağlar kollarımın arasında tüm yakışıklılığıyla diki-
lirken hâlâ kararsızdım. Düşünmememi istemesini anla-
yabiliyordum. Hatta onu, onun yerine düşündüğüm
zamanlarda ne kadar agresifleşebileceğini de daha önce
görmüştüm. Yine de içime sinmeyen bir şeyler mi vardı
yoksa geldiğimiz son noktada iyice evham yapmaya mı
başlamıştım, karar veremiyordum. Gözlerim hafifçe
kısıldı, bir an için sorunsuzca dönüp dönemeyeceğimizi
kontrol etmektir niyetim.

“Hera, yapma.” Fakat artık niyetlerimi bile benden
önce anlayan Çağlar odaklanmama engel oldu. “Senin
için bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Görmene gerek yok,
ben yanıdayım. Her şey sorunsuz olacak.” Ciddileşen
yüz ifadesinden sonra o kadar kötü hissettim ki bir an
için ne yapacağımı bilemedim. Birkaç adım geri çeki-
lerek ellerimle yüzümü gizledim.

“Özür dilerim, Çağlar. Sadece çok gerginim. Sonuna
kadar gelmeyi başardığımız her planda ya orada olmam
engellendi ya da bazı beyefendiler tarafından kandırılıp
neredeyse geri dönüşü olmayan durumlarla boğuşmak
zorunda kaldım. Sadece iki gün kaldı, gerginliğimi anla-
yıyla karşılamayı rica etsem?”

“Gel buraya,” dedi beni belimden tutup kendine doğru
çekerken. Başımı göğsüne yasladım ve sakinleşmek için
birkaç derin nefes aldım. “Her ne kadar geride bırakmış
olsak da yaşadığımız olayların çoğunda yanında olama-
dığımı biliyorum. Ama şimdi aynı taraftayız, güzelim.

Şimdiye kadar benim için çok şey yaptın. Bırak da artık ben senin için bir şeyler yapabileyim.”

“Tamam,” dedim kısaca. Tam bir teslimiyet istiyorsa tüm endişelerimi ve gerginliklerimi bırakıp elbette ona istediğini verecektim. “O zaman gidiyor muyuz?”

“Evet, hazırlan bakalım.” Telefonumu, şarj aletimi ve masamın üzerindeki birkaç kişisel eşyayı çantama attığımda hazırdım bile.

“Başka bir şey almama gerek var mı?”

Elini uzatan 10 Numara’m, çok sevdiğim bakışlarından birini attı. “Ver elini, seni kaçırıyorum.”

“Yalnız elimi verirsem, beni nasıl kaçırmış olacaksın?” diye sorduğumda ise istemsizce kaşları çatıldı. Ardından bunu söylediğime pişman olacağım bir şekilde kucağında buldum kendimi. Eğilip elbisemi de kolunun altına alarak dizlerimden kavradı, sadece birkaç saniye içinde ofisi dolduran çılgınlarla kucağındaydım. “Çağlar, dur lütfen. Ne yapıyorsun?”

“Haklısın, hayatım. Niyetim kaçırmaksa eğer, işimi doğru düzgün yapmalıyım.”

“Öylesine söyledim be adam. Koskoca tesisin içinde beni böyle mi götüreceksin? Otoparka kadar hem de?” Tansiyonum düşmeye başladığında bayılma numarası yapıp yapamayacağımı düşünüyordum. O sırada Çağlar çoktan odamdan çıkmıştı bile.

Bizi görenlerin yüzündeki ilk ifade şaşkınlık olsa da gördüğümüz herkesin yüzünü güldürmüştü, 10 Numara. Özellikle birkaç gün önce yaşanan kavganın ardından insanları tekrar gülerken görmek epey keyif vericiydi doğrusu. “Lütfen indir beni artık. Herkes bize bakıyor.” Elimle yüzümü gizlemeye çalışsam da elbette yetersizdi. Kıkırdamalar, gülüşmeler ve laf atmalar havada uçuşurken Çağlar’ın durumdan bu kadar memnun olması da ayrı bir olaydı.

“Bak!” diye bir ses duyduk Çağlar merdivenden inmeden önce. “Kimin kızını nereden kaçırıyorsun, beyefendi?” Fatih Hoca koridorun başında dikilip ellerini beline koyduğunda uzaktan da olsa ellerimi birleştirip kalp ifadesi yaptım ona.

“Karımı kaçırıyorum?” Çağlar’ın komik bir ifadeyle sorduğu soru ikimizi de güldürmüştü.

“Mesai saati içindeyiz?”

“Yemişim mesaisini Fatih, saatinden kesersin.”

Merdivenden inmeye başladığında Fatih Hoca’ya ancak el sallayabildim.

“Hera’nın şu elli beş yaşındaki gergin havasından kurtulduğundan emin ol, 10 Numara,” diye seslendi arkamızdan. Onun da güldüğünü görebiliyordum ve keyifle salladığım elime kendine has baş selamıyla cevap verdi.

“İşte bu!” diye bağırdı antrenmandan çıkan sporculardan birkaçı. Tenzahüratlar havada uçarken gerçekten kızardığımı hissediyordum.

“Maşallah, arasam bulamam hiçbirinizi. Herkesin de bugün burada olası tuttu.”

“Helal, Çağlar!”

“Herkes bunu konuşacak...” derken başımı Çağlar’ın göğsüne koydum. Teninden yayılan sıcaklığın verdiği rahatlığı tarif etmek güçtü.

“Bence seni alıp götürdüğüm için herkes mutlu oldu. Artık nasıl daraltıyorsan insanları...”

“Ben de fark ettim. Kimse bize engel olmadı.”

“Hele bir olsunlar bakalım,” dediğinde otoparka gelmiştik nihayet. Uzanıp çenesini öptüm. Etrafta kimsenin olmamasının da verdiği rahatlıkla boynuna kondurduğum öpücüklere beni yere indirene kadar devam ettim.

Arabamızın yanına geldiğimizde beni kibarca indirdi, kapımı açtı ve koltuğuma oturmadan önce etrafa baktıktan sonra kendimle birlikte onu da arabanın içine doğru çektim. “Uyuyan Gelecek Tanrıçası’nı uyandırdın, 10 Numara,” diye mırıldandım dudaklarına uzanırken.

“Tam olarak bunu hedeflemiştim.”

Dudaklarımız birleştiğinde, zaman durdu ve etraftaki her şeyi unuttum. Dudaklarımız arasındaki yumuşak

temas kalplerimizin ritmini hızlandırdığında ellerim nazikçe saçlarını okşamaya başladı.

Kapalı gözlerimin ardında bu anın tadını çıkarırken, sonsuz gibi hissettiren bu an ruhumu iyileştiren parıltılar serpiyordu etrafa. Başlangıçta nazik ve yumuşak olan öpüşmemiz, tutkulu bir arzuya dönüştüğünde zorlansam da kendimi geri çekmeye çalıştım. Gözlerindeki parıltı ve tutkuyla süslenmiş gülümseme, bu özel anın onun için de en az benimki kadar yenileyici olduğunu gösteriyordu.

Dağılmış saçlarımı özensizce geriye atarak yüzümü iyice ortaya çıkardı. Ardından bir tane, hemen ardından bir tane daha öpücük kondurdu dudaklarıma.

“Sana doyamıyorum.”

“Artık götür beni, bu akşam tamamen seninim.” Son olarak alnımdan öptükten sonra geri çekilip kapımı kapattı ve kendi koltuğuna geçti. Otoparktan çıktığımızda havanın tam olarak kararmadığını gördüm. Saate bakmaya hiç fırsatım olmamıştı.

Sıcağa yakın olsa da ılık bir akşamüstüydü. Akşam esintisi az önce dağılmış saçlarımin arasında gezinirken gözlerimi kapatıp bu güzel anın keyfini çıkardım.

“Nereye gidiyoruz?”

“Gidince görürsün. Sadece yolun keyfini çıkar.”

Yolculuk moduna girmiştım ve şimdiden bundan acayip keyif alıyordum. “Yola çıkmadan bir kahve

mi alsak? Belki bir de ikolata? İŖte, o zaman tam bir yolculuk havası yakalarız.”

“Merak etme, ana yola bağlanmadan bir benzinlik bulup kahveni alırsız. Sen arabaya bağlan ve dinlemek istediğin Ŗarkıları dűŖűn sadece.” Ellerimi çırpıp keyifle yerime kuruldu. Telefonumu çıkarıp arabanın ekranına bağlandığımda ise Ŗarkılarımla gűzel bir yolculuk geçirmeye kararlıydım.

Uzun zamandır dinlemediğim ve ritmine kapılıp kendimi bırakmak istediğim ne kadar Ŗarkı varsa hepsini dinledim. Özellikle bir Ŗarkı vardı ki ağlar bile ritmine uyup eğlenmeden edememiŖti. Mabel Matiz’den “Numaracı” çalarken yarım saatten fazla yol almıŖ, Ŗehrin karmaŖasını geride bırakmıŖ ve yeŖilin sakinleŖtirici etkisiyle eğlendiğimiz o dakikalara girmiŖtik.

“Her nereye gidiyorsak yolu bile çok iyi geldi, aėlar. İyi ki bana uyup iptal etmedin.” Camı sonuna kadar açıp havanın tadını çıkarmaya baŖladım. Hava, yola çıktığımız kadar aydınlık olmasa da serin bir akŖaműstűnűn dűzeltemeyeceėi bir ruh hűli yoktu. Üzerimde ince, yazlık bir elbise vardı.

“Sana kalsa zaten... Evet, kolay Ŗeylerle baŖ ediyor deėiliz ama eėlen azıcık yahu,” dediėinde gűlerek izliyordum onu. “Hah Ŗűyle, karımı gűlerken gűrmeyi çok űzlemiŖim.” enemin altına parmaėının arkasıyla dokundu, elini tutup űzerine kűűk bir űpűcűk bıraktım.

“Sen iyiysen ben de iyiyim. İyiyiz diyorsan endişelenmem için bir sebep yok.”

Gülüşerek, anılarımızı konuşarak yaptığımız yaklaşık bir saatlik yolculuğun ardından Çağlar arabayı şık bir göl evinin önünde durdurdu. Kahverengi ve gri büyük taş bloklardan yapılmış küçük ama şık bir evdi. Önünde yine taşlardan oluşan bir yol, düzenli biçilmiş çimenler ve muazzam bir ışıktandırmayla romantik filmlerden fırlamış gibi bir evdi.

“Çok güzelmış,” dedim arabadan inerken.

“Sen bir de manzarayı gör. Görüp görebileceğin en güzel göl evlerinden biri... Yani umarım öyledir.” Heyecanlı ses tonu, birbirine dolaşan elleri ve beklentiyle yüzüme bakan badem gözleriyle geldi yanıma. “İstiyorum ki artık böyle kaçamakları daha çok yapalım. Kendi yaşantımızda o kadar kalabalık bir yoğunluğumuz var ki evimizde bile yoğunluğun ağır telaşını hissedebiliyorum bazen. Tüm telaşlardan uzak, bütün bu olaylardan sıkıldığımızda kaçıp gelebileceğimiz bir yer olsa fena olmaz mıydı?”

“Yoksa...” diye mırıldandım eve doğru ilerlerken. Ellerim şaşkınlıkla açılan ağzımı kapatırken bir eve bir de Çağlar’a bakıyordum. “Kaçıp gelebileceğimiz derken? Sürekli bir yerden mi bahsediyorsun?” Beni kibarca başıyla onaylarken cebinden çıkardığı anahtarı havaya kaldırıp salladı ve en sonunda bana attı. Anahtarı havada yakaladığımda ilk dikkatimi çeken şey anahtarlık oldu. Siyah, suni deri kaplı bir plaka üzerinde *Ç.H. Ataman*

yazısı kabartmalı bir şekilde işlenmişti. Parmaklarımı işlemenin kabarıklığında kısaca gezdirdim. “Çağlar-Hera Ataman...” Başımı kaldırıp eve tekrar baktım. O kadar güzeldi ki...

“Genellikle sana sormadan bir şey yapmam, bilirsin. Fakat birincisi, sürpriz yapmak istedim; ikincisi ise eğer niyetimi bilersen geleceği görebileceğini bildiğim için saklayabileceğim kadar sakladım. Ne olur beğendiğini söyle.”

“Beğenmek ne kelime!” Birkaç adımda yaklaşık kendimi resmen 10 Numara’nın kollarına attım. “Bizi düşünerek yaptığın bir şeyi beğenmeme imkânım var mı, Allah aşkına? Onca antrenmanın içinde... Nasıl uğraştın bu kadar şeyle?”

“Annen ve Gizem çok yardımcı oldular, sağ olsunlar. Zevkлерiniz birbirine benziyor diye düşündüm ama beğenmediğin ne varsa değiştiririz, rahat ol.” Boynundaki ellerimden güç alarak yükseldim ve dudaklarından öptüm. Canımın en güzel köşesi, biricik 10 Numara’m beni yine bir şekilde şaşırtmanın yolunu bulmuştu.

“Bu arada annemle babam için yaptıklarını da biliyorum ama konuşmaya ve istediğim gibi teşekkür etmeye hiç fırsatım olmadı.”

“Ben bir şey yapmadım. Sadece doğru bağlantıları kurmalarına yardım ettim, o kadar.”

“Lütfen,” dedim çenesini okşarken. “() kadar çok şey yaptın ki... Sana doğru düzgün nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum.”

“Güzel Hera’m...” diye mırıldandı. Yüzümü ellerinin arasına aldıktan sonraysa burnumun ucunu tatlı bir ifadeyle öptüğünde gülümsedim. “Avuçlarımin arasında geleceğim parlıyor ve bundan daha güzeli olamazdı. Başka bir teşekkür istemiyorum senden.”

Beni kapının girişine doğru yönlendirdi. İçeri girmeden önce bir anahtara bir de ona baktım. En güzel, en temiz ve en içten dileklerimle açıp araladım kapıyı. “Vay canına!”

Göl evimizin içi, modern tarzıyla göz kamaştırıyordu. Ahşap zemin, ayaklarımin altında sıcak bir his uyandırırken beyaz duvarlar ve tavan, odanın ferahlığını artırıyordu. Geniş pencereler, dışarıdaki doğal manzaranın içeriye akmasını sağlıyor ve belli ki gün içinde odanın içine bol miktarda gün ışığı doluyordu.

Salon, göl evinin merkezinde yer alıyordu; yumuşak, gri renklerde koltuklar ve üzerlerinde renkli minderler ile battaniyeler bulunuyordu. Masanın yanında zarif, metal ayaklı, modern bir lamba vardı. İnsanın hemen altındaki sallanan koltukta saatlerce kitap okumak isteyebileceği kadar da davetkârdı üstelik. Büyük bir duvara monte edilmiş televizyon ve Çağlar’ın en sevdiği büyük ses sisteminin buraya da kurulmuştu.

Salonun bir köşesindeki açık mutfak, modern tasarımıyla dikkat çekiyordu. Parlak, beyaz dolaplar; gömme spot ışıklarla aydınlatılmıştı ve siyah, mermer tezgâh benim en sevdiğim kombinasyonu oluşturuyordu.

Ahşap bir masa, şeffaf sandalyelerle tamamlanmıştı ve masanın üzerinde renkli şakayıklardan oluşan zarif bir çiçek aranjmanı bulunuyordu. Masanın üstünde asılı olan minimalist tarzda bir avize, odanın genel havasına şıklık katarken salonun arkasında geniş, cam kapılar açık bir verandaya açılıyordu. Veranda da aynı tarzda döşenmiş bir oturma grubu ve ahşap bir salıncakla birlikte daha şimdiden favori mekânım olmayı başarmıştı. Gölün huzur verici manzarası, bu göl evinin iç mekânında bir doğa yansıması yaratıyordu.

“Ne diyorsun?” Çağlar, ben evi gezdiğim sırada pürdikkat izlemişti beni. Vereceğim her tepkiyi değerlendirmeye açık olduğu ve düşüncelerimi bu derece önemsemiği için ayrı bir içim ısınmıyor değildi.

“Muazzam, Çağlar!” derken gezintim salonun ortasında son buldu. “Değiştirmek istediğim tek bir ayrıntı bile yok. Harika iş çıkarmışsınız. Buranın bizim olduğuna hâlâ inanamıyorum! Ayrıca...” Burnuma çarpan kokuyla mutfak tarafına doğru baktığımda ise tencereler ve fırının ışığından yemeğin yapılmış olduğunu da anladım. “Harika kokuyor. Çok acıktım.”

“Gizem bugün son detayları halletmek için uğrayacaktı eve. Akşam geleceğimizi söylediğim için hazırlık yapmış olmalı.”

“Döndüğümde ona güzel bir hediye alacağım,” dedim kendimi koltuğa bırakırken. “Hâlâ inanamıyorum.”

Elleri ceplerinde, salonun ortasında öylece yürümeye devam eden 10 Numara’ma sevgiyle baktım. “Senden bir isteğim var,” dedim.

“Söyle bakalım.”

“Burada kıyafetlerinden var mı?”

“Dolapta hem senin hem de benim birkaç parçadan fazla kıyafetimiz var.”

“O zaman ben masayı hazırlarken beyaz bir gömlek giyebilir misin?” Bakışları anında değişti, uzanıp dudaklarımdan kısa bir öpücük çalarken keyfi yerindeydi. “Bir süredir seni gömlekle görmedim.”

“İstedığınız bu olsun, Hera Hanım,” diyerek ortak alanı bölen duvarın arkasından odaya gittiğinde ben de mutfığa ilerledim. Neyse ki mutfağın şekli ve düzeni kendi evimizinkiyle neredeyse aynıydı. Tabii ki çoğu eşyayı bulmak için birkaç çekmece ve dolabı kontrol etmem gerekti ama her şey hazırды. Yaklaşık on dakika içinde masayı hazırladım.

Doğrusunu söylemek gerekirse göl evimizde, akşam yemeği hazırlığı içinde olmak bile heyecan verici bir atmosfer yaratıyordu. Yemek masası göz alıcıydı. İnce, dantel örtü masanın üstüne zarif bir şekilde serilmişti ve belli ki üzerindeki mumlar Gizem’in özel koleksiyonundan çıkmıştı. Menüümüz ise başlıca bir ziyafetti.

İzgara somon, taze baharatlarla çeşnilendirilmiş garnitürlü bir salata ve çıtır ekmekler... Her bir detay, bu özel akşamı unutulmaz kılıyordu. Onu beklerken kalbim heyecanla çarpıyordu ve bu özel anın tadını çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Kapının açılma sesiyle birlikte Çağlar içeri girdi ve beyaz gömleğiyle karşımda belirdi. Gözlerime kadar ulaşıyordu gülümsemem, güzelliğine hayran kalmamak mümkün değildi. O, odanın her köşesine yayılan bir ışık gibiydi ve içimde bir mutluluk dalgası yaratmadığı bir saniye bile yoktu.

Masaya oturduğumuzda gözlerimiz birbirimize kilitlendi ve birbirimize olan sevgimizi sessizce ifade ettik. Yemek boyunca süren sohbetimiz ve geçmiş anılarımızdan bahsetmenin verdiği huzurun keyfini sonuna kadar çıkarmaya kararlıyım. Her bir detayı titizlikle planlayarak hazırladığı bu akşam, ikimiz için de unutulmaz bir anı olacakmış gibi hissettiriyordu.

Masayı toplamaya yeltendiğim sırada elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. “10 Numara,” dedim istem-sizce yutkunurken. Birincisi, uykularımı kaçırarak kadar çekici görünüyordu; ikincisi ise birkaç düğme açık bıraktığı göğsünden yayılan bergamot, kekik ve sandal ağacı notalarından en sevdiğim parfümünü sıktığını anlamıştım. Başımı döndüren, her kokladığımda beni teniyle bütünleştiren bir kokuydu. “Böyle yaparsan bu akşamı burada kapatmak zorunda kalırız.” Boynuna değen

dudaklarım çenesine doğru gizemli bir bahçede yol alırcasına ilerledi.

“Gel, yürüyüşe çıkalım. Etrafı görmeni istiyorum. Hava karardı ama olsun, bize ait olan her yeri görmek çok hoşuma gider.”

Evin göle açılan kapısından çıkıp yürümeye başladık ama yürüyüşümüze sessizlik hâkimdi, adımlarımızın sesleri geceye yayılan sessizlik içinde kayboluyordu. Ay, gökyüzünde gururla parlıyor; yıldızlar ise gölün yüzeyinde dans eden ışıklarını sergiliyordu. Adımlarımızı birlikte atarken ellerimiz hafifçe kenetlenmişti ve sıcak avuçları sadece elimi değil, ruhumu da sarıyor gibiydi. Bakışlarımız birbirine her değdiğinde sessizlik içinde bile milyonlarca kelimeyi anlatıyordu.

Nihayet gölün kıyısına ulaştığımızda birlikte gölü izlemeye başladık. “Bu kıyıya kadar bize mi ait?” diye sorduğumda iskelede ilerliyorduk. Başıyla onayladı beni sessizce. Rüzgâr saçlarımı hafifçe okşarken suyun sakin dalgaları kıyıya huzurlu bir melodiyle vuruyordu.

İskelenin ucuna geldiğimizde göle eğilerek elimi suya uzattım. Parmaklarımın arasında suyun serinliğini hissettiğimde Çağlar yanıma yavaşça yaklaştı ve sessizce elimi tuttu. Birlikte suyun yüzeyinde dans eden yıldızların yansımalarını seyrettik.

“Bu gecenin yıldızlı olmasını o kadar çok istemiştik ki...” Fısıldayışı kulağıma bir nefes gibi değerken gözlerim istemsizce kapandı. “Gözlerimi kapattığımda

bile bana yıldızları vadettin. Bense her seferinde kendimi ve seni yıldızlardan uzaklaştırmanın bir yolunu hep buldum.”

“Çağlar, öyle deme.”

“Öyle,” dedi sakın ama durgun bir sesle. “İki gün sonra durumumuz ne olursa olsun Hera, artık iyiyim. Bunu sana söylemek için en doğru zamanı bekledim, gerçekten iyi hissetmeliydim çünkü. Kabullendim.” Son kelimesinde sesi titrer gibi olduğunda başımı göğsüne yasladım.

“Hakan Doğu planımız başarısız olsa bile mi?”

“Başarısız olsa bile, evet.” Şimdiye kadar duyduğum hiçbir şey beni bu kadar rahatlatmamıştı.

“Gerçekten mi?” diye sordum istemsizce.

“Seni rahatlatmaya çalışmıyorum. Gerçi artık rahat bir nefes almanı her şeyden çok istiyorum ama senin için söylemiyorum.”

“Tek istediğim buydu, 10 Numara.”

“Sonunda yıldızlar benim; ben de tüm aklım, ruhum ve geleceğimle senin oldum.”

Sesinden kalbime akan aidiyet hissiyle başımı kaldırdığımda gözlerimizi kaçırmadan yakınlaştık ve dudaklarımız, sözlerini mühürlemek istercesine birleşti. Öpücüğümüz, saklı bahçemizin ilk kıvılcımında zamanı bizim için durdurdu.

Bu anın tadını çıkararak ayrıldığımızda yürüyüşümüze devam ettik. El ele, geleceğe olan kabulleniş ve en iyi versiyonlarımızı oluşturmaya hazır bir şekilde adımlıyorduk iskeleyi.

“Bir süredir aklımda seninle paylaşmak için beklettiğim bir düşünce var,” dedi 10 Numara.

“Dökül bakalım.” Yürüyüşümüz, evimizin verandasına geldiğimizde yavaşladı.

“Poyraz... Onu o kadar çok seviyorum ki Hera. Anlamlandıramıyorum, adlandıramıyorum da ama ikimize de çok benziyor. Bazen onu nasıl bu kadar çok sevdiğimi bile anlamıyorum.”

“Al benden de o kadar. İşin kötü tarafı, içimde bir his var, Çağlar. Bu bir zaman yansıması mı, bilmiyorum... Hayatımıza aniden girdiği gibi aniden gider diye çok korkuyorum.”

“Diyorum ki maçtan sonra şu çocuk meselesini bir konuşsak mı artık?” Gözlerimin heyecanla parladığını görüyor muydu, bilmiyordum ama genişçe gülümsememe engel olamadım.

“Senin böyle düşündüğünden haberim yoktu. Doğrusu, bunu seninle konuşmak istiyordum ama tepkinden emin olamıyordum.” Akşamım daha da güzel bir boyut kazanmıştı.

“Çocuklarla aram her zaman iyiydi, neden böyle düşündün ki?”

“Etrafında çok fazla çocuk var. Hayatında bir çocuk daha isteyip istemediğinden emin olamadım,” derken bir yandan da parmaklarımı gömleğinin açık kısmından görünen pürüzsüz tenine değdirdim.

Verandanın loş ışığı altında, hâlâ dudaklarımızın birbirinden uzaklaşmasını istemeyen öpücüklerimizin tatlı izleri vardı. Gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş, hissettiğimiz çekim ve tutku âdeta havada asılı kalmıştı. Eli omuzlarımdan göğüslerime, oradan da belime kadar zarif bir yol izledi. Her bir dokunuş, tutkumuzu daha da ateşli bir hâle getiriyordu.

Çağlar ellerimi tutarak bana bakıp gülümsedi. “Seninle burada olmak, hayalimdeki anın gerçekleşmesi gibi... Bu gece, anılarımızdaki en güzel gecelerden biri olacak.”

Ben de onun gülümsemesine karşılık verdim. “Seninle birlikte olmak benim için her zaman bir mucize gibiydi, 10 Numara.” Bedenlerimizin arasındaki çekim giderek güçlenirken dudaklarımızın buluşması, bir aşk şarkısının en yüksek notasına yükselir gibi hissettiriyordu; âdeta zihnimde bir şarkı çalıyordu.

Öpücüğümüzün ardından nefes nefese kalmıştık. Ellerimiz birbirine sıkıca kenetlenmiş, adımlarımız yatak odamıza doğru ritmik bir dansa dönüşmüştü, her bir adımda farklı bir şarkı çalıyordu. Mumların loş ışığında, birbirimize olan arzumuzun doruk noktasına ulaşmıştık. Ve bu gece, unutulmaz bir aşk şarkısının ritmine ayak

uydurarak birbirimize olan sevgimizi tam anlamıyla kutsadığımız bir gece olacaktı.

BÖLÜM 6

Sınavlarımız ve sınandıklarımız çoğu zaman beklenmedik engellerle doludur. Hayatımızın dönüm noktalarında, umutlarımızın en yüksek olduğu anlarda bile bir anda yıkıma uğrama ihtimalimiz her zaman çok yüksektir. Hayal kırıklığı, acı ve çaresizlik bu yıkımın ardından içimizi doldurduğunda belki de umutlarımızı, beklentilerimizi kaybetmişizdir. Belki de çoktan içimizde yeri dolmayacak bir boşluk oluşmaya başlamıştır bile.

Ancak insanın en büyük gücü, yeniden ayağa kalkabilme yeteneğidir. Yıkımın ardından ortaya çıkan toparlanmanın ve yeniden hayal kurmanın sihri istemsizce dolup taşarken zaman, bu yıkımla başa çıkmanın ve yeniden doğuşun anahtarıydı.

Yeniden başlamak daha güçlü ve daha bilge olabilmek için altın bir fırsattır. Yıkılan hayallerin ve yarım kalmışlığın gölgesinde sessizce soluklanmaktansa yeni ve daha anlamlı hayallerin temelini atmanın tek yoludur.

Ve işte bu yüzden, hayatın her anında her bir yıkım, içimizdeki gücü keşfetme potansiyelini sunar. Her acı, bir öğretiyle gelir ve her kayıp, yeni bir kazançla sonuçlanır. Çünkü hayat, nereye gittiğinizi bilmeden yolculuk yaptığınız bir trenin her durağında cebinize farklı tecrübeler doldurmaya benzer. Son durağımızın en güzel versiyonumuzla süslenmesi için çabalamıyor muyduk en nihayetinde?

Soyunma odasının kapısına yaslanmış, ona bakarken tüm yaşadıklarımız birer birer geçti gözümün önünden. Zaman o kadar hızlı geçiyordu ki çoğu zaman yaşadıklarımıza uzaktan bakmak bile şaşırtıyordu insanı. O an kaldırabildiğim sorumlulukları ve korkuları şu an şu hâlimle üstlenebilir miydim, emin değildim. Yaşarken daha güçlü hissediyor olmalıydım.

10 Numara'm formasını düzelterip başını kaldırdığında göz göze geldik. Kalbimi yerinden çıkarmak istercesine dolup taşırان yakışıklı görüntüsü karşısında resmen eriyordum. İlk tanıştığımız günkü görüntüsünden hiçbir farkı yoktu ve onu en son bu formayla bu odada görmemin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

“Geleceğini biliyordum,” dedi beni içeri davet ederken.

“Eyvah, sen de mi geleceği görmeye başladın?” Gülümseyerek bana doğru geldiğinde ortada buluştuk. Ellerimiz birleşti önce, birkaç adım geri çekilip manzaramın keyfini doyasıya çıkardım.

“Bunu bilmek için geleceği görmeye gerek yok. Muazzam görüldüğümü tahmin edip herkesten önce görmek için geleceğini bilecek kadar tanıyorum seni.” O kadar doğruyd ki...

“Tabii, bir de herkes ortak alanda toplanınca şu an seni yalnız yakalayabileceğim son an olacaktı, 10 Numara.”

“Farkında mısın, bilmiyorum ama bana böyle seslenmeyi hiç bırakmadın.” İçten gülümsemesi, minnettarlığının bir göstergesi gibiydi.

“Seninle tanışmadan önce 10 Numara’yla tanıştım ben. Gizem’le birlikte maça geldiğimizde seyircilerin olduğu yere kadar topla yuvarlanmıştın. Önümde böyle dev gibi yükselmiştin, Çağlar. Nefes nefese kalmıştın. Saniyeler önce yerde yuvarlanan sen değilmişsin gibi tek derdin bir üçlük daha atmaktı,” dediğimde ikimiz de kahkaha atmadan edemedik.

“İnsanüstü bir şekilde tutkuluydum, kabul ediyorum.” Ellerini teslim olurcasına kaldırdığında gülüşlerimiz iyiden iyiye büyüdü.

“İşte, bu yüzden ister ilk maçın ister son maçın olsun, fark etmez 10 Numara. İster kazan ister kaybet, önümde devleşen o adama hâlâ âşığım ben. Buraya da seninle gurur duyduğumu söylemeye geldim. Bu maçın bir sonu yok, biliyoruz. Böyle olmaması için çok uğraştım. Son maçının bırakacağı anılar beni endişelendiriyor.”

Kendimi bir anda kollarında bulduğumda tereddüt etmeden sığındım oraya. Nane kokusu başımı döndürüyordu.

“Benim endişeden oluşmuş Gelecek Tanrıçam... Ne yapacağız senin bu endişeli hâllerinle, inan ki bilmiyorum,” derken yüzünü görmesem de güldüğünü hissedebiliyordum. Başımın üzerine kondurduğu öpücük, endişelerimin çoğunu alıp götürdü.

“Kendini nasıl hissediyorsun peki? Bacağında herhangi bir sıkıntı var mı? İstersen son bir kontrol yapabiliriz kimse yokken.” Mesleki deformasyon...

“İyiyim, gerçekten iyiyim. Herkesin karşısına çıkıp bu sefer her şeyi bitirebilecek kadar iyiyim, Hera. Bacağımdan ziyade bunu yapıp yapamayacağımdan emin olmayan bir tarafım hep vardı. Herkesin önünde son maçıma çıkabilmeye karar vermek bile iki buçuk yılımı aldı. Artık geri dönüşü yok. Bunu yapmazsam kendimi hep o sahanın ortasında hayal etmeye devam edeceğim...” Bir süre duraksadı. Dudaklarına yerleşen muzip gülümsemenin ardından ise işaret parmağını bana doğru uzattı. “Yine de hazır kimse yokken yapmak istediğim bir şey var.”

“Tövbe de, 10 Numara. Şimdi böyle...” dedim. Bir yandan onun gibi gülsem de tavrım komik bir şekilde *istemem yan cebime koy* tavrıyla birdi. “Herkes dışarıda.” Dolabının önündeki büyük çantasının yanında eğildi ve çantadan siyah, kadife bir kutu çıkardı.

“Ah kadın, aklından geçenleri biliyorum, çok da isterdim ama zamanımız yok.” Kendimi ele verdiğime mi yanayım yoksa fesat düşüncelerimin gerçekleşmemesine mi, karar veremedim bir an. Elindeki kutu tüm dikkatimi dağıtmıştı.

“Bu da ne?” diye sordum merakla.

“Bir süredir üzerinde düşündüğüm bir hediye idi. Sana istediğim gibi teşekkür edemedim kendini yine bir maceraya attın. Senin ömrün benim için endişelenmekle, benimki ise endişelerini dindirmeye çalışarak geçecek belli ki.” Başımı eğip hafifçe gülümsedim. Utanmış olmam bir yana onun tarafından yaptıklarımın bu derece değerli olması çok hoşuma gidiyordu.

“Zaten çok yoğunludur. Bir de hediyeyle mi uğraştın?”

“Umarım çok seversin,” dedi ve kutuyu zarıfça araladı. “Ve umarım boynundan hiç çıkarmazsın.”

Hayatım boyunca görüp görebileceğim en güzel kolye karşımda duruyordu. Bir kutunun içine bir de ona baktım, bu böyle birkaç saniye daha devam ederken kelimelerimi bulamıyordum.

“Çağlar...” Gözlerim anbean dolarken kolyeyi yassı zincirinden tutarak kutudan çıkardım. “Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.”

Biçimli, keskin kesim, pürüzsüz bir kristal kuvars taşının içinde altından bir basketbol topu vardı. Işığa doğru kaldırdığımda minik topun etrafındaki kesiklerden

yansıyan ışık etrafa renkli parıltılar saçıyordu. Kolyeyi elinden aldı, rahatça takabilmesi için saçlarımı kaldırıp ona yardımcı oldum. Kolyeyi taktıktan sonra açıkta kalan boynumu öpüp geri çekildi.

“Hayal ettiğimden daha çok yakıştı.”

Kolyemin ucuna dokunup güzelliğine alışmaya çalışırken hissettiğim yoğunluk, doğru olup olmadığından emin olmasam da verdiğim kararların bir ödülü gibiydi.

“Sana gerçekten iyi hissettiğimi nasıl kanıtlayabilirim diye düşündüğümde, anlatmaktansa göstermenin daha iyi bir seçenek olduğuna karar verdim.”

“Çağlar, bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin.”

“Yine de böyle bir kaza yaşayacağımı görmemiş olsaydın bunların hiçbiri yaşanmamış olacaktı. En kötü ihtimalle, bir şeyleri değiştirmemiş olsaydın ölmüş bile olabilirdim. En iyi ihtimali seçip hayata tekrar adapte olabilmem için gönderildiğini düşündüm çoğu zaman. Kaderim en başından belliydi. Şekillendirme kısmında senin dokunuşlarına ihtiyacım vardı ve hâliyle seni çok yıprattım. Kabullenmem biraz uzun sürdü, Hera Koçoğlu Ataman. Ellerindeki taşın içinde altından da olsa minicik bir basketbol topu kadar kalan hayallerimi de sana emanet ediyorum.”

“Buraya sakladığın hayallerin benimle her zaman güvende olacak, 10 Numara.”

İvce yaklaştığında formasından tutup onu kendime çektim. Kalbim hızla atıyordu, âdeta bir maraton koşucusunun kalp atışları gibiydi. Gözlerim, Çağlar'ın yüzünden gözlerine doğru kayıyordu ve orada, kararlılıkla dolu derin bakışlar buldum. O ela bakışlarda, vilların getirdiği derin bir sevgi ve bağlılık vardı.

Elimi Çağlar'ın ensesine götürmek içimdeki sıcaklığı artırdı. Parmakları, kolyemin altındaki tenimde hafifçe gezinmeye başladı. Bu kolye sadece bir takı değil, her bir parçası ile yaşadığımız anıların bir iziydi.

10 Numara'mın gözlerindeki parıltıyı görebildiğim her saniye, o gülümseme içimi sıcaklıkla doldurdu ve bakışlarım dudaklarına indiğinde üzerime doğru eğildi. Dudaklarımız birleştiğinde ise öpücüğümüz, sessizlik içindeki soyunma odasına kıvılcımları getirdi.

Ne yazık ki zamanın akışı yavaşlamıyordu ve yaklaşık on dakika sonra maç başlayacaktı. Dudaklarımdan ayrıldım ve gözlerine baktım. Ela gözlerindeki kararlılık binlerce gelecek görüşüne bedeldi. Bu sebeple bu maç sadece bir basketbol maçı değil, birlikte yazdığımız maceranın en heyecanlı bölümlerinden biri olacaktı.

"Git artık," diye mırıldandım istemsizce. Dudaklarımda hâlâ tadı varken ondan kopmak anbean zorlaşıyordu. "Biraz daha burada kalırsak olacaklardan ben sorumlu değilim."

"Sanırım bunu benim söylemem gerekiyordu." Gülüşü odayı doldururken onu izlemenin keyfini çıkardım.

“Biliyorsun ki ben fesat bir kadını ve bu formayla burada durduğun her saniye tehlike altındasın.”

“O zaman artık gitsem iyi olacak.” Birkaç adım uzaklaştığında derin bir nefes aldım. Bir yandan da düşünceli olduğumu belli etmek istemiyordum. Özellikle şu takip meselesi tekrar aklıma gelmişken söylemek istedim ama doğru zamanlamayı çoktan kaçırmıştım.

“Hemen sahanın kenarında olacağım, her zamanki yerimde,” dedim takım formamı gösterirken. “Tanırsın herhâlde.”

“10 Numara’yı tekrar sahada görmenin tadını çıkar. Bir daha hiçbir gelecek görüşünde göremeyeceğin bir an olacak.” Onaylarcasına başımı sallarken gülümsememi korumaya devam ettim.

“Asıl sen tadını çıkar, 10 Numara. Bunun için çok büyük bedeller ödedin.”

Telefonum çalarken Çağlar’ı ortak alana yönlendirdim. İşin bundan sonrasında yalnızdık. Arkasından bakarken işlerin istediğimiz gibi gitmesini dilemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Arayan Fatih Hoca’ydı. Telefonu açtığım gibi, “Neredesin sen?” diye yükselmesi bir oldu. “Bu çocuk beni deli edecek.”

“Abartmayın, hocam. Poyraz, dünya üzerindeki en sakın çocuk.”

“Sen bir de onu bana sor.” Poyraz’la ilgilenirken bile tahammül sınırları zorlanıyorsa bebek büyütürken epey şansa ihtiyacı olacağını söylemedim o an.

“Bir dakika içinde yanınızda olacağım. Çağlar’la soyunma odasıındaydım,” dediğim an kurduğum cümleden pişman olmuşum bile. “Hiçbir şey yapmadık.”

“Adamı rahat bırak da gel haydi.” Alnımı ovuşturup soyunma odasından çıktığımda akşamı tamamlamak için fazlaca enerjiye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Basın, federasyondan birkaç görevli ve iki takımın da teknik ekibi sahanın içindeki yerlerini almıştı. Benimse derdim tek bir kişiyi görmektir. Günün yıldızı Emin olacaktı ve işi batırmayacağından ya da son anda vazgeçmeyeceğinden emin olamıyordum. İçimdeki huzursuzluğu da bir yere odaklamaya çalışıyor olabilirdim ama doğrusunu söylemek gerekirse karmakarışık bir hâldeydim.

Sahanın dış kenarından Fatih Hoca’nın yanındaki yerime doğru ilerlerken onları çoktan görmüştüm. Fatih Hoca, Poyraz’a da bir Kristal Dinamo forması ayarlamıştı ve bu kadar yakışacağını tahmin edememiştim doğrusu.

“Ben geldim!” Sesimi duyduğu gibi olduğum tarafa dönen Poyraz, sandalyesinden fırlayıp kucağıma koştu. Yüzündeki endişeyi gördüğüm an gülüşüm soldu, onu kucaklarken her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmaya çalışıyordum. “Poyraz. Bana bakabilir misin? Neyin var?”

Kucağıma tırmandığı gibi gözleri dolan Poyraz'ı sakinleştirmeye çalıştım. "Geçen gün bana söz vermiştin. Beni burada yalnız bırakmayacaktın. Seni göremedim." Duygusalıkta bir dünya markasıydı. Tabii, her hissine ayrı bir kitap yazan Çağlar'dan sonra...

"Çağlar'ın yanındaydım ama şimdi buradayım. Bundan sonra eve dönene kadar yanından ayrılmayacağım. Bak bakalım, şu güzel gözlerini bir göster bana," dediğimde sindiği yerde yavaşça başını kaldırdı. Nihayet ağlama noktasına gelmeden bir huysuzluğun daha önünü başarılı bir şekilde kesmiştim.

"Tamam ama hep buradayız bak. Beni yalnız bırakmayacağına söz verdin."

"Söz, gerçekten. Yerimize oturalım haydi. Birazdan maç başlayacak." Yerimize oturduktan sonra etrafa bakındım ama Emin'i hâlâ görememiştim. Panikle-memek için direniyordum ama otokontrolümü sağlamak her zamankinden daha zordu. Emin'e nerede olduğunu ve son durumu sorduğum kısa bir mesaj attım.

"Çağlar nasıl?" Fatih Hoca'nın sorusu ve etraftaki sesler dikkatimi dağıtıyordu.

"Biraz buruk tabii ama keyfi yerinde," dedim seyircilere bakarken. "Bu insanları gördüğünde daha da mutlu olacak."

Takımımız için ayrılan alan tamamen doluydu. Hazırlanmış pankartlar, başlara takılmış 10 Numara ve Ataman bandanaları, heyecan ve hayranlığı aynı bedende

taşıyan hayranların coşkusu... Bunu görmek bile ona iyi gelecekti. En nihayetinde başından beri gerçek bir maç olmayacağını bilincindydik. Yine de bu hazırlık ve bu ortam Çağlar'a unutulmaz bir an olarak geri dönecekti.

O sırada gelen mesaj sesiyle dikkatimi telefona çevirip Emin'den gelen mesajı okudum.

"Merak etme, yönetim odasımdayım ve her şey yolunda." Rahatlamaya çalışarak derin bir nefes alsam da o kadar kolay değildi. Belime sarılan Poyraz'ın da benimle aynı davranışları sergilediğini gördüğümde daha sakin olmam gerektiğini anladım. Poyraz bugün bir değişikti, gerginliğimiz ve sürekli diken üzerinde hissetmemiz ona da yansımış olmalıydı. Sürekli etrafına bakınıyor, insanları tanıdığını bilsem birini arıyor diyebileceğim kadar da dikkatli inceliyordu etrafı.

O an en azından aradan çıkması için bile olsa takip edilme durumumu Fatih Hoca'yla paylaşmak istedim. "Hocam..." diye seslendim çekingen bir sesle.

"Söyle canım," dese de odağı tamamen oyuncularda, uzaktan gözlemlediği Çağlar'da ve izleyiciler arasındaki federasyon üyelerindeydi. Bir ayağı yeri ritmik bir hareketle döverken bile duruşundan ödün vermemeye çalışıyordu.

"Sonra söylerim. Pek önemli değildi."

"Önemliydi." Poyraz'ın beni dinlediğinin farkında bile değildim açıkçası.

“Canım kızım!” dedi bir ses ortalığı ayağa kaldırır-
casına, sesindeki sevgi dolu tarafından sarmalandığımda
gelenin kim olduğunu anladım. “Seni çok özledim.”

Ayaklanıp kalabalığın arasında yanımıza gelmesine
yardım ettim. Saçları hâlâ aynı kıvrıcıklığında, gülüm-
seyen yüzüyle ortamda ay gibi parlamaya başlamıştı bile.
Kalbim bir an hızla atmaya başladı, İpek Hanım’a kolla-
rımı açtım. “Hoş geldin, İpek anne,” derken içimdeki
mutluluğu gizleyemedim. “Ben de seni özledim. Ne
kadar zamandır görüşmemiştik, değil mi?”

İpek Hanım başını sallarken bir yandan da sporcuların
toplandığı alana doğru bakıyordu. Oğlunu görmek iste-
diği o kadar belliydi ki. “Evet, gerçekten çok oldu ama
hayat telaşı işte. Hem oğlum hem de kızım pek yoğunlar.
Bize de şikâyet etmek yerine gurur duymak düşer. Değil
mi, Fatih?”

“Öyle İpek, öyle...” dese de aklının burada olmadığı
çok belliydi.

Yine de gülümsedim, İpek Hanım’ın burada olması
bile çok iyi gelmişti bana. “Ama biliyor musun, senin
burada olman çok özel. Oğlun da sen de hazine gibisiniz
benim için.”

İpek Hanım gözlerindeki parıltıyla bana baktı.
“Teşekkür ederim, canım kızım benim. Seninle burada
olmak da benim için çok değerli, esas hazine sensin ayrıca.
Sana farklı bir güzellik gelmiş,” dediğinde utansam da
kısaca teşekkür ettim.

“Bu beyefendi de kim?” Ah, tabii ya... Minicik kollarını belime sarmış, yapışık ikizim gibi otururken kadına gülümseyen gözlerle bakıyordu.

“Poyraz,” dedim sadece. Doğrusunu söylemem gerekirse onu uzun uzun anlatmaya ya da tanıtmaya niyetim yoktu. “O burada şimdilik. Anlatırım.”

O sırada artık iyice dolup taşan koltuklarla salon daha da kalabalık bir hâle geldi. Dakikalar içinde yapılmaya başlanan tezahüratlar beni bile duygulandırıyorsa Çağlar’ı düşünemiyordum. Onu sahanın içinde görmek isteyen yüzlerce insanın varlığı besliyordu onu, biliyordum. Bundan kopabilmenin zorluğu tarafından da sınanmıştı bu süreçte. Pankartlardan bir tanesi gözüme çarptığında Fatih Hoca’ya seslenip pankartı işaret ettim.

“Çağlar’ın sosyal medya hesapları açmasını istiyorlar.”

“Ben de gördüm az önce. O kadar haklılar ki... Kazadan sonra sadece ya basın toplantılarında ya da gittiği davetlerden medyanın görüntüleyebildiği kadar takip edebildiler. Biz bunu neden daha önce düşünmedik?”

“Yaşlısınız çünkü?” dediğimde dudakları yukarı doğru kıvrıldı, gülümsese bile kafamı kolunun altına sıkıştırıp hincını çıkarmayı ihmal etmedi.

“Ee, haydi ben yaşlıyım, size ne oluyor?”

“O kadar yaşlısınız ki yaşlılık enerjiniz bize de bulaşmış. Ne demişler; atı atın yanına bağla, ya huyundan ya suyundan alır.”

“Bak ya.” Tekrar bir sinir harbinden sonra ondan kurtuldum ve saçlarımı düzelttim. Bu arada bana hâlâ yapışık durumda olan Poyraz ise bize gülmekle meşguldü.

“Ne o, beyefendi? Hoşuna mı gitti Fatih Hoca’nın beni hırpalaması? İnsan bir korur, engeller.”

“Ben seni koruyorum zaten,” dedi ve belimdeki kollarını sıkılaştırıp tekrar etrafına bakınmaya başladı. Bir gariplik olduğunu geldiğimizden beri hissediyordum ama şimdi emindim. Oturduğum yerden kalkıp hemen karşısında dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzünü avuçlarımin arasına alıp sevdiğimde gergin ruh hâli biraz daha yatışmıştı.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordum gözlerinin içine baka baka. “Bana anlatabilirsin.”

Başını olumsuz anlamda sağa sola salladıktan sonra boynumdaki kolyeyi kontrol etti. Çağlar’ın hediyesinin hemen yanında Poyraz’ın hiçbir şekilde çıkarmamı istemediği akik parlıyordu. “Kolyen de burada, ben de buradayım.”

“Anlatmayacaksın, değil mi?” diye mırıldandığımda başıyla onayladı. Anlatmadığı her neyse ağzından nasıl laf alabileceğimi bilmiyordum ama en başından beri hiçbir şey anlatmamıştı ki zaten, şaşırmıyordum artık.

“Sadece yanımdan ayrılma.”

“Tamam, buradayım.”

Çağlar Ataman

Tek bir ağızdan yükselen tezahürat sesleri arasında takım arkadaşlarımdan birkaç adım uzaklaştım. Bütün bunların yaşanıp yaşanmadığını sorgulayabileceğim kadar arada bir yerdeydim. Yerdeki parkelerin parlaklığı gözümü alırken başımı kaldırıp ayarlanan ışıkların yansımasını izledim. Pota, sayı ekranları, hayranlar ve bitmek bilmeyen coşkuları...

Üzerimdeki formada gezindi parmaklarım. Kaygan kumaşın verdiği hissi böylesine hissedebilmek bile ne kadar zamanımı almıştı sahi? Biraz uzağımda her ne dedi de kızdırdığını bilmediğim Hera, Fatih'in kolunun altında kurtulmaya çabalarken Poyraz sımsıkı sarılarak izliyordu onları. Annem diğer takım arkadaşlarımdan anneleriyle özlem giderirken herkesin bu anı benim kadar izlemek istediğini daha çok anladım.

İki buçuk yıl...

İki buçuk yıl önce başımı vurup yerde kaldığım potanın altına bakarken ruhumda dondurduğum o his tarafından tekrar sarmalandım. Bazı hisler vardır ki dondurmadığınız an başa çıkamazsınız ya... Acılar içinde baktığım o çemberi şimdiye kadar bir saniye bile unutmamıştım.

Etrafımdaki sesler kulağıma dolarken yaşanan karmaşanın saniyesi saniyesine farkında olsam da parmağımı kıpırdatamadığım an, bir daha devam edemeyeceğimi anladığım o andı. Doktor müdahaleleri, tedaviler, sonuçlar, hayal kırıklıkları... Hayatınızın dönüm noktalarını bilirsiniz, önemli anlar kendini belli etmeyi her zaman bilir. Her bir detay şekillenmeden önce bile oracıkta yatarken farkındaydım her şeyin.

Ellerimden kayıp giden sadece kariyerim olmamıştı bu süreçte. Geldiğim bu noktada dönüştüğüm Çağlar Ataman, iki buçuk yıl önce yattığı yerde başına gelecekleri hesaplamaya çalışan Çağlar Ataman'dan çok farklıydı.

Tek başıma kalıp düşünmeye fırsatım olduğu anlarda aklımdaki şey belliydi. Devam edebilseydim neler farklı olurdu? Hâlâ iyi bir insan olmaya çalışıyor olur muydum mesela? Çuvaldızı kendime batırdığım her seferinde farklı farklı cevaplar aldım. Ne ruhum sabit bir cevabı kabullendi ne de ben.

En başından beri istediğim tek şey devam edebilmektir, tek derdim kaldığım yerden devam edebilmektir. Şunu unutmamalıydık, detaylandırmadığınız her düşünce öylece gerçekleşmeye mahkûmdur. Günün sonunda istediğim şey gerçekleşmiş, devam edebilmişim.

Yine de şimdi o alana doğru bakarken yeni yeni idrak edebiliyordum. Odaklanmam gereken nokta, hiçbir zaman devam edebilmek değildi. Ölümden sıyrılmış bir çizgi üzerinde devam edebileceğim sugötürmez bir

gerçekti. Devam edebilmeyi kaldırabilecek miydim, önemli nokta her zaman buydu aslında.

En ufak bir olay yaşadığınızda herkes size devam etmenizi söylerdi. Değişmez bir kuraldır, empati yeteneğiniz ne kadar yüksek olursa olsun başınıza gelmeden ağırlığını hissedemeyeceğiniz olaylar için bile karşımızdakine devam etmesini söylerdik.

Devam etmek, yarım kalmış her olayın zehridir. Bir süre sonra hayatınıza devam etmek için zehre alışıp adapte olmuş olmanız, o zehirle yaşadığınız günlerin acısını hiçbir şekilde hafifletmezdi. Günü geldiğinde şimdi olduğu gibi taptaze belirirdi göz kapaklarınızın ardında.

“Hayır,” diye bir fısıltı döküldü dudaklarımdan. Kulaklarımda adımı bağırان hayranlarımla sesleri yankılanıyordu. Sahadaydım, aylar sonra ilk kez bir maça çıkmak üzereydim ve devam edebildiğim gerçeği o an silindi zihnimden. “Devam etmek istiyorum,” dedim bütün bu olanlardan hiçbir ders almamış gibi...

Düşüncelerimin ağırlığıyla başa çıkmaya çalışırken bir el hissettim omzumda. Arkadaşım, takımımızın kaptanı ve hayatımda en sevdiğim insanlardan biri olan Anıl, yüzündeki anlayışlı gülümsemeyle yaklaştı yanıma.

“Anıl, ben...” derken kesti sözümü.

Başını sağa sola sallarken omzumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. “Açıklama yapma, anlıyorum seni,” dedi. Bir yandan da hıncahınç dolu salonu izlerken en az benim

kadar duyguluydu. “Senden sonra çıktığımız hiçbir maçta böyle bir kalabalık görmedim. Eminim ki buraya senin için gelen herkes seninle aynı fikirde. Hayata dönmüş gibisin, değil mi?”

“Tekrar nefes alabiliyorum, Anıl.” Dolan gözlerimden kopmaması için uğraştığım gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdığında başımı yukarı kaldırıp derin bir nefes aldım. “Geçen gün doktorumla görüştüm. Antrenmanlardan sonra o kadar iyi hissediyordum ki devam etmemem için hiçbir engel yok gibiydi. Bana iki seçenek sunuldu, Anıl. Hep engelin tam önünde dururken biri dedi ki *hayır, engeli kaldırabilirim ama bunun bir bedeli olur, bedelini göze alabilirsen gerekli çalışmaları yapabilirsin.*”

“Nasıl yani?” Şaşkınlığı karşısında sadece onaylarcasına başımı sallayabildim. “Devam edebileceğini mi söyledi doktorun?”

“Omuriliğimdeki zedelenme neredeyse iyileşmenin son evresine ulaşmış. Fatih, Hera, sen... O kadar iyi bir bakım sürecinden geçtim ki iyileşme sürecim hayatımı kurtaran kısım oldu.”

“Neden bize söylemedin, Çağlar? Harika bir haber bu!” dediğinde buruk bir gülümsemeyle baktım ona.

“Devam edemem Anıl, yapamam. Ödemem gereken bedel, hayallerimi bana geri verebilir fakat artık kaybetmekten korktuğum anlar, hayallerimden daha ağır basıyor. Basketbola devam edersem şunu kabul etmem

gerekecek; alabileceğim herhangi bir ağır darbe, kontrolsüz bir düşüş ya da herhangi bir çarpışma bütün sürecimi baştan başlatabilir. Bak, Fatih ve Hera bu kısa maç için bile ek sağlık ekipleri getirmişler. İyi olduğumu bilmiyorlar mı, en çok onlar biliyorlar. Yine de korkulacak çok şey var, Anıl. Seninle hafta içi bir akşam çıkıp güzel vakit geçirmek, Fatih'in peşinden koşturmak, Gizem'le Esin'in başı sıkıştığında orada olabilmek, Hera'yla bir ömür geçirebilmek... Başa dönmek için çok fazla sebebim var."

Cümlemin sonunda omzuma bir kere vurdu ve sarıldığında hayranlarımızdan daha büyük bir çığlık yükseldi. İzlediğimizi unutmuştum doğrusu.

"Burada olduğun her an zorlayacak seni. Hatta belki de yanlış bir karar verdiğini düşüneceksin, gözünü karartmak bazı anlarda daha cazip gelecek. Tıpkı şimdiki gibi..." Yakınlarımdan beni benden daha iyi tanıyor olması bazen sinir bozucu olabiliyordu. "Yine de gece başını yastığa koyup gözlerini kapattığında, verdiğin kararın doğruluğunu hissederek uyuyacaksın. Gizem'le evlenmeye karar verdiğimde bunu bana sen söylemiştin."

"Evet çünkü kızı seviyor olmana rağmen ödlelik ediyordun. Neyse ki süper kahraman imajını bozmadan toparlayabildik seni." Gülüşlerimiz enerjimizi artırdığında ikimiz de bu maç gibi görünen ama aslında bizi gerçekten rahatlatabilecek durumu karşılamak için hazırдық. Girdiği tüm yasaklı madde testlerinden ve araştırmalardan temiz **raporu alan ana sporcumuza**

elimi uzattım. “İlk resmî skandalın için geçmiş olsun, kardeşim. Ortalığı güzel ayağa kaldırdın.” Küçük bir kahkaha atarak uzattığım elimi tuttu.

“Seni de tebrik etmek lazım. İlk resmî intikamın hayırlı olsun.” Birbirimizi tebrik ettiğimiz konuların absürtlüğü ikimizi daha da güldürürken kendimi daha iyi hissediyordum. Seyirci tribünlerine minnetle el salladım. Açılan pankartlar, atılan çığlıklar... Gözlerimin değdiği her gözden aldığım sevgi yetmişti bana. Sahanın kenarında hafifçe eğilip selamladım herkesi. Başımı kaldırdığımda ise geleceğimle göz göze geldim. Hayatlarımızın yine bu şekilde birleşeceğini görseydim değiştirmezdim.

Bazı insanlar için başlangıç neresiyse son da orada yeşeriyorken geleceğim, sonumdan yepyeni bir gelecek yeşertmişti benim için. Avucumu öpüp elimi ona doğru uzattığımda bir çığlık daha koptu. Kırmızı elbiseli kadın olarak gizemini korumaya çalışsa da elbette artık tanınıyordu ve gözler tam da onun üzerindeydi. Olması gerektiği gibi...

Geleceğim, gözlerimin önünde ıslıl ıslıl parlıyordu.

Karşı takımın oyuncularını büyük bir alkış eşliğinde sahaya girdiğinde dikkatim dağıldı. Artık odağım tamamen Hakan'daydı, sevgi dolu tarafım ise şimdilik törpülenmişti. Kendimi taşıdığım olgunluk seviyesinden her daim gurur duyacak olsam da bu akşam konuşacaklarımızın gururla bir alakası olmayacaktı. Hak edene, hak ettiği dilden konuşmanın zamanı çoktan gelmişti de geçiyordu bile.

Bütün sporcuların önünde yürürken izledim onu. Yüzündeki sevecen ifadenin altındaki kibir hissedilmeyecek gibi değildi. Yarattığını düşündüğü küçük dağlarla birlikte her adımda yer yerinden oynuyormuşçasına bir tavırla geçti yerine. Göz göze geldiğimizde ise başımla kibarca selam verdim.

Sayılarından habersiz olduğum kadar çok kamera tarafından görüntülenirken kameralara oynayacağından emindim. Bozmaya da niyetim yoktu. Tam tahmin ettiğim gibi etrafa kestiği pozlar yetmezmiş gibi takım arkadaşlarından birkaç dakika isteyip kameralar umurunda değilmiş gibi yanıma doğru yürümeye başladı.

“Vay vay vay!” dedi tüm samimiyetsizliğiyle. “Bugünleri de mi görecektik, 10 Numara?” Yaklaşıp sarılmasına ve hatta etrafa gülücükler dağıtmasına izin verdim. Başına geleceklerden habersizdi en nihayetinde. Son maçımın keyfini hiçbir zaman çıkaramayacak olsam da onun böyle bir şansı vardı. Rakibimin son maçının keyfini çıkarmasına izin vermeliydim.

“Ya işte, Hakan... Göreceğimiz daha ne günler var, Allah bilir.”

“Ben de onu diyorum ya,” dedi gevşek bir tavırla. “Seninkilere de anlatmaya çalıştığım şey buydu. Olan oldu, biten bitti. Sonuca bakarsak sen mutlusun, ben mutluyum. Herkes olması gereken yerde.” Gülümsememi korumayı başardım.

“Yerlerimizi sen mi belirledin yani? Kendinden hep emin oluşun hayranlık verici.”

“Her zaman söylediğim gibi... Kazaydı. Sen de hiçbir zaman çıkıp aksini söylemedin. Gerçi sonrasında doğru dürüst ekran önüne de çıkmadın. Fırsatın olmamış olabilir.”

“Fırsatım vardı, Hakan. Bunun kaza olmadığını ikimiz de biliyoruz. Beni ittiğin anı, kafamı pota korumalığına vurduğum anı, ensemden sırtıma yayılan o keskin acıyı hissettiğim anı, gözlerimi kariyerimin zirvesinde kapatıp bir hastane odasında hissiz bacağımla açtığım anı... Hiçbirini unutmadım. Hiçbir anı unutmadım.” Bakışları ciddileştiğinde hareketlerindeki tutarsızlığı görebiliyordum. “Neyse ki bu son maçım. Son kez bu sahada olmak hepimize iyi gelecek.”

Ondan uzaklaşacağımı anladığında kolumdan tuttu ve gitmemi engelledi. “Hırslıydım. Bu kadar ağır sonuçlanacağını hiç düşünmedim.”

Alaycı bir gülümsemeyle kurtardım kolumu. “Arsızlığının sesi çok çıkıyor artık ve ben bu sesi duymaktan çok sıkıldım, Hakan. Hırsmış...” dedim alayla. “Gör bak bakalım. Hırs gerçekten nasıl bir duyguymuş, hep birlikte tadalım.” Söylediklerimden bir şey anlamadığını bilsem de o tadını kaçırın huzursuz okun içine saplandığını görebiliyordum. İstedikim de tam olarak buydu. Kaçan tadı, etrafına gösterdiği tüm o sevimli ifadeye yansıdı.

Arkamı dönüp takım arkadaşlarımla bulduğum tarafa bakarken arka tarafta beni izleyen Emin'le göz göze geldim. Beni başıyla onayladı, böylelikle artık endişelenecek hiçbir engel kalmamıştı. Yasaklı madde kullandığına dair görüntüler zaten hazırda ama canlı deneyim gibisi yoktu doğrusu. İnsanlardan gizlenemeyeceği bir noktada çıkacaktı her şey ortaya.

Hakemler yerini aldı, oyuncular yavaş yavaş sahadaki yerlerine geçerken sahanın kenarında sadece ben kaldım. Birkaç adımda sahanın kenar çizgisine ulaştığımda gözlerim birkaç saniyeliğine kapandı. Bu his, bu adrenalin, bu kalp çarpıntısı...

Dizlerimin üzerinde eğilip avucumu yere bastırdım.

Son maçım bir veda değil, bir başlangıç olacak ve arenanın aydınlık ışıkları altında karanlığın en kuytu köşelerine ışık tutacaktım. Korkularım, yorgunluklarım ve acılarım benimle birlikte değil, karşımda olacaktı artık. Çünkü ben sadece bir basketbolcu değildim, hiçbir zaman da olmamıştım. Ben, hayallerin gerçekleştiği arenanın kahramanıydım. Ve bu son maç, sonsuzluğa doğru ebedî bir kapanışın ilk adımıydı.

Ayağa kalkıp sahanın içine **doğru yürürken** arkamdaki tribünden yükselen alkışların **yanında, sırtımda hissettiğim** destekte sevdiklerimin **gözyaşları vardı**. Belki de alkışlardan daha çok yüreklendirdi beni. Hakem yüzündeki gurur ifadesi ve elindeki top **geldi yanımıza**.

"Seni burada görmek çok **güzel**, 10 Numara."

Kibar bir baş selamıyla uzattığı topu aldığımda ellerimin titrediğini o an fark ettim. Gözlerimi kapatıp derin birkaç nefes çektim içime. Kalp atışlarımın sesi etraftaki gürültüyü bastırdı, kulaklarım uğuldarken gözlerimi birden açtım. Hazırdım.

Oyunu başlattığım an bir çığlık daha koptu. Temkinli tarafım elbette ki oyunu istediğim gibi oynamamı engelliyordu ama iyiydim. Düşündüğümde daha da iyiydim, hatta ilk üçlüğümü bulduğumda bütün seyirciler ayağa kalktı. Hera ve Poyraz'ı sahanın kenarında sevinçten zıplarken gördüğümde ise daha şimdiden tamamdım. Artık daha fazlasına ihtiyacım olmadığını hissediyordum.

Yine de oyunumuz ilk setin sonuna kadar devam etti. Son maçımın sonunu göremeyeceğimi bilsem de saha içinde geçirdiğim dakikalar bana çok şey öğretmişti. Tadı damağımda kalmayacaktı, o doyurucu son lokmayı almıştım bile.

İkinci setin başında Hakan'ın hareketlerindeki sarsaklık, zamanın geldiğini gösteriyordu. İlk setin sonunda bile öndeydik gerçi ama maçın başındaki gerginliği Hakan'ın bütün performansını etkilemişti. Tabii, bir de damarlarında dolaşan maddenin varlığından habersiz olsa da kendi de bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı.

Derin bir nefes alarak ikinci setin ortasında gerçek anlamdaki son üçlüğümü attım. Seyircilerin ve takım arkadaşlarımın alkışlarıyla birkaç adım geri gittiğimde Anıl'la göz göze geldik. O sinyalini almıştı, sıra bendeydi. Doğrusu ben sinyalimden emindim, Hakan'ın

kontROLSÜZ adımları ve sarsak tavırları şimdiden dikkat çekmeye başlamıştı.

Beni ittiği potanın altına geldiğinde son sayısını atmasına izin verdim. Potada sallanıp aşağı indiğinde ise o andan faydalanarak formasından tuttuğum gibi yere serdim onu. Herkesin ayaklandığını hissedebiliyordum. Hakemler ve güvenlik görevlileri bile ayaklanmış, neler olacağını beklerken kısa bir an Hera'ya baktım. Şaşkınlığını görebiliyordum ama bunu yapmak zorundaydım. Öylece birecekti madem, ona nasıl hissettirdiğini göstermeden bitmesine izin veremezdim. Müdahale etmek için yaklaştıklarında Fatih Hoca herkesi durdurdu.

Hakan kalkmak istediğinde ise sert bir hareketle onu tekrar yere yapıştırdım. Hatta tam da şu an, iki buçuk yıl önce yattığım yerde yatarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. O anın öfkesi içimde yükselmeye devam ederken eğilip yukarıya bakmasını işaret ettim.

“Bak!” dedim gözlerimden bir hırs ve hayal kırıklığı çıkarcasına. “Bu çemberin altında kaybettim tüm hayallerimi. Şimdi ise sıra sende.” Başını çevirmeye çalıştığında çenesinden tutup tekrar yukarı bakmasını sağladım. “Bu çembere iyi bak, Hakan. Benim çemberimin altına dönüşmesi iki buçuk yılımı aldı. İyi bak, bundan sonra bu çemberden geçen hiçbir sayı senin hanene yazılmayacak. Hayal kırıklığının tadını çıkar.”

“Ne yaptın sen!” Formamı avuçlarının içinde toplayıp beni sertçe kendine çektiğinde dudaklarımdaki alaycı gülümseme onu daha da çıldırttı. O an Emin'e işaret

vermek için elimi havaya kaldırdım ama aynı şekilde o da elini kaldırdı.

Tüm arenanın ışıkları keskin bir sesle kapandı ve sadece ana ekranın ışığı kaldı. O ana ekranın yüzümüze yansıyan ışığından bile dehşet yerleşmiş yüz ifadesini görebiliyordum. “Bu geceden sonra bir daha karşıma çıkma. Bırak arkadaşlığı, adım bile bir yerde geçirirsen belan olurum, Hakan.”

Karanlıkta kalmak, ilk defa bu kadar huzur veriyordu.

Hera Koçoğlu Ataman

“Hakan’da bir gariplik var.”

Fatih Hoca kollarını birleştirmiş, sakince maçı izlerken bir şeyler içime sinmiyordu. Beni duyduysa da ilk başta cevap vermedi, yalnızca çevresine bakıyordu. Sözsüz iletişim kurduğu kişileri tanımasam da herkes birbirine bakarak hareket ediyordu resmen.

“Hocam, neden benden bir şeyler sakladığınızı hissediyorum?” dediğimde ise ani bir hareketle bana döndü.

“Elbette saklıyoruz, Hera. Her şeyi bilemezsin en nihayetinde.”

“Bu da ne demek?” derken Poyraz’ı itmemeye çalışarak Fatih Hoca’ya döndüm. Bu sırada Poyraz’ın daha çok gerilmeye başladığını hissedebiliyordum.

“Sen bizimle bütün detayları paylaştın mı sence?” *Keşke söyleseydim*, diye geçirdim içimden fakat bozuntuya vermeye niyetim yoktu.

“Detayların hepsi birbirine karıştı, hocam. Hangisinden bahsettiğinizi bile bilmiyorum,” desem de Fatih Hoca kaşlarını kaldırıp inanmadığını açıkça belli etti.

“İki defa takip edildin, iki seferinde de paylaşmadın. Birbirimizin söylemlerini yarıştırmıyoruz, bu noktada yanlış anlama. Sadece *sebepler* demeye çalışıyorum. Senin bazı detayları paylaşmamak için kendine göre sebeplerin vardır muhakkak, bizim de var.”

“Ne yaptınız?” diye sorduğum an bana sahayı işaret etti. Başımı çevirdiğimde Çağlar’ın potada asılı kaldıktan sonra yere inen Hakan’ı formasından tuttuğu gibi yere yapıştırdığını dehşet içinde izledim. Herkes gibi ayaklandığımda Poyraz bir anda boşta kaldı ve istemsizce çocuğu düşürmüş oldum.

“Hera!” diye ciyaklasa da bozuntuya vermeden ayaklandı ve bacağıma tekrar sarıldı. Yaşadığım şaşkınlık ve neler olduğunu anlama çabasıyla Poyraz’a dikkatimi veremiyordum.

“Hocam, niye kimse müdahale etmiyor?” dediğimde elini kaldırıp durmamı işaret etti.

“Olup bitenden haberim var, sakın ol.” Sakince ayağa kalkıp sahanın içine doğru ilerlemeye başladığında Çağlar’ın çenesinden tuttuğu Hakan’ı bir yere bakmaya zorladığını gördüm. *Tabii ya*, diye geçti içimden. *Defterler kapanıyor.*

Hakan’ın Çağlar’ın formasından tuttuğunu gördüğümde birkaç adım ilerlesem de Fatih Hoca tarafından durduruldu. Herkes bir panik içindeydi ama arena içindeki insanların çoğu olayı çıplak gözle değil, kamera lensinden izliyordu. Müdahale etmek gibi bir niyetlerinin olmadığını görebiliyordum. Olayın yaşanıyor oluşu değil, sonucu daha çok merak ediliyordu.

İlk önce Çağlar elini kaldırdı, aynı anda ne olduğunu anlamadığım bir şekilde Hakan da elini kaldırdı. İkisi de bir şeyler için işaret verdiler ama neyin ne olduğunu takip etmekte şu an için zorlanıyordum.

Tam o sırada arenanın ışıkları beklenmedik bir şekilde kapandı. Tepeye asılmış ana ekranlardan biri hariç tüm arena karanlığa bürünürken bundan sonrasında olacaklara hâkimdim. Emin Derler’in görüntüsü dev ekrana yansıdığı anda herkesin bakışlarıyla birlikte tüm kameralar da dev ekrana döndü.

“Çok sevgili basketbolseverler, takımlarımız ve saygıdeğer federasyonumuz... Bu akşam burada çok özel bir jübile maçını izlemeye geldiğinizi biliyor ve maçın en heyecanlı yerinde heyecanınızı böldüğümüz için bizi affetmenizi diliyoruz. Ben Emin Derler, eski basketbol oyuncusu ve

ekranlarınızın yeni spor habercisi olarak bu akşam sizi bir konuda bilgilendirmek niyetindeyim.

Maçı izlerken herkesin ne kadar sağlıklı ve ne kadar zinde olduğunu görmüş olmalısınız. Bir kişi hariç... Bu maç için herkes canla başla çalıştı ve bir sporcunun yerine getirmesi gereken tüm sorumlulukları yerine getirdi. Sporcu olmak ciddi bir sıfattır, sevgili izleyenler.

Ne der Mustafa Kemal Atatürk, bilirsiniz. 'Ben sporcunun zeki, çevik ve aynı zamanda ahlaklısını severim.' Bu, bu sözün herkes tarafından bilinen kısmıdır. Fakat bu sözün bir de öncesini bilmenizi isterim.

'Spor, yalnız beden yeteneğinin bir üstünlüğü sayılmaz. Anlayış ve zekâ, ahlak da bu işe yardım eder. Zekâ ve kavrayışı geri olan kuvvetliler; zekâ ve kavrayışı yerinde olan daha az kuvvetlilerle başa çıkamazlar. Ben sporcunun zeki, çevik ve aynı zamanda ahlaklısını severim.' Sözün tamamı bu şekildedir.

Bundan iki buçuk yıl önce elim bir kaza gibi görünen bir olayda beden yeteneği elinden alınan ve spor hayatı bitmek durumunda kalan sporcumuz Çağlar Ataman'ın jübile maçında, yaşanan olayın elim bir kazadan ziyade spor ahlakını zedeleyen bir girişim olduğunu söylemek isterim. Sizinle paylaşacağım görüntüler, yaşanan olaylara sebebiyet veren sporcumuz Hakan Doğu'nun tüm bu olanları, zekâ ve kavrayışı geri olan bir hissiyatla yaptığının kanıtıdır. Federasyonumuzun da bu konuda gerekli yaptırımları gerçekleştireceğinden şüphemiz yoktur.

İzleyeceğiniz görüntüler, Hakan Doğu'nun yasaklı madde kullandığı anların görüntüleridir.

Herkese iyi akşamlar dilerim."

Emin Derler'in görüntüsünün hemen ardından yakın arkadaş grubu gibi görünen insanlardan topladıkları görüntüler, yasaklı madde alışverişine dair kanıtlar ve garip davranışları olduğu birkaç görüntü daha ekranda herkesle paylaşıldı.

Daha iyi bir konuşma olamazdı. Emin Bey'e nasıl teşekkür edeceğimi düşündüğüm sırada Poyraz'ın bacağımdan ayrıldığını hissettim. O an oldu ne olduysa. Biri ufak bir çocuğa ve diğeri büyük bir adama ait iki bağırışın birbirine karıştığı anda sol tarafımdan bir darbe yedim. Daha çok birinin üzerime düştüğünü söylesem abartmış sayılmazdım. Üst bacağımdan dizime kadar yayılan derin bir acı, güçlü bir çığlıkla yere düşmeme sebep olduğunda Poyraz biraz ötemde yere yüzüstü kapaklanmış şekilde bana bakıyordu.

Kaçmaya çalışan genç adam aramızdan sıyrıldığında istemsizce elimi bacağıma götürdüm. Kaçmasına izin vermek istemiyordum ama bir an için sesim çıkmadı. Bacağıma yakın yere atılmış bir bıçak, acımın nedenini gözler önüne sererken canım o kadar çok yanıyordu ki tarif edemiyordum. Lacivert pantolonumun arka bacağımdan dizime doğru olan kısmı yırtılmış, bacak boyu bir kesikle yerde kalmıştım.

Buna rağmen görüntülerden yansıyan ıhtıa bile Aytaç'ın yüzünde bugün ilk defa gördüğüm gülümseme beni yeniden şoka uğrattı. "Başardım," dedi gözleri dolarken korktuğunu ve duyduğu içli canının acıldığını biliyordum ama yüzünde tüm korkusuna rağmen zafı dolu bir ifade vardı. "İyindim onu Heta, başardım, beni görmedi bile, dikkatini dağıtmayı başardım."

Çağlar'ın bacağı ve aklından gelişen tüm karışıklığa rağmen onunla iletişim kurmaya çalışıyordum. Canının acısı bu yana, etattan gelen etkenler çok fazlaydı.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" dediğinde dizlerinin üzerinde birkaç minik adımıyla yanıma geldi. Bilekli bacağına koydu, diğeriyle ise elini tuttu. Ellebi şey söylemeye niyeti olmadığını anladığımda sadece yüzüne baktı. Gözlerimizin birleştiği o an gördüm her şeyi.

Sabanın kenarında maçı izleyen bir kadın.

Tribün kapısının girişinde durmuş, kendisini izleyen adamlardan bıhaber oluyor olup biteni.

Onu yaralamak niyetinde olan adamın bedefinde. Adamın düşünceleri bulanık, karnından bir darbe vurmak niyetinde olsa da kalabalık işi bozuyor. Böyle anlaşmamıştık, diye geçiriyor içinden...

Karnından bıçaklanırsa bu onun için değil ama bir başlangıcın sonu demek.

Bir hastane odası, doktor bir çifte kötü haberi veriyor.

Farkında olsaydım, diyor kadın. Bunun olmasına izin vermezdim. Kendini suçlamaktan hayatına adapte olmakta zorlanacağı çok belli.

Bir başka ihtimal daha var.

Birkaç fazladan yıl, birkaç mevsim sonra, başka bir zaman... Kadının karnı iyiden iyiye belirginleşmiş. Kızının sağlıklı doğması için büyük bir özveriyle sürecini sürdürüyor.

Aynı senin gibi çok hareketli bir bebek 10 Numara, derken bile şefkatini eksik etmemeye çalışıyor.

Yine de onları uzaktan izleyen biri var. Yapabildiği, bu ailenin bir parçası olabildiği için kendisiyle gurur duyuyor.

Birçok zaman oyunuyla babasının hayatını kurtarmaya çalışan annesinin, hem kendi hem de annesinin hayatını kurtarmak için zamana kafa tutan çocuğu en az başını okşayan annesi kadar mutlu.

Poyraz Ataman.

Çektiğim acı bir gram bile umurumda değilken gözlerimden süzülen yaşlarla döndüm şimdiki zamana. Işıklar yandığında Poyraz, sanki birkaç dakika öncesinde burada değilmiş gibi yanımda yoktu.

Yüzündeki öfke ve dehşet ifadesiyle Çağlar yanıma doğru koşarken sağlık ekiplerinin bir an evvel sahanın içine gelmesi için bağıırıp çağıran Fatih Hoca, her şeyin iyi olacağını söyleyen Anıl ve yaşadığı şokla ağlayan İpek Hanım vardı etrafımda.

“Çağlar,” diye seslendiğimde hemen eğilip elimi tuttu. “Çağlar, Poyraz nerede?” desem de burada olmadığını biliyordum. Kerem tribün kapısından girdiği gibi koşa koşa yanıma geldi. Arkasında kucağında Esin’le koşturan Gizem’i gördüğümde sıra sıra herkesin yüzüne baktım.

Sağlık ekibi geldi ve yaranın derin bir kesik olduğunu, şimdilik müdahale etseler de asıl operasyon için hastaneye gitmemiz gerektiğini söylediler. Yaramın üzerine eğilen bir sağlıkçının yanı sıra elindeki formla yanıma eğilen kadın korkmamam gerektiğini söylese de korkmuyordum zaten. Derin üzüntüm ve ağlıyor olmam Poyraz’ın gittiğini bilmemden kaynaklanıyordu.

Fatih Hoca da yanıma geldiğinde elini diğer bacağımın üzerine koydu. “İyi misin?”

“İyiyim, ilk bıçak darbesinde canım çok fazla yandı ama şu anki acım katlanamayacağım gibi değil.” İsim, soy ismi, kan grubu; daha önce ameliyat olup olmadığıma, herhangi bir ilaca alerjim olup olmadığına ya da sigara kullanıp kullanmadığıma dair prosedür bilgilerini Çağlar’dan öğrenen kadın en sonunda eğilip formu kontrol etti.

“Gebelik durumunuz var mı?” diye sorduğunda ise bir an için duraksadım. Tüm bu olup bitenlerin arasında üzerine düşmeye o kadar vaktim olmamıştı ki...

“Emin değilim, kan testi yapmadan herhangi bir ilaç vermeyin,” dediğimde onaylarcasına başını salladı ve

aldığı bilgiler için teşekkür ettikten sonra sedyeyi hazırlayan diğer arkadaşlarının yanına gitti.

“Geçecek, iyi olacaksın. “

“Paniklemene gerek yok Çağlar, gerçekten iyiyim. Kaba etimdeki bir kesik sadece. Sen iyi misin?”

“Ne demek gerek yok Hera, bıçaklandın az önce!” Yanağıma akan gözyaşım, Çağlar’ın yüzümü tutan ellerinin arasında kayboldu. “İyi değilsin işte.” Başımı olumsuzca sağa sola sallarken kendimi ifade etmekte hiç bu kadar zorlandığım olmamıştı. Daha önce, böylesi bir kaybetmişlikle karşı karşıya kalmamıştım. Çağlar ise benim için o kadar çok endişeleniyordu ki söylememe rağmen idrak edememişti.

“10 Numara...” dedim en sonunda. Etraftaki karmasayı işaret ettim. “Poyraz... Gitti.”

Ela gözlerinden endişeli bir parıltı geçti. “Hayır, burarlardadır.” Kalabalığın arasına bakınmaya çalıştı ama onu göremediği her saniye yüzüne yansıyan burukluk, anlatmaya çalıştığım şeydi. “Gitmemiştir.”

“Gördüklerini bana gösterdiği sırada eli elimdeydi Çağlar, ışıklar açıldığında ise yalnızdım.”

Yanıma resmen çökercesine oturdu. Pansumanım yapılırken elimi tutuyor olmasa hüngür hüngür ağlayacağım o an kendimi öyle zor tutuyordum ki... Birkaç derin nefeste kendimi toparlamaya çalıştım. Onu bir

daha göremeyecek olmanın derin hüznü, bacağımdaki sancıdan daha çok sarsmıştı beni.

Bir yandan diğer sağlık ekiplerinin Hakan'ın kalkmasına yardım edip soyunma odasına doğru götürmesini izliyorduk. Maçın hakemleri kendi aralarında bir karara varmak üzere bir kenarda toplanmış ve federasyon üyeleriyle konuşuyorlardı.

“Beni ve kendini kurtarmaya gelmiş. Kaza gecesi yaramın açılmasını engelleyen kolyeyi de o getirdi, bugün böyle bir şey yaşanacağını da biliyordu. Sesli söylemekten bile korktuğumuz durum en başından beri gerçeğimizin ta kendisiydi. O bizim olduğunu biliyordu, biz de onun bizim olduğundan hep emindik.”

“Hergeleye bak sen, ufacık boyuyla neler düşünmüş böyle. Nasıl korkmuştur...”

“Bu arada,” dedim sonunda biraz olsun gülümseyerek. “Başardık.”

“Artık bütün bu olanlardan sonra bile devam edebilirse,” derken yanımıza gelen adamlardan biri tarafından sözü kesildi. Siyah takım elbiseli, orta yaşlı iki adam ciddi duruşlarıyla dikkat çeken tiplerdi. Bir tanesinin saçları hafifçe kelleşmiş olsa da dinç bir görüntüsü vardı. Diğeri ise sivri çenesi, gür saçları ve tok sesiyle tam bir yönetici görüntüsüne sahipti.

“Öyle bir durum mümkün olmayacak, Çağlar Bey, endişe etmeyin.” Federasyondan olduklarını anladığım adamlardan biri Çağlar'a kartını uzattı. Ben de o sırada

birkaç sağlık görevlisi ve Fatih Hoca'nın yardımıyla sedyeye yatıyordum.

“Olay ilk yaşandığında biz de mümkün olmayacağını düşünmüştük ama ne yazık ki işler düşündüğümüz gibi gitmedi, Kaya Bey. Geçen ay gelip sizinle paylaştığım şeylerden daha farklı bir şey gördünüz mü?” diyen Fatih Hoca'nın konuşmaya dâhil oluşuyla ortalık biraz daha ciddileşti.

“İşlerin öyle yürümediğini en iyi siz biliyor olmalısınız, Fatih Bey. O gün bize kendi açığınızı da söylediniz fakat biz federasyon olarak size herhangi bir yaptırımda bulunmadık. Bu koskoca takımın gizli başkanı olduğunuz konusunda özellikle. Çünkü adalet bazen intikam alındığında değil, doğru bilgiyi doğru yerde kullandığınız zaman adalet gibi hissettirir. Sizin de yaptığınız tam olarak buydu.”

“Hakan konusunda gerekli yaptırımları uygulamanızdan başka bir isteğim yok,” dedikten sonra aradan çekilip yanıma geldi.

“Kartımı kaybetmeyin, Çağlar Bey. Önümüzdeki ay federasyon tarafından size bir mektup gönderilecek. Lütfen mektup elinize geçtikten sonra benimle iletişime geçin.” Sözlerinin sonuna doğru bana döndü. “Çok geçmiş olsun, gerekli her şeyle biz ilgileneceğiz.” Cevap bile vermeden arkalarını dönüp gittiklerinde rahatlamayla karışık da olsa sıkıntılı bir nefes verdim.

Sedyeyi hareket ettireceklerdi ki hakemlerin kendi aralarında verdikleri kararı duyurmak üzere olduklarını fark ettim. “Durun bir saniye,” dedim hakem mikrofonu eline alırken.

“Sevgili basketbolseverler, ne yazık ki hep birlikte pek güzel sonuçlanmayan bir akşam yaşadık. Sporcu hakkında gösterilen görüntüler ve verilen bilgiler tarafımızca federasyona iletilecektir. Bunun dışında sporcumuzun eşine yönelik yapılmış bir saldırı sonucunda yaralanma durumu olduğunu ne yazık ki duyurmak durumundayız. Sağlık ekiplerinden aldığımız bilgiye göre hayati bir tehlike söz konusu değil. Jübile değeri olan maçın akıbetine gelirsek, yaşanan olaylardan ötürü sporcunun son maçını başka bir takımla başka bir arenada gerçekleştirmesi konusunda tarafımız ve federasyonla ortak bir karara varılmıştır. Takım, yer ve saat bilgisi yakında duyurulacaktır. Güvenlik ekiplerimizin yönlendirmeleriyle alanı boşaltabilirsiniz. İyi akşamlar.”

Mikrofonu görevliye veren hakem, bulunduğumuz tarafa doğru kibar bir baş selamı vererek soyunma odalarına doğru yürümeye başladı. Benimse artık enerjim kalmamıştı. Bacağıma yapılan pansumanın ardından ağrım artmaya başlamıştı ve bir an önce bu gecenin bitmesinden başka bir isteğim yoktu.

Çağlar ve Fatih Hoca’nın da yardımıyla sedye tekrar hareket etti. Gizem ve Anıl kucaklarında Esin’le bizi takip ederken gelmelerine gerek olmadığını söyledim **fakat** kesin bir dille reddedildim. Ana koridordan **ambulansa**

doğru gidiyorduk. Arkama yaslanıp rahatlamaya çalışırken 10 Numara'ma baktım.

"Daha garip neler yaşayabiliriz diye düşündüğümüz her anda sonumuz hastanede bitiyor, 10 Numara," dedim keskin sancıma rağmen gülümseyerek.

Çağlar'ın dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemenin ise nedenini gayet iyi biliyordum. Söylediklerime katılsa da hakemin böyle bir karar vermesini beklemiyordu. Hükmen galip sayılıp bu maç serüveninin biteceğini düşünüyordu ama belli ki henüz dersimizi alamamıştık.

Çoğu zaman bir şeyleri son defa yapıyorduk. Sevdığımız bir insana son defa sarılıp kokusunu içimize çekiyor, bir yoldan son defa geçiyor, birine son defa gülümsüyor veya çok sevdiğimiz bir evden son defa ayrılıyorduk. Sonsuz ihtimallerle dolu bir evrende, son defa yaptığımızın farkında bile olmadan bitirdiğimiz öyle çok şey oluyordu ki takip edebilmemiz imkânsızdı.

Bazen ise bile isteye *bunu son defa yapıyorum* dediğimiz ne varsa bir süre sonra el sallıyordu hayatımıza. Hayatın sonsuz ihtimallerle dolu olmasını besleyen değişkenlik durumu... Geleceğin atacağımız en ufak bir adımda bile değişebiliyor olması ne kadar da büyük bir mucizeydi.

Son diye adlandırdığımız değişken ihtimaller, kendi başlangıcını en görkemli şekilde yeşertmesiyle ünlüydü. Belki de bu yüzden, kendimizi her seferinde son kez mutlu ediyormuşçasına sevmeyi öğrenmeliydik.

Böylelikle yeşeren her görkemli anı, yanımıza kâr kalan en değerli birikimimiz olacaktı.

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜRLER

Okurlarım, bir teşekkür notu yazar için ne kadar önemlidir, bilir misiniz?

Her kitap bir süreçtir, her sürecin ise kendine has yaşamışlıkları yansır kitabın üzerine. Okur hikâyenin büyüğü içinde gezinirken, yazar ise yıllar sonra kitabına baktığında o sürecin yansımaları dolaşır zihninde.

Yıllar sonra kitabımı elime aldığımda zihnimde çok kıymetli yansımaların olacak. *Altın Çember*, uzun bir aradan sonra geri dönüşümün ve en önemlisi de kendime dönüşümün noktası olacak benim için.

Yirmili yaşlarımın sonuna doğru artık anlıyorum ki zaman, değişkenlikte savrulmamanız için gücünüzü koruyarak tutunmanız gereken bir zincirdir. Şükrediyorum ki zincirimde çok sağlam halkalar vardı bu süreçte.

Yaşanımızın iyi ki tekrar aynı zincirde bulunduğu annem Muradiye Özcan'a, zincirimin en başını çeken ve asla kopmayacak en sağlam üç halkası kardeşlerim Gizem Aydeniz Sürer, Gizay Aydeniz ve Besti Aydeniz'e;

Zincirimin en havalı bulutlarının arasında parlayıp yolumu kaybetmemi engelleyen kutup yıldızım Mehtap Fırat'a;

Zincirimin kaybolmuş ruhlar şehrinde ruhumun en sancılı dönemlerinde ne zaman elimi uzatsam orada olan Elif Şenrürk'e;

Zincirimin en verimli halkasında ise zamanını, emeğini ve desteğini esirgemeyen Nisa Doğruyol'a teşekkürlerimi borç bilirim.

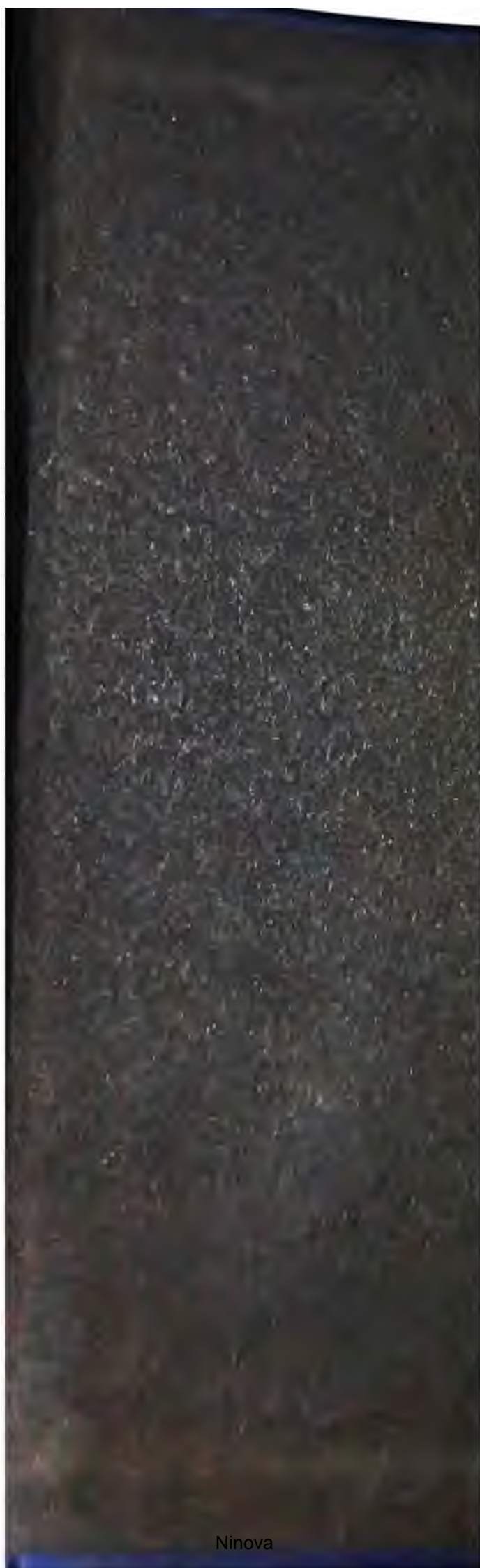
Kıymetli Genel Yayın Yönetmenimiz Mustafa Güneş'e, onsurz bu yolda yürümeyi düşünemeyecek kadar çok değer verdiğimiz editörümüz Emre Özcan'a ve yürüdüğümüz yolu dokunuşlarıyla renklendirip özel kılan tasarımcımız Beyzanur Şen'e ise teşekkürlerim hep daimdir.

Altın Çember, altın bir çağın başlangıcıdır benim için.

Benimle birlikte parladığınız için çok teşekkür ederim.

Sevgiler.

Ninova